

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 26
18 de juliol de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 15, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

al Govern sobre la rebaixa del tipus impositiu en l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 300-00074/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les accions que emprendreà amb motiu de l'aprovació del Pla hidrològic de l'Ebre per part de l'Estat (tram. 300-00078/10) p. 7

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 300-00076/10) p. 12

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'ensenyament universitari (tram. 302-00063/10) p. 15

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les condicions i les garanties del projecte BCN World (tram. 302-00064/10) p. 23

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la proposta del Govern de l'Estat de reforma de l'Administració pública (tram. 302-00065/10) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública i del sector públic (tram. 302-00066/10) p. 40

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la infància (tram. 302-00068/10) p. 49

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocultació o dissimulació del rostre en l'espai públic i les mesures que s'han d'adoptar en matèria de seguretat pública (tram. 302-00062/10) p. 55

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de prevenció d'incendis (tram. 302-00067/10) p. 63

Paraules

de celebració per l'alliberament de les cooperants Montserrat Serra i Blanca Thiebaut p. 70

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 15.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La vicepresidenta primera

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió amb el setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la rebaixa del tipus impositiu en l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació

al Govern sobre la rebaixa del tipus impositiu en l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 300-00074/10)

Per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas, per un temps màxim de deu minuts.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas... Con esta interpelación, *conseller*, *honorable conseller* Mas-Colell, Ciutadans quiere ofrecerle un acuerdo, quiere ofrecerle un pacto, quiere extenderle la mano para que, en el próximo trámite, o espero próximo trámite, de la ley de acompañamiento, o sea los, espero, próximos presupuestos del año 2014, podamos acordar, con Ciutadans, con Convergència i Unió, con Esquerra Republicana, con el Partit dels Socialistes de Catalunya, con el Partido Popular, con Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, con la CUP, un acuerdo para reducir el tramo autonómico del IRPF a las rentas medias y bajas de nuestra comunidad.

Entendemos que la coyuntura económica y la situación obligan a las administraciones públicas a hacer un esfuerzo para incrementar los ingresos públicos para poder compensar de esta manera la situación económica y el descenso de la actividad económica y por la coyuntura de crisis que vive nuestro país.

Pero también es cierto que es imprescindible cambiar la estrategia. Cambiar la estrategia no significa renunciar a ingresar más; cambiar la estrategia, ¿no?, significa intentar mejorar los mecanismos de ingreso para las administraciones públicas para cumplir con su objetivo de prestar servicios públicos. Pero esa estrategia

tiene que tener un punto de inflexión. Y creemos que el momento es el año 2014 y el momento de ese punto de inflexión es el acuerdo para la aprobación de los presupuestos para el próximo año y las medidas fiscales de acompañamiento que garanticen la suficiencia financiera para ejecutarlo.

¿Es contradictorio pedir un descenso de la presión fiscal en las rentas medias y bajas de nuestra comunidad con el objetivo de tener recursos suficientes para prestar los servicios? No. No voy aquí a extenderme en explicar cuál es panorama económico que viven nuestra comunidad y el conjunto de España, no voy aquí a entrar a explicar ni a poner antecedentes de cuál es la situación que vivimos, pero sí es el momento de entender que un elemento fundamental para conseguir salir de la crisis, para transmitir un mensaje positivo, para proyectar al conjunto de la sociedad que se pueden hacer las cosas de otra manera, que es tiempo de cambios, es entender que es imprescindible recuperar el consumo interno.

Uno de los principales problemas, el principal obstáculo para mejorar el crecimiento económico es la evolución negativa del consumo interno. Recordemos que este año puede haber sufrido una caída en torno al 3 por ciento, y hay unas proyecciones que indican una caída para el año 2014 del 1,5; una situación insostenible, que acaba perjudicando a las arcas públicas.

Los ciudadanos han vivido y viven recortes salariales, viven un proceso de devaluación interna, viven un proceso de aumento de la presión fiscal sostenida en el tiempo, que grava especialmente a las clases medias y populares de nuestra comunidad; unos incrementos del índice de precios al consumo, especialmente altos, por encima de la media española, en nuestra comunidad. Por lo tanto, cada vez hay menos dinero disponible en las familias, cada vez es más difícil generar consumo; por lo tanto, cada vez hay menos consumo, hay más contracción económica, hay más desempleo: un círculo vicioso, una espiral diabólica que acaba afectando a las arcas públicas.

Por lo tanto, si seguimos orientando nuestra política de ingresos exclusivamente a aumentar los impuestos a aquellos que son el sostén, la base fundamental de los ingresos públicos, estamos cometiendo un terrible error, probablemente llevados por la necesidad de dar respuestas inmediatas a situaciones cambiantes.

Pero es el momento de que, desde la reflexión, entendamos que la garantía de ingresos fiscales de las administraciones se fundamenta en la reactivación económica y en el aumento del consumo privado, de las familias. Por lo tanto, es el momento de que el conjunto de fuerzas políticas de esta cámara transmita ese mensaje al conjunto de la sociedad de que es el momento de dotar de más recursos líquidos disponibles a aquellos que, repito, son el sostén fundamental de los ingresos fiscales de cualquier administración.

Por lo tanto, proponer una rebaja del IRPF a las rentas medias y bajas de nuestra comunidad es una obligación —es una obligación. Es paradójico que mientras se están aumentando sistemáticamente... de una forma taimada, también le digo, ¿eh? Ustedes han conse-

guido cuadrar el círculo, han conseguido llevar siete meses de legislatura sin haber aprobado unos presupuestos, siete meses sin haber aprobado una ley de acompañamiento, pero siete meses donde se han producido recortes sistemáticos, se han producido recortes en los derechos laborales de funcionarios, de trabajadores públicos, que han significado, también, una degradación del consumo interno; que han aumentado impuestos a las actividades económicas productivas; que se están inventando impuestos para conseguir aumentar los ingresos fiscales. Pero, de ustedes, la única propuesta de descenso fiscal que está encima de la mesa es reducir los impuestos a los casinos, a las actividades especulativas, al juego. Extraña paradoja: mientras aumentamos la presión fiscal sobre aquellos que desde su actividad productiva hacen que cada día nuestro país funcione, ustedes resulta que premian con descensos fiscales a aquellos que, desde actividades especulativas, drenan recursos de los ciudadanos.

Esto es muy complicado de explicar, pero es muy fácil de solucionar; requiere voluntad política, requiere también responsabilidad. Y por eso le decía al inicio de la intervención que desde Ciutadans le ofrecemos un acuerdo, no solo a usted, repito, pero especialmente a usted, como responsable del área económica de nuestra comunidad y de nuestro Gobierno, sino al conjunto de las fuerzas políticas.

Hagamos un ejercicio de responsabilidad. Tenemos un debate por venir, espero que en octubre, sobre los próximos presupuestos. Tenemos un debate, espero, en octubre, por venir, sobre las formas y las medidas para ingresar recursos en nuestras arcas públicas, que es la ley de acompañamiento.

Ciutadans, que ha sido crítico con algunas de las medidas propuestas por su Gobierno, estamos dispuestos a cambiar nuestra posición siempre y cuando su Gobierno acepte reducir, rebajar tramos de presión fiscal a las rentas medias y bajas de nuestra comunidad.

Yo creo que es una oferta..., no sé si se puede decir «interesante», pero desde luego es sincera y responsable; «y responsable», no «irresponsable» como algunas de las medidas que su Gobierno ha adoptado.

Por lo tanto, con esta voluntad constructiva de cambio, de tiempo de cambio, que tiene que significar un cambio radical en la forma de entender la respuesta que da este Gobierno a la situación económica; que tiene que renunciar exclusivamente a la política de recortes; que tiene que renunciar a aplicar medidas de austeridad que acaban afectando a lo que es, en definitiva, el motor de nuestra comunidad, que es la actividad económica, y que tiene que apostar por la austeridad, por la racionalidad del gasto público y por las medidas de estímulo fiscal, que es un instrumento que tienen las administraciones públicas para cambiar los ciclos, o como mínimo para modificar su tendencia.

Lo propone Ciutadans, lo proponen otras fuerzas políticas y lo proponían ustedes cuando decían que no siempre los aumentos fiscales significaban más tributación. Estamos convencidos de que esta propuesta, que permitirá a las familias disponer de más recursos líquidos para el consumo, acabará teniendo un efecto

virtuoso sobre los ingresos públicos, acabará generando a medio plazo más ingresos a la Administración, a las administraciones, y sobre todo transmitirá un potente mensaje al conjunto de la sociedad: que hay un gobierno que es capaz de entender que la única forma de salir de la crisis es equilibrar la austeridad con el impulso económico, con el estímulo económico, y que el estímulo económico se tiene que centrar en las familias, en los ciudadanos, en aquellos que son el motor económico de nuestra comunidad y, es más, a quienes les debemos nuestro esfuerzo, nuestras propuestas y nuestros compromisos políticos.

Los grandes acuerdos se realizan en esta cámara, porque somos aquellos que tenemos la potestad, la facultad y la capacidad de transformar las cosas. Transformémoslas, consensuémoslas, acordémoslas, propongámoslas. Digamos que los próximos presupuestos, la próxima ley de acompañamiento significarán un mensaje positivo a las familias; reduciremos su presión fiscal, permitiremos que tengan más recursos líquidos para consumir e intentaremos reactivar la economía desde esa nueva realidad.

Espero su respuesta.

Gracias, *conseller*.

La vicepresidenta primera

Per a la resposta, té la paraula, per un temps de deu minuts, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, gràcies; agraeixo la seva intervenció i, sobretot, el to.

Com que tenim una mica de temps, voldria explicar amb una mica de cura com és el nostre sistema d'imposició sobre la renda. Com saben, i fixant els orígens de la situació actual, el 2009 comencem amb el model de finançament amb una imposició sobre la renda que té dos trams, que té una part autonòmica i una part estatal. En principi, les dues són iguals, i és per això que es diu que ens dividim els ingressos al 50 per cent. Però com hem de pensar-ho és que les dues són bastant autònomes i poden estar subjectes a alteracions independents, per la qual cosa al final la divisió no és exactament al 50 per cent, eh?; cada administració té la possibilitat, sobre la base liquidable, de definir trams, de definir diferents escales, de definir diferents tipus i de definir diferents deduccions.

Des del 2009, hi han hagut essencialment tres modificacions, dues en el tram estatal, de moment, de modificació, i una en el tram autonòmic.

Vam començar amb una situació, i això representaria la base comuna, de, per cada una de les dues, quatre trams, amb uns tipus que anaven del 12 al 21,5 per cent, per l'autonòmic i per l'estatal; el de 21,5 s'aplicava a bases liquidables de 53.000 en amunt.

La primera modificació que hi va haver va ser el juliol del 2010, quan el Govern de la Generalitat va modifi-

car el tram autonòmic passant de definir-ne quatre a definir dos trams més per als nivells superiors de renda, els quals varen ser fixats a partir de 120.000 a 23,5 i a partir de 175.000 a 25,5. Aquesta és la modificació que va fer, ho repeteixo, el Govern de Catalunya el juliol del 2010.

La part estatal ha tingut dos canvis; el primer va ser immediat amb l'entrada del nou Govern del PP, l'1 de gener del 2011, es van definir també, a nivell estatal, sis trams, i, per la part estatal, es van afegir dos trams més amb rendes superiors a partir de 120.022,5, 175.023,5.

La tercera modificació ha estat el Reial decret llei 20 del 2011, de 30 de desembre, on l'Estat, l'Administració central, va fer un augment molt considerable de la imposició sobre la renda, amb caràcter, en principi, temporal, per als anys 2012 i 2013, però ja està clar, i tots coneixem el debat que hi ha en aquests moments, que es mantindrà a l'exercici 2014. I aquest augment va ser un augment en tots els trams, però en el tram inferior va ser un augment del 0,75; en el nivell més elevat, en els dos més elevats, més de 175.000 de sis punts, d'un 6 per cent, i, a més, de 300.000 del 7 per cent. Això vol dir que, sumant-ho tot, en el cas de Catalunya tenim uns tipus que van del 24,75 fins al..., marginals, fins al 56 per cent per a nivells de renda superiors a 300.000, i del 55 per a rendes superiors a 175.000.

Tot això conforma, en aquests moments, una imposició sobre la renda elevada i una imposició sobre la renda que, per a estàndards internacionals, és, amb els seus marginals, sobretot amb els marginals superior, clarament a l'extrem superior. També, i això és altament inconvenient, ens situa en uns nivells de pressió fiscal per l'impost sobre la renda superior a d'altres, a algunes altres comunitats autònomes que són competidores nostres en molts respectes.

Dit això, quina és la nostra postura general sobre imposició i, en particular, la imposició sobre la renda? La posició general és que ens agradaria, i tenim en les nostres conviccions i programes, que el nivell d'imposició desitjable en el cas de Catalunya ha de ser un nivell inferior. I, per tant, la nostra intenció, és a dir, la nostra voluntat de futur, és defensar nivells inferiors d'imposició sobre la renda; no només perquè els impostos són desagradables, sinó també pels efectes de la competència fiscal.

És cert que, si tenim un centre d'innovació d'una multinacional amb vint enginyers raonablement ben pagats i aquesta multinacional ha de decidir si instal·la aquest centre d'innovació al costat de les seves instal·lacions a Catalunya o al costat de les seves instal·lacions a Madrid, doncs, un dels factors que es miren... –no diré que l'únic, però–, un dels factors que es miren és quin és el nivell d'imposició sobre la renda. I podreu pensar que..., total un centre d'innovació amb vint enginyers... Però això va sumant i al final són força enginyers, i aquests són els tipus d'instal·lacions que estan, doncs, a l'avantguarda del progrés econòmic; o sigui que el nostre nivell ideal de la imposició sobre la renda hauria de ser inferior.

Per què no podem fer-ho immediatament? Al senyor Cañas, el felicito perquè ha sabut formular la pregunta precisa i la pregunta correcta, que era si és contradictori proposar una rebaixa fiscal i no retallar més. És la pregunta, d'una lucidesa extrema.

Amb la resposta no l'ha encertada, però, a la vida, de vegades, el més important és saber quines són les preguntes importants, i vostè ho sap i el felicito, perquè aquesta és la pregunta. La resposta s'equivoca. Fa una consideració que és molt vàlida si la unitat econòmica en què estiguéssim pensant fos tot Europa. Ho he explicat moltes vegades des d'aquí, però no és tot Europa, és ara només a Catalunya. I això en el marc tan obert en què vivim no podem ser simplement keynesians pel nostre compte. El cert és que tenim totes les limitacions que tenim, tenim les imposicions de Brussel·les, les que vénen de Brussel·les directament, les que vénen a través de Madrid, etcètera, i vol dir que no ens hem de fer les més mínimes il·lusions.

No ho pot tenir tot, senyor Cañas: si en aquests moments rebaixem ingressos, hem de rebaixar despesa.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. El torn de rèplica és, ara, per a l'il·lustre senyor Jordi Cañas, per un temps màxim de cinc minuts.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas..., debe ser la mañana que nos ha vuelto a todos conciliadores. La pregunta era adecuada y la respuesta creo que era también correcta.

Yo creo que usted no..., probablemente yo tampoco lo he explicado, eh?, porque estábamos haciendo la introducción, tenía este turno de réplica después. Nosotros proponemos rebajar la presión fiscal en los tres primeros tramos del IRPF; es decir, las rentas inferiores a 53.000 euros. Ahora, de momento. Y le hemos..., y creo que he intentado ser, no sé si pedagógico, pero sí responsable a la hora de decir: «Esto tiene que ser compensado.» Este descenso en los ingresos tiene que ser compensado, y por eso nosotros le ofrecemos nuestro apoyo en medidas que hasta ahora nos habíamos mostrado contrarios a aprobar. ¿Por qué? Porque somos un partido responsable. ¿Por qué? Porque no se puede pedir lo imposible. ¿Lo queremos todo? Claro, y supongo que usted también. El problema es: ¿Cómo lo hacemos? Claro que tenemos que quererlo todo, pero tenemos que evaluar cómo podemos hacerlo. Y ser responsables en la coyuntura de la situación. Rebajar impuestos se identifica habitualmente con medidas de partidos de derechas. Ustedes lo son... (*Veus de fons.*) Vale. Ah, bueno, parte de ustedes lo son... Bueno, es igual, no nos perderemos en eso. Pero, en este caso, rebajar estos tres tramos del IRPF aumenta la progresividad fiscal, que es el objetivo de una fiscalidad justa, y además es un principio constitucional.

¿Tener menos impuestos significa ingresar menos? Parece que sí, en principio, pero no siempre. Y además tenemos una obligación: no podemos aumentar nues-

tra carga fiscal a las familias que están perdiendo poder adquisitivo, día tras día, porque simplemente no es justo, y tenemos la obligación de revertir esa situación. Y por eso le ofrecemos un acuerdo: conciliador, propositivo, responsable, que evalúe las medidas fiscales a adoptar para poder implementar esta medida.

Podemos ir más allá: 2014 significa el año de la negociación del próximo modelo de financiación, del cual todos queremos obtener más recursos para prestar mejores servicios. Cuento con nuestro apoyo. Tenemos una propuesta muy clara y muy nítida al respecto. Podrá contar con nuestro apoyo –podrá contar con nuestro apoyo– para implementar en la ley de acompañamiento aquellas medidas que compensen la medida que le proponemos.

No es una respuesta equivocada a una pregunta pertinente: es una propuesta constructiva y responsable, que creo que es la obligación que tenemos como fuerzas políticas.

Yo le pido a usted que lo estudie, que lo tome en consideración, que sea valiente. ¡Claro que hay presiones del Gobierno de España! ¡Claro que hay presiones de la Unión Europea! Pero si el Gobierno de España se equivoca y miente, porque mintió al decir que no subiría los impuestos a las clases medias y lo hizo, no copiemos la mentira, no reproduzcamos el error. Seamos capaces de diferenciarnos de esa interpretación errónea de cuál tiene que ser la correcta y adecuada presión fiscal para garantizar los ingresos públicos.

Nuestra propuesta, lo repito, rebajar los tres primeros tramos del IRPF por debajo de los 52.000 euros de renta, no tiene como objetivo romper el equilibrio de las cuentas públicas. Le proponemos lograr el equilibrio, garantizar los ingresos, ir más allá. Pero, lo repito, no me parece justo que mientras ustedes están proponiendo reducir los ingresos, la presión fiscal sobre los casinos y sobre el juego me diga que es imposible permitir que nuestras familias, que nuestros conciudadanos puedan tener más recursos disponibles, que, en definitiva, acabarán repercutiendo en nuestra actividad económica y al final en los ingresos públicos.

Yo le ruego... –y finalizo, presidenta–, le ruego que usted lo tome en consideración, que lleguemos a un acuerdo, que seamos valientes, que demos un mensaje a los ciudadanos que nos preocupa su situación y que estamos dispuestos a cambiar las cosas, porque, *conseller*, es tiempo de cambiar.

Gracias, *conseller*, presidenta, diputados, diputadas.

La vicepresidenta primera

Gràcies. És el torn de rèplica del conseller per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Gràcies, senyor Cañas. Veig que en un moment determinat ha definit el partit, la coalició que dóna suport al Govern com un *partido de derechas*; però, llavors, ha vacil·lat, i prenc això com a exemple de les complexitats de la política catalana. Jo no sé

com definiria el seu grup, però, certament, també hi hauria una vacil·lació i incertesa sobre la qüestió.

Bé. Amb alguns punts del que ha dit hi puc estar intel·lectualment d'acord, com que no sempre elevar, augmentar el nivell dels impostos augmenta la recaptació. I a mi em fa l'efecte que és molt possible que en l'àmbit de l'IVA cultural, en l'àmbit de la cultura, n'hàgim tingut un exemple viu que una apujada dràstica de l'impost sobre el consum d'activitats culturals ha portat a una davallada de l'activitat que, amb tota probabilitat, haurà portat a un no-augment o a un augment molt poc significatiu dels ingressos; o sigui que d'acord.

Per què he dit que estic amb acord intel·lectual, i, diguem-ne, només intel·lectual? Perquè tots aquests temes no els podem considerar com si Catalunya fos un estat independent. I vostè hi deu estar d'acord, amb això, que no podem considerar-ho com si Catalunya fos un estat independent. La nostra fiscalitat no ho és, i és una fiscalitat complementària i conjunta amb la de l'Estat.

I, per exemple, l'IVA no el podem tocar. Si de nosaltres depengués, a pesar que hi ha algunes veus del seu barri que pensen que som molt poc il·lustrats, doncs ja li puc dir que el primer que faríem és rebaixar l'IVA cultural. Però, miri, no podem rebaixar l'IVA cultural, perquè això no depèn de nosaltres, sinó que depèn de Madrid, del Govern central, de l'Administració central. I, encara que això pugui sonar com tirar una pilota fora, ara, sí que li puc dir que potser en aquest Parlament podríem fer alguna mena de moció que expressés la nostra opinió, que suposo que seria força unànime, per rebaixar l'IVA cultural.

Bé, continuem amb l'impost sobre la renda. L'impost sobre la renda està subjecte al mateix tipus de complementarietat..., amb la de l'Estat. Hi ha el 50 per cent de l'Estat, el 50 per cent modificat. Bé, i ara li recordo la seqüència que li he dit abans: Catalunya va augmentar la imposició sobre la renda; després que Catalunya augmentés la imposició sobre la renda, l'Estat la va augmentar molt més, i ara vostès ens diuen que nosaltres hem d'abaixar l'impost sobre la renda per compensar l'augment que ha fet l'Estat. En fi, hi ha moltes dimensions, en aquestes coses, però aquest aspecte de la interacció amb l'Estat i la seqüència és molt important. I de «tontos» tampoc en som, eh? Per tant, sí que li vull dir el següent: qualsevol estratègia, quan arribi, de descens dels tipus de l'impost sobre la renda haurà d'anar compassada amb l'Estat. Nosaltres no serem els primers que rebaixem l'impost sobre la renda. Primer, que l'Estat abaixi el seu, o ho coordinem per fer-ho de manera coordinada. Però qualsevol moviment, quan arribi, haurà de ser un moviment que afecti els ingressos de les administracions d'una manera com a mínim simètrica. I, com que la pujada va ser molt asimètrica, doncs el primer que l'ha d'abaixar és l'Estat, i llavors ja estarem en una situació similar i ja podrem parlar de si tots dos l'anem rebaixant. O sigui que, de moment, a esperar que s'acabi aquell procés transitori que havia de durar dos anys i que ara potser en durarà més. El primer moviment ha de ser que s'elimini aquest impost de sobrecàrrega especial.

Si no, sincerament, des del punt de vista de la fiscalitat de la Generalitat faríem el burro.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Abans de procedir a la substanciació del dissetè punt de l'ordre del dia, els proposo, atesa la sol·licitud presentada pel Govern, i segons el que estableix l'article 72.3 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, de tal manera que els punts 19 i 20, que són la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocultació o dissimulació del rostre a l'espai públic i les mesures que s'han d'adoptar en matèria de seguretat pública i la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de prevenció d'incendis, es puguin substanciar a continuació del punt número 25, és a dir, com els darrers punts de l'ordre del dia.

Es pot aprovar per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)* Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Interpellació

al Govern sobre les accions que emprendreà amb motiu de l'aprovació del Pla hidrològic de l'Ebre per part de l'Estat (tram. 300-00078/10)

I procedim al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les accions que emprendreà amb motiu de l'aprovació del Pla hidrològic de l'Ebre per part de l'Estat. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per exposar la interpellació per un temps de deu minuts l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Presidenta, diputats..., conseller, suposo que és conscient que el riu per a la gent de les Terres de l'Ebre no només és aigua, no només és medi ambient, no només és un recurs hídic o un recurs econòmic. El riu és vida, és sentiment, és cultura, és tradició, i forma part de la columna vertebral de la identitat de les Terres de l'Ebre.

Per tot això, suposo que es fa càrrec que en el moment que comencem a afrontar una nova batalla en la defensa del nostre riu, per a nosaltres és fonamental disposar del seu suport, disposar de la seua col·laboració, com fa, i per nosaltres és fonamental sentir que tenim el Govern del nostre país al nostre costat. I és fonamental per molts motius, però, també, sobretot, perquè en el passat vam tenir episodis que no va ser així, i l'Ebre va tenir una certa sensació d'abandonament per part del país. Estem contents, estem feliços, que en estos moments hi treballem tots a una, el Govern de Catalunya i la gent de les Terres de l'Ebre.

Com sap, el passat 4 i 5 de juliol el Consejo del Agua de la Demarcación del Ebro i el Comité de Autoridades Competentes van informar favorablement del nou Pla hidrològic de conca de l'Ebre, un nou pla hidrològic que previsiblement, i malauradament, en poques set-

manes, o en pocs mesos, el Govern de l'Estat espanyol acabarà aprovant definitivament. És el primer pla de conca aprovat en plena vigència de la Directiva marc d'aigües, aprovada al passat octubre..., de l'any 2000, una directiva que estableix un marc comunitari d'actuació en l'àmbit de política d'aigües i que fixa com a principal objectiu l'assoliment del bon estat ecològic de totes les masses d'aigua de la Unió Europea a partir de l'any 2015.

L'actual i encara vigent pla de conca se va aprovar l'any 98, dos anys abans de l'aprovació d'esta directiva comunitària, un pla que fixa, i encara està en vigència, un cabal mínim de cent metres cúbics per segon per a l'estació d'aforament de Tortosa, un pla que en el seu moment se va fer emprant una metodologia segurament en estos moments arcaica i primària i que en bona lògica havia de ser substituïda per uns criteris ambientalment avançats, com són aquells que deriven de les directives comunitàries, criteris ambientalment avançats com són els que deriven del Reglament de planificació hidrològica que el Ministeri de Medi Ambient va aprovar l'any 2007..., i també per la mateixa instrucció de planificació hidrològica de l'any 2008.

Tot i això, després d'estos avanços en matèria reglamentària i en matèria legislativa, el pla que mos presenta la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, i que tot indica que aprovarà el Govern de l'Estat, el que mos planteja és abaixar aquells cent metres cúbics per segon a vuitanta metres cúbics per segon per a sis mesos de l'any, a noranta per a quatre mesos de l'any, i, això sí, els mesos de febrer i de març els puja a cent cinquanta metres cúbics per segon.

Després de tot este avanç legislatiu, després de tot este progrés que ve de la mà d'Europa..., és absurd, és irracional, que després de tots estos avanços per millorar la protecció dels ecosistemes aquàtics dels rius, de les llacunes, de les aigües subterrànies i de les badies..., és absurd que després de tot això l'Estat espanyol el que mos ofereix, el que mos proposa, és una rebaixa dels cabals mínims, dels cabals ambientals, i és absurd que mos torne a proposar la mateixa metodologia de sempre, de sumes i de restes, repartir aigua a tort i a dret, aigües amunt del riu, i si arriba algun hectòmetre cúbic a la desembocadura serà de pur miracle.

Davant dels greus problemes ambientals que arrosseguem al delta de l'Ebre des de fa dècades, de regressió, de subsidència, de salinització, i davant dels greus problemes que tenim a les dos badies, problemes de qualitat de l'aigua i d'eutrofització de les seues aigües, el que mos torna a proposar l'Estat és un nou pla de conca amb menys cabals que els que teníem anteriorment, un pla que es posa damunt de la taula i que s'aprovarà, com sap, tard i a més a més malament. S'aprovarà tard perquè, com diu l'article 13 de la Directiva marc de l'aigua, s'havia d'haver aprovat a tot tardar el 22 de desembre del 2009. Per tant, són ja prop de quatre anys de retard, i, com sempre, Madrid a la cua d'Europa. Este endarreriment, com bé saben, ha comportat que la mateixa Comissió Europea obrís en el seu moment d'ofici un procediment d'infracció de la legislació comunitària i que portés el Regne d'Espanya al tribunal de Luxemburg, demanda judicial que a l'octubre de l'any 2012 va acabar amb

una sentència condemnatòria per incompliment de la Directiva marc de l'aigua en no haver aprovat els diversos plans de conca de l'Estat espanyol dins dels terminis previstos. I com sap també, a més a més, segons la mateixa directiva, este pla de conca que encara no s'ha aprovat ha de ser revisat i ha de ser publicat abans de finals del 2015. Per tant, nos trobem amb la contradicció, amb l'absurd, que quan encara no s'ha aprovat el pla de conca hauríem d'estar ja en ple procés de revisió de la seua implementació. En matèria mediamambiental, com en tantes altres coses, el Regne d'Espanya, a la cua. I això sí, encapçalant el rànquing dels estats infractors de la legislació europea. Només l'any 2011, quan se denuncia la infracció de l'incompliment de la Directiva marc de l'aigua, l'Estat espanyol també, a més a més, incomplix i té fins a noranta-nou infraccions obertes.

Tard, però sobretot, també, malament. Malament en les formes, sense atendre cap de les alegacions presentades pel mateix Govern de Catalunya i per moltes institucions i administracions de caràcter local del nostre país. Han sigut cinc anys de negociacions estèrils, de diàleg de sords per part dels representants de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i també per part del ministeri, tant de l'anterior Govern socialista com de l'actual Govern del senyor Rajoy. Tard i malament, també, perquè han incomplert les seues pròpies normatives i les seues pròpies lleis. L'any 2005, com ben segur molts dels presents deuen recordar, vam acabar amb el gran transvasament que proposava l'últim Govern d'Aznar, amb un gran acord amb el Govern de Zapatero. I tancàvem aquell transvasament modificant la Llei del Pla hidrològic de l'any 2001, incorporant-hi moltes modificacions, i una va ser la que era derivada de la disposició addicional desena, una disposició addicional que determinava que el règim hídric que havia de permetre la preservació ecològica del riu, del delta i de l'ecosistema marí havia de ser fixat en el marc del PIPDE, en el marc del Pla integral de protecció del delta de l'Ebre.

I a Catalunya, com sap, vam fer els deures, i els vam fer quan tocava, i el 8 de març de l'any 2007 la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, de la qual també formaven part la mateixa Confederació Hidrogràfica i el mateix ministeri, vam aprovar en el seu moment els règims hídrics, uns règims hídrics que van ser calculats seguint les normatives europees, seguint les instruccions estatals, seguint els procediments científics, i calculats des d'una perspectiva absolutament tècnica, cabals que, com és públic i notori, no han servit absolutament per a res. L'Estat se'ls ha passat pel «forro» de la camisa, dit en termes científics. Com sempre, l'Estat espanyol incomplix els pactes que ha establert amb el nostre país. I el pla que aprovaran, segurament en properes setmanes, incomplix també els seus propis criteris tècnics, que van quedar determinats en l'àmbit de les seues directrius internes. Incomplixen sobretot en la determinació dels cabals ecològics. I dels molts incompliments que hem denunciat, també des del Govern de Catalunya, des de moltes administracions locals, en les alegacions que en el seu moment vam presentar..., de tots els incompliments que plantegen segurament el més greu i el

més destacat és la no-inclusió en el càlcul tècnic dels cabals ambientals d'algun dels indicadors obligatoris que marquen les directives comunitàries, que d'alguna manera els ha permès, la no-incorporació d'estos indicadors, aconseguir que els cabals ambientals puguin ser inferiors als que haurien de ser.

Tot i això, el principal problema d'este pla de conca no és ni el seu endarreriment, ni les seues formes, ni l'incompliment de la legislació europea i estatal, sinó que és el seu propi contingut, un contingut que vulnera en molts aspectes els principis i les disposicions de la Directiva marc d'aigües, com ja hem comentat, però que també perjudica de forma molt clara i premeditada els interessos de Catalunya, i sobretot els interessos de les Terres de l'Ebre. Un pla que hipoteca el 80 per cent dels recursos hídrics disponibles del mateix riu. En estos moments el riu té una mitjana, durant els últims vint anys, de 14.600 hectòmetres cúbics anuals. Només per a regadius el pla de conca preveu una hipoteca sobre 10.800 d'estos hectòmetres cúbics. És un pla que continua fent el de sempre: determinar els cabals ecològics en funció de les reserves d'aigua establertes per a altres usos, contradient el que diu la Directiva marc de l'aigua, que clarament determina que els cabals ambientals són previs i prioritaris als altres usos. Un pla que pretén passar de 966.000 hectàrees de regadius a la conca de l'Ebre a 1.420.000, i, tenint en compte que només són efectives en estos moments 700.000 hectàrees en regadius, el que planteja este pla de conca és incrementar fins al doble les hectàrees de regadiu del conjunt de la conca de l'Ebre.

En tot cas, com se me va acabant el temps, conseller, el que li demanem és lideratge, lideratge com a Govern, com ja fa, i col·laboració amb el territori. Té i tindrà, segurament, la col·laboració i la complicitat de molts dels representants polítics d'esta cambra i, de segur, del conjunt del nostre territori.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Territori i Sostenibilitat per un temps de deu minuts.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, i l'hustre diputat Lluís Salvadó, bé, efectivament, jo crec que vostè ha descrit perfectament el moment en què ens trobem, un moment greu, un moment que sona, des d'alguns punts de vista, a *déjà vu*, no? Tenim la impressió que aquesta polèmica i que aquesta decisió per a molts ciutadans ja ha estat viscuda, ja ha estat patida. I, per tant, lamentablement, el Govern de Catalunya, les institucions, les plataformes, s'hauran de tornar a mobilitzar per intentar fer prevaldre el que hauria de ser una visió integral de com gestionem el recurs de l'Ebre, no només atenent necessitats concretes dels uns o dels altres, sinó amb una visió de conjunt.

Fixin-se que en algun altre moment, quan he tingut ocasió de pujar a la tribuna i parlar de polítiques d'ai-

gua a Catalunya, he recordat i m'ha agradat recordar algunes de les atrofies o paradoxes que té el nostre model, no?, en bona mesura per una raó geogràfica natural, i és que tenim el recurs a ponent i tenim sovint la població al centre i a llevant del país. Una primera constatació.

La segona constatació és que, en contra del que sovint es pensa, malgrat que això és així, la major utilització de recurs hídric es deriva de l'ús de l'agricultura, i per tant d'activitats de rec.

Aquestes són dues variables que jo crec que han de presidir qualsevol aproximació al tema, com ho és un element nou, ara que ens trobem en ple procés de transició nacional, i per tant amb la vocació de dotar-nos d'estructures pròpies d'estat: que els dos principals elements i fonts de recurs que tenim des del punt de vista hídric són fora de la nostra nació. I en aquest cas tenim, en una banda, a ponent, l'Ebre, i en l'altra, el Roine, que sense cap mena de dubte són dos grans elements a tenir en compte i que a mitjà termini ens hauran d'inspirar la planificació de noves infraestructures.

Bé, anant en concret al tema de l'Ebre, el diputat Salvadó s'hi ha referit jo crec que perfectament, ens ho ha descrit perfectament. El delta és la zona humida que tenim més important al nostre país. De fet, juntament amb la Camarga i juntament amb Doñana podríem arribar a convenir que són, d'aquesta part meridional d'Europa, les parts que per la seva riquesa mediambiental han de ser tingudes més en compte. Crec que encertem, i encerta, il·lustre diputat, quan ens remet a una visió, per tant, continental, a una visió europea, a una visió sud-europea, i per tant quan ens demana que tinguem aquesta visió de conjunt, perquè en definitiva és l'única que ens permetrà ser més o menys coherents des del punt de vista de l'organització que pretén dur a terme el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre.

Bé, quan parlem de l'Ebre saben que hem d'atendre, i històricament s'han atès, sobretot, necessitats de regants, necessitats de comunitats autònomes –de l'Aragó, de La Rioja–, també de les Terres de Lleida i, finalment, de les Terres de l'Ebre, del que considerem sempre nosaltres a l'entorn del Delta. Fixin-se vostès que si ho mirem amb perspectiva no només hem d'atendre necessitats de rec, sinó que també és absolutament preceptiu, i creiem que el pla hidrològic de conca no ho ha fet, que tinguem en compte la necessitat de garantir la riquesa mediambiental d'aquest riu, la connotació social, la connotació econòmica, la connotació cultural..., que té garantir-ne un correcte abastiment, garantir, en definitiva, un cabal ecològic de l'Ebre. Això és el que inspira el marc de la Directiva de l'aigua, i això és el que clarament incompleix i no atén aquest pla.

Bé, els antecedents que havien estat descrits, un antecedent primer, el Pla hidrològic de l'Ebre vigent, aprovat el 98, que fixava un cabal de cent metres cúbics per segon al seu pas per Tortosa... Passats quinze anys de la seva aprovació, el nou pla proposat estableix gairebé la mateixa quantitat en aquest punt, i no té en compte, però, el nou paradigma que va obrir precisament la reflexió de la Directiva marc de l'ai-

gua, una directiva marc que ens recordava que no només havíem d'atendre les necessitats des del punt de vista de rec, sinó que també havíem de garantir una bona qualitat en les masses d'aigua. Això és justament la peça angular que ha posat en crisi tot aquest pla de conques, i jo crec que requereix que tots, concertadament, hi donem resposta.

Els objectius del pla hidrològic, teòrics, eren, sense cap mena de dubte, atendre aquesta millora de la qualitat del recurs. Estem convençuts que això no és així i que, per tant, el que s'ha aprovat s'ha fet sense atendre en cap cas els requeriments ambientals que requereixen, que exigeixen, el tram ambiental. Ho hem descrit en comissió parlamentària, ho hem descrit fins i tot des d'aquesta tribuna. Creiem que, clarament, el món acadèmic, el món científic, ha descrit la regressió del delta, ha descrit la salinització del tram final de l'Ebre. Gràficament, s'encarnava la idea de dir que per primera vegada en la història no ha estat realment insòlit que es pugui arribar a pescar un llobarro des del pont de Tortosa. Jo crec que aquest és un indicador d'aquells objectius. I des d'Amposta, em diu la diputada. Per tant, això vol dir que aquí tenim un problema objectiu i que en conseqüència s'hi ha de donar resposta.

Bé, jo crec que segurament la reflexió també ens fa notar una cosa, i és que la CHE no ha estat l'instrument adequat per dur a terme l'impuls d'aquesta reflexió. Malgrat que, evidentment, el Govern d'Espanya tenia la urgència de complir el que li requeria –i fins i tot el multava en forma d'estímul– la Unió Europea perquè es tirés endavant, és evident que en la mesura que aquest pla hidrològic l'ha tirat endavant la CHE, la CHE només ha estat en condicions d'atendre les necessitats legítimes de les comunitats de regants, especialment de les comunitats de regants de La Rioja i de l'Aragó, que, tot sigui dit de passada, han acreditat unes necessitats de major recurs hídric que de fet són molt i molt discutibles, perquè en algun cas s'ha acreditat la necessitat de major recurs fins i tot justificant la possibilitat que davant del canvi climàtic comunitats com La Rioja haguessin de substituir la vinya per activitats de rec molt majors.

Bé, per totes aquestes raons, nosaltres creiem que estem davant d'una situació greu, d'una situació que requereix la contestació decidida de la societat civil i de les institucions. A mi m'agradaria, senyor diputat, que realment des de l'Ebre ens sentissin com a Govern de Catalunya al seu costat. En el segon torn d'intervenció jo els explicaré com veiem des del punt de vista del recorregut jurídic..., que hem d'actuar a partir d'ara.

No descartem encara un marc d'acord. Perquè notin una cosa: en la darrera votació que va tirar endavant el pla hidrològic de conca, hi va haver una petita discrepància entre el vot que va fer prevaldre la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i el vot que de fet va manifestar el mateix ministeri. El mateix ministeri, a través de la seva direcció general de medi ambient, es va abstenir, posant en dubte que es poguessin dur a terme les inversions que s'han de dur a terme i, de fet, adonant-se que violentaven clarament aquests criteris ambientals.

Per tant, jo crec que és un pla que s'ha dissenyat de pressa, que s'ha dissenyat sense cap ànim de conciliació amb el territori, sense cap ànim de concertació amb les institucions, que, a més a més, si m'ho permeten afirmar amb tota la bona educació de què sóc capaç, s'ha dissenyat a l'antiga, eh? I «a l'antiga» vol dir atenent exclusivament les necessitats dels regants, i atenent, per tant, discos sol·licitats, intentant que hi hagués pau romana amb els qui poden exercir d'una forma més clara i contundent la seva activitat lobística, i, en canvi, menystenint criteris que avui en dia són absolutament transversals, absolutament assumits a dreta i esquerra, eh?, de tots els arcs parlamentaris europeus i que tenen a veure amb un criteri ambiental de sostenibilitat de l'Ebre.

Estem en aquest punt. Nosaltres hem constatat que la distància entre uns i altres és ciclòpia. Perquè no és menor que en alguns casos es prevegi finalment un recurs de l'entorn d'uns set mil hectòmetres cúbics anuals d'aigua, per oposició al que nosaltres havíem plantejat, que clarament és significativament superior, a l'entorn dels deu mil hectòmetres cúbics. Per tant, fixin-se que la distància no és menor. I el que segurament fereix més és que no hi ha hagut cap ànim d'aproximació. Ho hem de dir amb tots els ets i uts. Per part de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre la voluntat de concertació ha estat nul·la; la voluntat d'entesa, de diàleg, de negociació, ha estat del tot inexistent. I, per tant, només ens podem sentir dolguts, ferits, perquè, en definitiva, com s'ha dit, l'Ebre és vida, l'Ebre és de tots, i per tant ningú no entén que una qüestió que ha estat històricament tan sensible s'hagi portat amb aquesta grolleria, encara que les circumstàncies ho poguessin justificar, atesa, una mica, la urgència de complir els requeriments europeus.

Bé, per totes aquestes raons, per tant, nosaltres defensarem a peu i a cavall... Jo, avui mateix, a la tarda, em reuniré amb la plataforma, que en definitiva ha estat el vehicle de societat civil que més s'ha posicionat i més s'ha manifestat a la defensa d'un cabal ambiental per a l'Ebre. I, per tant, jo crec que tots plegats, grups parlamentaris i Govern de la Generalitat, estarem en condicions de plantar cara i de forçar la revisió d'aquesta decisió clarament lesiva, no només per a l'Ebre, sinó per al conjunt dels interessos socials i econòmics de tota la regió, i per tant de tota la nació de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

És el torn de rèplica del diputat per un temps de cinc minuts.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Conseller, afegir-li algunes reflexions addicionals i celebrar la coincidència de posicionaments en la majoria de les qüestions que ha proposat i que ha plantejat.

Manifestava esta sensació de *déjà vu*, i en certa manera és absolutament compartida. D'alguna manera, aquells que ja hem viscut algunes batalles rememorem el que ja vam viure l'any 93 de la mà d'aquell pla del

ministre Borrell, que pretenia transvasar dos mil hectòmetres cúbics i tirar endavant uns dos-cents embassaments al conjunt de la conca de l'Ebre; rememorem aquell pla hidrològic de l'any 2001 d'Aznar, del ministre Cañete, que malauradament continua sent ministre, i també del ministre Matas, que ja no ho és i ha acabat en situacions una mica més complicades la seua trajectòria política.

En tot cas, tornem una altra vegada a tenir damunt de la taula un pla absolutament desmesurat, absolutament desproporcionat, un pla que segurament manté aquella vocació de transformar el riu Ebre i transformar els rius en general en una lògica de detraure el màxim d'aigua i que confon l'eficiència de la gestió dels recursos hídrics amb la màxima extracció de recursos hídrics, transformant en els seus trams finals els rius en pràcticament barrancs, com passa en alguns dels trams del sud de la Sènia.

En tot cas, és un pla que contempla, com bé ja van destacar alguns tècnics del Ministeri de Medi Ambient, unes inversions absolutament desproporcionades i absolutament desmesurades amb el temps que vivim, unes reserves estratègiques que no han estat ni tan sols correctament justificades, reserves estratègiques d'aigua al conjunt de les nou comunitats autònomes que formen part de la conca hidrogràfica de l'Ebre. En definitiva, és un pla hidrològic, és un pla de conca, que està dissenyat per a reservar el màxim d'aigua possible aigües amunt i deixar a la desembocadura uns cabals minsos, una qualitat d'aigua insuficient, la qual cosa hipoteca els usos ambientals i econòmics del conjunt de Catalunya, del conjunt de les Terres de l'Ebre, i eixuga l'actual reserva de la biosfera de les Terres de l'Ebre.

I és, de fet, importantíssim, és molt rellevant, perquè, d'alguna manera, si permetem des de Catalunya que es consoliden davant de la legislació de la Unió Europea totes estes reserves d'aigua de segur que hipotecaran el nostre futur i de segur que hipotecaran les nostres possibilitats que en un futur poguéssim negociar un futur tractat internacional sobre les aigües de l'Ebre.

Insistir-li, conseller, que té el territori a disposició. Vostè ha fet referència a la reunió que mantindrà esta tarda amb la Plataforma en Defensa de l'Ebre. Sap que és un moviment que fa dècades que treballa, que acumula coneixement, que acumula equips de treball tècnics i científics de primera línia en prestigi dins de la Unió Europea, i que d'alguna manera mos va permetre l'any 2004-2005 poder tombar aquell gran pla hidrològic que plantejava el Govern d'Aznar i que també mos va permetre guanyar prestigi, reconeixement, dins de la Unió Europea, prestigi i reconeixement que en estos moments mos ha de ser absolutament necessari per tombar també este nou pla hidrològic.

Mos posem a la seua disposició, i insistir-li a aprofitar l'experiència de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, aprofitar el seu gran bagatge, recomanar-li que es treballi d'una forma molt intensa l'acció jurídica, perquè este pla de conca incomplix la mateixa legislació de l'Estat espanyol, i per tant hi ha recorregut davant dels

mateixos tribunals estatals, perquè incomplixen la seua pròpia legislació, i de ben segur que hi ha un gran recorregut dins del que és el marc de la Unió Europea.

I acabo desitjant que en ple procés de transició nacional, al qual vostè ja ha fet referència també..., espero que en breu Catalunya i les Terres de l'Ebre puguem disposar d'un estat que defensi els nostres interessos, d'un estat propi que defensi els interessos de Catalunya, els interessos de les Terres de l'Ebre, i espero que ben aviat no ens calga apel·lar a la Unió Europea en el marc de la Directiva d'aigües, sinó que puguem també apel·lar a l'ONU, que puguem apel·lar, com a estat propi, al que és el Conveni internacional sobre la protecció i l'ús dels cursos d'aigües transfronterers, que puguem apel·lar al Conveni de Hèlsinki, i que d'alguna manera les Terres de l'Ebre i Catalunya disposéssim de les mateixes eines, dels mateixos instruments que disposa Portugal per a defensar els trams finals del Tajo.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula per a la rèplica el conseller honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustres diputats, diputat, bé, si els sembla, acabaria aquest segon torn d'intervenció insistint, per una banda, en les conseqüències ambientals del pla, i plantejant les tres hipòtesis des del punt de vista de contestació per part del Govern de Catalunya en què estem treballant en aquests moments de cares a les properes setmanes i els propers mesos.

Subratllar un aspecte: no ens queixem que realment s'hagi augmentat, que és així, que s'ha augmentat, les possibilitats de reg per a la comunitat de La Rioja, per a la comunitat de l'Aragó, per a bona part de les terres de Lleida, i fins i tot per a comunitats de regants de la zona del Delta. Segurament aquest és un aspecte positiu; es veurà el grau de compliment de la CHE amb relació a les infraestructures que hi han de fer. Ho veurem. En algun cas s'ha fet confiança a aquesta paraula donada. Es veurà –es veurà. Per tant, aquí no hi tenim res a dir.

Del que sí que ens queixem és que el plantejament que s'ha fet ha estat antic. I «ha estat antic» vol dir que no ha estat un plantejament integral d'aquest recurs hídric que és l'Ebre. I, per tant, la consideració ambiental de l'Ebre ha estat menystinguda. I això és un tema que no el podem tolerar com a país. I, per tant, nacionalment no pot ser que algú s'aproximi a un tema tan sensible i tan important, a un corredor de vida com és l'Ebre, eh?, per al conjunt del país, tan important com el corredor mediterrani, i que fem veure que això no és tingut en compte en aquesta discussió.

Des d'aquest punt de vista, per tant, nosaltres tornarem a acreditar els riscos que en aquests moments ja pateix l'Ebre en la mesura que pugui disposar de poc cabal, i, per tant, la necessitat de revisar aquesta de-

cisió. La posició del Govern, per tant, serà d'oposició frontal. Nosaltres ho defensarem a peu i a cavall.

I, en aquest sentit, estem plantejant tres tipus d'iniciatives. En primer lloc, des del punt de vista, estrictament, de respecte competencial. En la mesura que poguéssim acreditar que hi ha hagut una invasió de competències en aspectes sobre els quals la Generalitat té estricta abast territorial –podríem parlar de qüestions i tipus de medi ambient, podríem parlar de qüestions i tipus d'espais naturals, podríem parlar de qüestions i tipus de pesca continental, de fauna, etcètera–, aquí l'Administració és plenament competent i, en conseqüència, nosaltres podríem plantejar un recurs de competències davant del Tribunal Constitucional.

Hi ha un segon àmbit o front, eh?, de discussió jurídica, en què també podríem entrar, i té a veure fins i tot amb una empara, eh?, que recull la disposició addicional desena de la Llei del Pla hidrològic nacional, quan –veig que desperta alguna complicitat als qui coneixen bé aquest tema–, en definitiva, estableix un procediment singular per a la definició del règim hídric que ha de permetre justament el desenvolupament de les funcions ecològiques del riu i el Delta i l'ecosistema marí. Creiem que aquest pot ser un aspecte que ens permetria, arribat el moment, fins i tot, i estem disposats i determinats a fer-ho, plantejar un recurs per la via contenciosa administrativa davant del Tribunal Suprem.

A l'entorn d'aquesta discussió hi ha la possibilitat de posar en risc el que són les funcions ecològiques del riu, les funcions del Delta, evitar-ne la seva regressió, evitar, també, eh?, l'alteració de tot un ecosistema marí vinculat al Delta.

Per tant, aquesta és una via que no descartem, i que no només no descartem sinó que ja hem començat a preparar des del punt de vista jurídic. I confio, per tant, que el territori se senti fins i tot jurídicament ben defensat.

Hi ha un tercer aspecte, que s'hi han referit des de la plataforma, des del territori i els ajuntaments, eh?, i alguns de vostès, diputades i diputats, també s'hi han referit, que és demanar empara a la Unió Europea.

Bé, en aquest cas, jo crec que el tema té a veure precisament amb la possibilitat de recordar que s'estan vulnerant diverses directives que en algun moment donat havien fet com a valor a preservar i a protegir la conservació de les aus silvestres, o la conservació dels hàbitats naturals, de fauna, flora, o la conservació, amb convenis, fins i tot, subscrits, que ara sembla que pocs recorden, de tot el que són zones humides d'importància internacional. El nostre món és el món. I, per tant, jo crec que ens equivoquem moltíssim quan fem la vista petita i ens preocupem només d'atendre necessitats estrictament locals, que tenen a veure, eh?, amb avaluacions d'impacte similars a la qualitat del vol de les gallines, vejam si fem contents els que tenim més a prop, o no, i si ens continuen votant o no, i si, per tant, atenem discos sol·licitats o no.

Crec que no pot ser que des del punt de vista internacional assumim determinats compromisos, que pre-

sumim, eh?, que hem estat declarats reserva de la biosfera a l'Ebre, al Delta, i que, en canvi, a l'hora de la veritat, ens acontentem veient que queden satisfetes necessitats objectives d'una comunitat de regants determinada, per molt que sigui legítim que aquests ho defensin. Crec que hem de tenir visió de conjunt, i amb la seva intervenció i espero que amb la posició del Govern es confirmi que tenim aquesta visió integral del que convé a l'Ebre.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Alimentàries, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Interpellació

al Govern sobre la situació de
l'Institut de Recerca i Tecnologia
Agroalimentàries (tram. 300-00076/10)

Té la paraula per exposar la interpellació la il·lustre senyora Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats, consellers, aquesta interpellació pretén, avui, aquí, en seu parlamentària, clarificar una mica més els objectius i la missió d'un centre de recerca capdavanter i molt important en el que és el sector agroalimentari català.

Comencem amb una mica d'història. L'any 85 es constituïa a Catalunya el Servei d'Investigació Agrària de la Generalitat, el SIA, a partir dels traspassos de les competències de l'Estat a la Generalitat en matèria d'investigació agrària, les úniques competències transferides en recerca. Posteriorment, el 28 de novembre del 85, s'aprova per unanimitat de tots els grups polítics del Parlament de Catalunya la creació de l'IRTA, que el formen el SIA, l'Institut Català de la Carn de Monells, el centre de controls de reproductors porcs del veïnat de Sies i el centre Mas Bover de Reus.

La creació de l'IRTA va suposar un canvi en el model organitzatiu de gestió d'un servei públic que, com ja hem vist, ja existia a Catalunya. La llei va voler donar un nou enfocament a l'organització dels centres d'investigació.

Per aconseguir aquest nou enfocament, calia establir una fórmula jurídica diferent per a la gestió de la recerca i del desenvolupament tecnològic que dotés l'institut de l'agilitat en la gestió i de la independència necessàries per tal que pogués treballar amb eficiència un centre d'aquestes característiques.

És per això que l'IRTA neix com una empresa pública de la Generalitat però que es regeix pel dret privat –civil, mercantil, laboral. Conseqüència: conveni laboral propi, control per auditoria, capacitat per a obligar-se i comprometre's; una entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia, amb capacitat d'obrar i patrimoni propi per al compliment de les seves funcions.

Amb la Llei 4/2009, per la qual es va modificar la llei del 85, que també fou aprovada per unanimitat en aquesta cambra, s'adapta l'institut als nous temps: s'amplien els àmbits de treball, es modifiquen els seus òrgans de govern i sobretot es recullen les preocupacions noves d'una societat canviant, sobretot pel que fa a l'entorn natural i al benestar animal.

L'IRTA té, doncs, segons l'article 1.2 de la llei, plena autonomia orgànica, funcional i de gestió, i resta adscrit al departament competent en matèria d'agricultura.

I, senyors i senyores diputats, així es va concebre per tots els grups polítics, ho van voler tots vostès, que en aquell moment ho van votar, no?, per tal de fer possible el què? Doncs, una gestió més adequada dels seus recursos humans, impulsar i facilitar la col·laboració públicoprivada, i afavorir la transferència dels seus resultats i dels seus coneixements als sectors productius i industrials agroalimentaris de Catalunya.

Per tot l'exposat, es fa difícil d'entendre com darrerament diferents institucions públiques, inclús des d'aquest Parlament, amb una pregunta parlamentària al conseller, es vulguin aprovar resolucions o fer manifestacions que posin en dubte o que vulguin influir en l'autonomia de govern de l'institut i en la seva presa de decisions, que decideix el seu consell d'administració, format per un ampli ventall, de representació política però també sectorial i universitària.

S'han fet judicis de valor sobre decisions científiques que els mateixos òrgans interns de gestió han pres, i que estan formats per investigadors de màxim nivell que decideixen quins programes es fan, quins no, quines unitats es posen en marxa i on, en quins centres dels que té l'IRTA.

Mai fins ara –i, ho repeteixo, mai fins ara– s'havien fet aquests judicis de valor, i això que, al llarg de la seva història, i amb diferents governs i amb consellers d'Agricultura d'altres colors, en tretze ocasions s'han produït desplaçaments d'investigadors, d'unitats i de programes científics d'un centre a un altre de l'IRTA.

Com que sóc lleidatana, i vostè també, conseller, doncs, parlarem d'aquests tres investigadors del grup de genètica porcina que tanta tinta i en tantes tertúlies, a Lleida, hem tingut ocasió de parlar, que es desplacen des de les instal·lacions de l'IRTA de Lleida a Torre Marimon.

Minvarà aquest trasllat la capacitat competitiva de Lleida en el sector porcí, quan resulta que a Lleida només hi ha una empresa que es dedica a la genètica porcina i a més que no utilitza, no ha utilitzat els serveis de l'institut, i resulta que totes les empreses dedicades a la genètica animal es troben a la comarca d'Osona o de la Selva, o bé són multinacionals, i tampoc hi ha cap tipus de projecte amb el grup de genètica animal de la UdL?

A Lleida, senyors i senyores diputats, el que és important és el sector de la producció porcina, i per això l'IRTA va adquirir l'any 2009 una molt important instal·lació experimental a Alcarràs, al Segrià. Són set hectàrees on es troben sis naus d'experimentació de bestiar i on es fan proves d'engreix, de nutrició i de pro-

ductivitat. És a dir, tot allò que interessa i que demanda el sector productiu lleidatà.

A més, l'IRTA collabora amb la UdL, amb la Universitat de Lleida, en el màster de producció porcina. I també a Lleida està instal·lat el grup de gestió del BDporc, la base de dades del sector porcí espanyol, des del qual es porta el control de 600.000 truges.

Exactament, l'IRTA està on ha d'estar, i està present allà on pot respondre a les demandes del sector. Per això, des del nostre grup parlamentari creiem que l'IRTA és i serà a Lleida, no només en el sector porcí, també en el sector de la fruita, on Lleida realment és líder, lidera aquest sector. A més, amb la posada en funcionament, esperem que ben aviat, del Fruitcentre es convertirà en un referent mundial en R+D+I de tota la cadena fructícola.

Conseller, m'agradaria que ens pogués explicar quina visió té des del Govern i des del seu departament sobre aquest punt, sobre si cal o no influir en les decisions estrictament tècniques i científiques que es prenen des dels òrgans de direcció de l'IRTA, i quina ha de ser la planificació de la investigació, la recerca i la transferència aplicada a tot el territori català.

En segon lloc, volia posar de manifest, també, que parlar de l'IRTA significa parlar d'excel·lència pel que fa a centres de recerca i d'innovació. Segons la Llei 4/2009, la missió de l'IRTA és aquesta: contribuir a la modernització, a la competitivitat i al desenvolupament sostenible del sector agrari, alimentari i aquícola, al proveïment d'aliments sans i de qualitat per als consumidors.

Seria molt extens parlar ara de tots els avenços que l'IRTA ha aportat al sector agroalimentari, no tindria prou temps, però a títol d'exemple en diré uns quants, no?: constitució amb empreses del sector d'unitats mixtes de recerca; impuls i participació en sis noves empreses de base tecnològica; en el sector carni, el primer sector en termes de contribució al PIB agroalimentari, és reconegut com un referent a nivell mundial tant en els aspectes de nutrició com de benestar animal, com en els de sanitat animal, sacrifici i industrialització de la carn; la seqüenciació genòmica d'algunes espècies, com és el meló, la maduixa o la poma; treballs en àmbits de dejeccions ramaderes i altres residus orgànics; els seus estudis sobre l'ús eficient del reg; la seva participació en el Regmed o en l'Oficina del Regant, de Tàrraga, que tanta feina està fent en el tema del Segarra-Garrigues.

La competitivitat científica de l'IRTA està provada, és excel·lent. Dins de les organitzacions públiques de recerca espanyoles, l'IRTA ocupa la primera posició pel que fa al nombre de publicacions i a la seva competitivitat. Però no és un referent només a nivell científic, sinó que també ho és com a motor de competitivitat. Bon exemple de la salut de l'IRTA és la seva capacitat per atreure recursos, per captar recursos; l'IRTA fa un conveni o contracta amb empreses i genera una publicació científica, de mitjana, cada dia de l'any.

Ens enfrontem amb un món econòmicament globalitzat on la competència comercial és implacable. El

creixement i la competitivitat econòmica del país estan cada cop més relacionats amb la capacitat que tenim de generar coneixement. Per això, centres de recerca com l'IRTA, capdavaners, són actius importants per a la creació de riquesa. El sector agroalimentari és el que més aporta al PIB català, i fins ara es comporta d'una forma anticíclica davant la forta crisi que patim, amb una forta empena exportadora que dinamita l'economia del país, però no serà suficient si no es recolza amb la innovació, amb productes i processos i amb la millora de l'eficiència productiva de manera constant.

Per tant, conseller, quin paper ha de jugar l'IRTA en el sector agroalimentari i quin serà el seu rol en el desplegament del Pla estratègic agroalimentari R+D+I de Catalunya que recentment ha aprovat el Govern?

Gràcies, diputats, diputades, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria agrair la presentació d'aquesta interpellació per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per esvaïr tota una sèrie de dubtes que s'han generat les últimes setmanes sobre el que és l'IRTA i el que significa l'IRTA, una infraestructura del nostre país, des del meu punt de vista, i per també intentar confirmar i reafirmar les posicions que des del Govern s'estan tenint en aquest debat amb relació a aquesta qüestió, a aquesta institució, no?

Vull començar per dir, escolti, si volguessen fer la pregunta «què és l'IRTA», jo potser els contestaria que el que no és és un instrument de joc polític; no és un instrument de joc polític en el qual l'IRTA es pugui permetre el luxe que hi hagi aquest debat buit i aquest debat sense sentit que s'ha generat en el tema de l'IRTA, no? Nosaltres, des d'aquest punt de vista, hem intentat tenir, vetllar i comprometre'ns i continuar el que en podríem anomenar «una responsabilitat política conjunta», de tots, que és el que jo voldria anomenar com a «continuïtat institucional». L'IRTA té un origen, l'any 85, té una modificació de lleis i després té una continuació amb diferents governs, de diferents colors polítics, que al final, doncs, porta al fet que, com s'ha dit ara, i jo després ho repetiré, l'IRTA avui sigui un instrument de primer ordre des del punt de vista de la recerca, de la transferència, de la innovació i, per tant, també del nostre país i del nostre sector agroalimentari en general, però concretament després faré referència sobre determinats sectors.

Per tant, per mi, l'IRTA és una eina, és una infraestructura que està al servei del sector agroalimentari; així de clar: és una eina i una infraestructura al servei del sector agroalimentari. I en aquests moments aquest sector és motor important de la nostra economia.

Si és motor d'un sector transcendent i estratègic per al nostre país, qui qüestiona i per què es qüestiona aquest motor, aquesta capacitat del motor? Una capacitat que està tenint la mateixa actuació, la mateixa dinàmica d'actuació durant tota la seva existència, i això l'ha portat a tenir rànquings de primer ordre i de primera línia, com s'acaba de dir per part de la il·lustre senyora diputada, no? Per tant, qui qüestiona un motor que ha estat capaç d'intentar tenir aquesta referència en el nostre país i en el nostre sector, no?

Quin és l'objectiu de l'IRTA, vostè preguntava. Doncs, miri, per mi hi ha un objectiu molt clar, que és intentar fer, intentar construir un sector més fort i un sector més competitiu, paraules que poden semblar genèriques però que, en tot cas, les concretaré, no?

Fer un sector i construir un sector més fort i més competitiu, què vol dir? Doncs, intentar donar resposta als reptes de futur. Quins són els reptes de futur que en aquests moments tenim? Doncs, la modernització de les indústries i del sector agroalimentari, la competitivitat de les indústries del sector agroalimentari, el desenvolupament sostenible de les indústries el sector agroalimentari, el proveïment d'aliments sans, segurs i de qualitat del sector i de les indústries agroalimentàries.

Per tant, si això és així..., és un objectiu compartit, com s'ha dit abans, per tots, perquè tothom va votar la Llei de l'IRTA; tots, no hi ha excepció aquí. I l'IRTA ha estat continuadament fent i exercint la mateixa estratègia i la mateixa manera de funcionar sempre, hi insisteixo, amb governs de diferents colors polítics, no?

Jo li he de fer una advertència, i l'advertència és la gravetat que suposa aquest intent d'instrumentalització política de l'IRTA. Determinades persones i determinades forces polítiques han intentat oferir un debat trist des de la meua posició, tant al que és l'Ajuntament de Lleida com a la Diputació de Lleida, amb relació a aquesta qüestió i a aquesta institució, no? Quina és la intencionalitat? Doncs, segurament interferir en el seu funcionament per interessos partidistes. Segurament que és això, suposadament és això. Lamento que sigui així, perquè en aquest cas, i parlant del cas que ha generat potser aquesta polèmica, que és el cas de la unitat de genètica porcina, fem una sèrie de preguntes i contestem una sèrie de preguntes.

Quantes empreses, indústries hi ha a Catalunya de genètica porcina? Resposta: onze. I aquestes majorment estan a Girona i Barcelona. Quantes n'hi ha a Lleida? Una. D'aquesta empresa de Lleida de genètica porcina quants serveis a empreses de Lleida ha fet aquesta unitat? Zero. Quantes empreses de Lleida, que és una, ha tingut amb l'IRTA? Zero. Per tant, tenim una base de dades important, sòlida, a partir de la qual prendre posicions, no

Quins projectes o quins treballs conjunts té l'IRTA, en aquest sentit, des del punt de vista de la unitat de genètica porcina amb la UdL, amb la Universitat de Lleida? Resposta: zero. Si és tant resposta zero, com acabo de dir, què hi fa la unitat de genètica porcina a Lleida? Algú ha tingut converses amb aquesta unitat? Això s'hauria de preguntar. Algú n'ha tingut? Jo ho sé, perquè m'ho

han dit, i sé qui no les ha tingut, i permetin-me que no ho desvetlle la solució, no? Però algú ha tingut converses amb aquesta unitat? Qui les ha tingut, les converses amb aquesta unitat? I, a partir d'aquestes converses, qui ha fet declaracions o qui ha intentat instrumentalitzar això?

Algú ha tingut converses amb el sector? Jo també, jo també les he tingut amb el sector, i sé el que m'han dit amb relació a aquesta unitat de genètica porcina –i sé el que m'han dit. I, per dir-ho suaument, no han estat especialment belligerants amb el trasllat d'aquesta unitat, i s'han referit més aviat a qüestions d'estètica que no pas a altres coses, perquè, entre altres coses, aquesta unitat de genètica porcina no té efectivitat de treball amb Lleida ni amb empreses de Lleida. Aquí el que cal és intentar buscar que l'IRTA pot donar suport i dóna, de fet, suport al que és la *producció* porcina, no la *genètica* porcina.

Deixi'm fer un últim comentari: converses amb la universitat. La Universitat de Lleida està dins del consell d'administració, i quan es va prendre aquesta decisió estava la Universitat de Lleida dins del consell d'administració, present al consell d'administració. I no he sentit cap veu discordant del que és la Universitat de Lleida amb relació a aquesta qüestió, ni de l'escola, en concret, sobre això, no? On és la polèmica? Tenim una unitat que té una gran capacitat d'actuació des del punt de vista del que volen pretendre dins del que són les comarques de Barcelona i Girona; a Lleida no tenim aquesta activitat, per raons d'eficàcia i d'eficiència, que són les que sempre han guiat l'actuació de l'IRTA durant tots els governs i de la seva existència. Doncs, on és la polèmica? Mala intenció? Mala fe? Ignorància? Doncs, potser són possibles, totes aquestes actituds, després del que ha passat, no?

I, per tant, aquesta interpellació, doncs, que li agraeixo, em permet dir clarament que reafirmo i confirmo l'aposta del Govern, de la conselleria d'Agricultura i de l'IRTA en concret pel sector agroalimentari de Catalunya i, en concret, per Lleida. Els ho puc dir més clar, els ho puc dir més alt, els ho puc dir d'una altra manera, però crec que el contingut està clar i diàfan. I ho dic en seu parlamentària i ho dic de manera solemne, per evitar que i hagi algú que tingui la tendència a poder manipular o a poder interpretar d'una manera no correcta, per dir-ho d'alguna manera, aquesta qüestió.

Parlem de Lleida, no? Què hi ha a Lleida? Doncs, hi ha un sector potent d'engreix i de producció porcina; potent, molt potent. I jo demanaria que no es confongués el que és la genètica porcina amb el que són la producció i l'engreix porcí, perquè són dos coses diferents: una cosa és la genètica i una altra cosa és la producció.

La il·lustre diputada ha fet referència a quins són els compromisos que tenim a Lleida amb relació a l'IRTA, no? La granja experimental d'Alcarràs, què fa? Es dedica a l'engreix, a la nutrició, a la productivitat, a l'alimentació..., el que interessa específicament al sector productor porcí. Què fan l'IRTA i la UdL? Doncs, el màster en producció porcina, com s'ha dit. Què fa també l'IRTA a Lleida? Doncs, el grup de gestió del BDporc, que és la

base de dades del sector porcí i que és un control de més de 600.000 truges, no només de Catalunya, sinó de la resta de l'Estat espanyol, en el qual l'IRTA, com vostès saben, també hi té competència. Què fa també l'IRTA a Lleida? Doncs fa, en col·laboració amb l'Ajuntament de Lleida, l'acte més prestigiós sectorial porcí, que és l'entrega dels premis Porc d'Or, que bianualment, com vostès saben, se celebren a la ciutat de Lleida.

Per tant, fem una correlació de conceptes: IRTA, Lleida, concentració sectorial, producció. I això és pel que aposta l'IRTA i això és pel que aposta el Govern de la Generalitat, i aquest jo crec que és el concepte que hem d'intentar traslladar, no?

Què vol dir IRTA? Doncs, l'IRTA vol dir recerca, desenvolupament i innovació. I aquí permetin-me acabar la meua intervenció fent una petita referència a l'estratègia 2020 de la Unió Europea.

Què diu aquesta estratègia? Doncs, diu, primer, que nosaltres hem de fer un creixement sostenible –permetin-me que no m'estengui en aquest concepte. Segon, que aquest creixement sostenible s'ha de fer en base al talent, al coneixement, a la innovació, a la recerca. Tercer, aquest creixement sostenible en base al talent, al coneixement i a la recerca ha de ser inclusiu; per tant, ningú pot quedar exclòs d'aquest creixement que l'estratègia 2020 de la Unió Europea proclama i que nosaltres, òbviament, compartim.

I en aquest sentit què fem nosaltres? Doncs, el Pla estratègic de recerca, desenvolupament i innovació agroalimentària 2013-2020 del nostre país. Què vol pretendre aquest pla? La recerca, la transferència tecnològica, la innovació, el desenvolupament. Per què i amb quin objectiu? Per fer de Lleida un territori, i de Catalunya, amb major competitivitat de les nostres empreses i del sector. I amb qui comptem preferentment per fer això? Comptem amb la Universitat de Lleida, i en perfecta complicitat amb la Universitat de Lleida, perquè l'IRTA, el Govern de la Generalitat i el sector agroalimentari tenen a Lleida un referent important, que no volem deixar que ho sigui, i tampoc permetrem que ningú instrumentalitzi aquestes qüestions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té el torn de rèplica la diputada... (*Àngel Ros i Domingo demana per parlar.*) Si em permet, senyor diputat, crec que en aquest cas no s'adiuen les al·lusions, i, en tot cas, si insistís, en acabar la interpellació, de fer-ho, podríem parlar-ne. Des del nostre punt de vista... (*Veus de fons.*) No hi ha rèplica? (*Pausa.*) Trenta segons, diputat. (*Remor de veus.*)

Àngel Ros i Domingo

Moltes gràcies, presidenta. Mirin, només per replicar. El conseller ha alludit en diverses ocasions a l'Ajuntament de Lleida. Una, en positiu: fem, efectivament, moltes coses junts, moltes –els premis Porc d'Or, i ara tirem endavant el Fruit Centre junts. Però no es pot dir

que per raons polítiques l'Ajuntament de Lleida intenta instrumentalitzar la crítica perquè marxi el centre de genètica porcina de Lleida. A Lleida no s'engreixen porcs, no: se'n fabriquen 10 milions, dels 40 milions que es fan a l'Estat...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Àngel Ros i Domingo

...i això és genètica. És més que engreixar, i això és genètica.

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Per què, senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Per una qüestió d'ordre. Per una qüestió d'ordre, perquè a les interpellacions, primer, no hi han rèpliques; després, no hi han al·lusions. I després, aquí tots estem en la nostra condició de diputat; per tant, fer una referència a un ajuntament o un municipi..., ningú es pot sentir..., o, un, alludit, o ens hi podem sentir tots. (*Remor de veus.*) Per tant, vull manifestar la meua queixa a la presidència.

La vicepresidenta primera

En prenc nota, i ho deixem aquí. Gràcies.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'ensenyament universitari (tram. 302-00063/10)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'ensenyament universitari, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per exposar-la té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, per un temps màxim de cinc minuts.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Dèiem a la darrera interpellació amb el conseller Mas-Colell que quin és potser el rept en aquest canvi de cicle que tenim: molt probablement posar coneixement i ètica en tots els aspectes de la vida, i si hi ha algun lloc a on es construeix coneixement és a les universitats. I per això la moció que avui portem intenta valoritzar les universitats que tenim, no exemptes, per descomptat, d'anàlisi i de reformes. I és curiós que les crisis, com que a vegades permeten discursos molt simplistes..., podríem arribar a conclusions totalment errònies: que sobren universitats a Catalunya, que les universitats descentralitzades no tenen cap sentit, que sobren estudiants universitaris perquè tenim molt atur, que estan a l'atur. I tot això és totalment fals.

El president de l'Associació d'Universitats Públiques de Catalunya, el rector Sancho, de l'Autònoma, va venir la setmana passada a comparèixer a la Comissió d'Ensenyament i comparava Israel amb Catalunya, des del punt de vista de població, d'universitat i de transferència. Són bastant similars en població i en renda *per capita*. Tenen, per descomptat, més estudiants universitaris que nosaltres, més universitats, més professors universitaris, més personal d'Administració i empresa.

L'altra cosa que hem de dir és que les nostres universitats tenen capacitat de captar estudiants d'arreu del món. S'estan com mai internacionalitzant. El 30 per cent dels estudiants de doctorat a les universitats públiques de Catalunya són de fora de Catalunya o d'Espanya.

Dic això perquè la nostra moció, que avui aprovarem, ho espero, doncs, planteja fonamentalment parar –parar. Les universitats necessiten confiança i necessiten pla de finançament estable, almenys per als propers quatre cursos. Primer, resoldre el present. Com que no tenim pressupostos no sabem quin és el pressupost assignat a les universitats públiques per al 2013. I la moció diu: «Mantenir el pressupost, almenys, de l'any passat.» Necessitem saber quina ha de ser la plantilla. Deia el rector Sancho: «Volem una universitat de *low cost* o no?» Perquè això a la llarga té problemes de seguretat en els avions, però per nosaltres també d'altres, de seguretat en el canvi del model econòmic o del model de societat.

Tenim un deute històric i un deute dels dos últims anys que puja a 250 milions d'euros; 47 milions de 250, que generen, per descomptat, despesa financera molt important a les nostres universitats; d'aquests 250, 47 són del 2010 o abans i la resta són generats els dos últims anys.

Segona parada que presenta la nostra moció: parem i avaluem preus, taxes i beques. Aquest és un altre element molt important.

Per descomptat, reclamem a l'Estat definitivament, de nou, a veure si ens en sortim, que ens traspassi les beques i els recursos per a les nostres universitats i per a recerca i innovació.

Tercer element important..., ja havien d'haver-ho fet, el Govern, vam acordar que ho faríem el mes d'octubre: reunim la Comissió de Seguiment del Pacte Nacional de Recerca i Innovació. Perquè aquí trobarem, segurament, algunes de les claus de transferència al nou model econòmic, energètic, cultural, social, territorial al que hem de ser capaços de fer, perquè estem en un canvi de cicle.

L'altra qüestió que nosaltres plantegem a la moció és per què en el CAREC, aquest àmbit d'assessoria que té el Govern, el mateix president..., per què no hi incorporem el Consell Interuniversitari de Catalunya?

I, finalment, perquè a les universitats, per descomptat, hi ha ideologia. Ideologisme no, eh? Hauríem de treure-li ideologisme, els apriorismes... Per descomptat, tenim una visió variada, plural, de les nostres universitats, però ens hem de posar d'acord en les reformes que hem de fer. Perquè les crisis poden emportar-se fins i tot trenta anys d'un canvi extraordinari a les nostres

universitats, que, hi insisteixo, necessiten reformes per preservar i per enfortir la seva pròpia responsabilitat, l'autonomia financera, l'autonomia de gestió de personal, l'autonomia acadèmica, l'autonomia organitzativa.

I per això a la Comissió de Governança hem de trobar de veritat l'espai per veure si les reformes que s'han de fer no són simplistes, si només parlem de passar a una universitat de patronat o qui escull el rector. Això deu ser molt important, però molt més important és ara si hem de fer reformes que siguin consensuades i meditades entre tota la societat catalana i la comunitat universitària.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Hi han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar aquestes esmenes té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta... Señores diputados, en Ciudadanos vamos a dar apoyo a la mayor parte de los puntos de la moción. Entendemos que el Gobierno debe priorizar los recursos y debe destinar los suficientes a la enseñanza superior. Hemos visto ya declaraciones en las que se nos dice que se van a mantener los precios públicos de la universidad para este curso que viene. Nosotros querríamos que, además de mantener los precios, que se elevaron sensiblemente el curso anterior, que se mantengan los recursos, por lo menos que se mantengan, si no que se incrementen los recursos que se destinaron a la universidad el curso pasado; ya que esos precios tan elevados, que llegaron a elevarse un 66 por ciento para las tasas y las matrículas en nuestra universidades catalanas, han supuesto graves limitaciones para muchos de nuestros estudiantes.

¿Por qué es necesario para nuestro grupo potenciar económicamente a las universidades? Pues por la situación en la que nos hallamos. Siempre es justificable destinar recursos a las universidades –siempre–, pero en una situación de crisis como la que padecemos hoy día es especialmente necesario porque las universidades son el alma de nuestra sociedad en cuanto a la formación de nuestros jóvenes; tienen importancia, por tanto, para la formación de las personas –cosa en la que mi grupo parlamentario siempre hace mucho hincapié: primero las personas–, y luego porque también para las personas y para toda la sociedad en conjunto es esencial que haya ciudadanos suficientemente formados, con formación universitaria, y luego empresas que hayan participado de la pujanza de nuestras universidades, en el sentido de absorber los conocimientos que emanan de las universidades en investigación y en desarrollo, e integrar a nuestros licenciados y graduados en los cuadros empresariales. Eso es lo que da valor añadido y productividad a nuestras empresas, y eso es lo que nuestro Gobierno debe priorizar. Por eso, lo mismo que pedimos en la enseñanza obligatoria, que el Gobierno priorice y no recorte y desti-

ne recursos suficientes para la enseñanza obligatoria, por eso es por lo que también en la enseñanza superior consideramos esencial que el Gobierno destine todos los recursos necesarios en la enseñanza superior.

Es necesario también dotar de un plan de inversiones a la universidad. Tenemos que saber qué es lo que vamos a gastarnos. Somos una comunidad autónoma que no presenta presupuestos y que parece que tampoco tiene proyectado presentarlos. Y eso hace complicado que sepamos cuántos recursos se van a destinar a las universidades.

Queremos que se presenten también presupuestos, es lo serio, pero ya desde aquí, con esta moción, nosotros nos sumamos a exigirle al Gobierno que haga un plan de inversiones suficientes para nuestras universidades.

Tengo aquí unos números de los precios públicos que antes se ha hablado de nuestras universidades. Hay que gestionar bien. Aquí nos quejamos mucho, pero lo cierto es que el incremento que se efectuó, que antes he dicho que era del 66 por ciento, del precio de los grados universitarios... —se incrementó aquí el 66 por ciento—, en Madrid se incrementó un 38 por ciento el curso pasado y en Baleares un 9,2. ¿Y por qué me refiero, precisamente, a Madrid y a Baleares? Porque son comunidades autónomas como la nuestra, que son contribuyentes netos al Estado español Y eso quiere decir que ellos gestionan de otra forma.

Nosotros..., en Cataluña el precio medio por crédito es de 33,52 euros, en Madrid de 25,22 y en Baleares de 17,7. O sea que estamos muy por encima en todos estos números.

Las becas son necesarias para garantizar la igualdad de acceso a la enseñanza superior, y, por tanto, pedimos también que esto se refuerce. Unas pruebas de selectividad sin errores, no politizadas; unas pruebas de acceso que tengan presentes los criterios europeos de selección para entrar en las universidades, y que se estudie un sistema de conformidad con los criterios europeos y consensuados también con las universidades.

Por tanto, nosotros, en general, daremos apoyo a todas las cuestiones que reviertan en una mejora de la enseñanza universitaria.

Nada más.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, debatem en aquests moments una moció sobre el sistema universitari català que creiem molt oportuna i molt adient, i és que evidentment el tema de l'ensenyament universitari és un tema que ens preocupa.

De fet, la universitat a Catalunya sempre ha estat una institució essencial, i ara, amb la situació de crisi econòmica que vivim, ho és més que mai per l'acció for-

mativa que desenvolupa i també per la recerca, com la capacitat de generar coneixement que la societat li encomana, potenciant aquest model d'economia que nosaltres defensem, un model d'economia productiva basada en el coneixement.

Té, per tant, la universitat un doble efecte, perquè, més enllà de la funció educativa en el nivell superior, incideix en el que tothom coincideix, que és part de la solució i de la recepta de futur per sortir de la crisi.

Avui en dia, i és bo dir-ho, ningú discuteix que el conjunt d'universitats públiques de Catalunya i centres de recerca constitueixen un sistema reconegut i amb impacte mundial. És bo fer aquest reconeixement i posar-les en valor, fer aquest reconeixement a les universitats públiques quan toca. Evidentment, tenim molta feina per fer, i per això és tan important la prioritització de les polítiques que afecten les universitats. Som conscients de la situació de crisi que patim, vagi per endavant; però és evident que entenem qualsevol mesura de reducció o de canvi que s'està aplicant actualment en les universitats com un tema conjuntural i, per tant, hem de fer possible que sigui revertida ràpidament.

D'aquí la importància de la moció i la rellevància de poder arribar al màxim d'acords possibles sobre aquesta matèria. Si ho entenem com un repte de país ho hem d'afrontar aquí també com el que és. I, per tant, crec que hem d'estar satisfets de la possibilitat d'haver arribat a una moció amb ampli suport, que ens ha permès acordar transaccionar i poder fer un text que marqui el pilar bàsic que ha d'esdevenir la política universitària i el sistema que l'envolta.

Algú dirà que és poc, potser sí. Nosaltres també creiem que hem d'avançar molt més, però és un pas i és millor que el que tenim. I crec que hem sabut tractar un tema tan transcendental amb la responsabilitat que es mereix, sabent, i ho torno a repetir i volem que quedi clar, que tenim molta feina per fer i que cal recórrer molt camí encara per aconseguir un sistema veritablement just i equitatiu.

Què defensem des d'Esquerra Republicana de Catalunya? Doncs, en la línia del que diu tota la primera part de la moció: prioritzar els recursos en l'àmbit universitari i, a la vegada, acordar aquest pla de finançament, dialogat amb la comunitat universitària, per garantir l'estabilitat de finançament de les universitats. I això és la clau, l'estabilitat que permeti aquests fonaments sòlids i la sostenibilitat del sistema, i que inclou, evidentment, aquest pla d'inversions fins al 2017, un pla de refinançament i la potenciació dels crèdits ICF, com es va recollint als punts de la moció.

I què més apostem? Doncs, pel nostre grup parlamentari, per Esquerra Republicana de Catalunya i per les JERC, evidentment, un dels principals punts és el de garantir l'accés a la universitat per a tothom. És una obsessió, podríem dir: que ningú quedi fora de la universitat per motius econòmics.

I aquí hi ha dos temes: per una banda, l'increment excessiu de taxes, que ha suposat una càrrega elevadíssima a les famílies i als estudiants, i que entenem que

cal revisar tan aviat com sigui possible, i que entenem que, per tant, era clau congelar-les ja per a aquest curs, per aturar aquest increment reiterat. I «congelar-les» vol dir congelar-les.

I, per altra banda, un segon tema: el sistema insuficient de beques que tenim; unes beques equitat que poden ser bones en la filosofia perquè garanteixen pagar en funció de la renda i que enguany també s'han revisat, i s'ha aconseguit ampliar aquests llindars i aquests trams de renda perquè més estudiants hi puguin accedir i puguin obtenir aquest ajut. Continua sent insuficient, sí. El que està clar és que les universitats necessiten talent, i aquest talent es troba a tot arreu, i també en aquelles famílies modestes o que no tenen tants recursos econòmics. I, per tant, hem de garantir l'igualtat d'oportunitats en tots aquests casos.

I el problema principal i del drama de tot plegat en el tema de les beques, que és que, tot i tenir-ho reconegut, i fins i tot amb una sentència del 2001, que així ho estableix, encara no s'ha efectuat el traspàs de les beques de l'Estat a Catalunya, amb el fons i amb la dotació pressupostària corresponent. I això va també en la línia dels punts 4 i 5 de la moció. Parlar d'aquests paquets de beques, però, evidentment, que podrem desenvolupar quan tinguem transferits tots els recursos i tota la gestió.

No entro en la resta de punts, perquè no tinc més temps, tot i que els considerem positius i que hi estem a favor, com continuar el debat de la governança buscant el diàleg, buscant el consens, buscant les negociacions i la participació dels col·lectius, així com potenciar la recerca, garantir la transparència i la resta de punts que s'han explicat anteriorment.

Acabo reiterant la importància de la moció. Agraïxo la voluntat d'arribar a acords també i el diàleg de la diputada proposant de la moció, i remarcant el nostre deure de tenir la sensibilitat suficient de protegir aquest actiu científic i social del nostre país, el que és la base del nostre progrés, com són les universitats.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També hi ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, en el seu nom, per exposar-les, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, president. Bé, bon dia, a tots i a totes. Abans de tot, caldria fer una breu reflexió sobre la situació universitària i veure i analitzar si aquesta moció canviarà la situació de molts estudiants que estan patint la greu crisi mitjançant no poder accedir a la mateixa educació superior.

Quina és la realitat de les nostres pròpies universitats públiques? Públiques, perquè les paguem tots, tots i totes. L'altre dia va haver-hi una compareixença del president de l'Associació d'Universitats Públiques de

Catalunya en la qual ens va explicar a tots quina era la situació, a tots, i dic «a tots per igual».

Les universitats públiques han patit ajustos pressupostaris, que els han signat directament mitjançant acords previs –acords previs– al marge dels acords dels òrgans de les mateixes universitats, i tots ho sabem. Ajustos pressupostaris que han comportat conseqüències com, per exemple, els acomiadaments del PAS de la UPC, on no hi ha cap possibilitat de tornar a contractar cap persona més que es va acomiadar.

Com bé deia el president de l'ACUP, el que més el preocupava a ell era la part del personal i la part econòmica de les universitats. I és que la situació de la congelació de les plantilles posa en perill el relleu generacional.

Segons deia el president, tenim una generació dels millors científics que no troba la manera d'exercir la seva carrera acadèmica. És a dir, de cada deu catedràtics que es jubilen, es podrà contractar només una persona. Això genera el que nosaltres en diem «la fugida constant dels nostres joves formats cap a Europa».

I, per tant, la pèrdua del capital humà qualificat és la pitjor estratègia per al futur d'una universitat pública de tots i totes, i que, segons el president, qualsevol altre ajust –ens va dir a tots– portarà a concloure que qualsevol reducció afegida serà difícilment metabolitzada perquè acabarà incidint directament en la qualitat dels serveis de les nostres universitats públiques.

La conclusió és que, per tant, no podem donar suport a blindar, el que posava abans «blindar» i ara «prioritzar», no hi podem donar suport. Perquè no podem, una altra vegada, basar-nos en les bones intencions; cal demostrar que volem canviar les coses. I, per tant, jo em quedo amb «blindar» i no amb «prioritzar». Blindar, en lloc de prioritzar, recursos destinats a les universitats públiques, perquè, sant tornem-hi, les bones intencions no van enlloc; i, ho torno a dir, ens hem de comprometre a blindar en lloc de prioritzar.

I és que un finançament estable al marge de contextos socials i contextos en els quals ens trobem de crisi econòmica que justifiquen retallades i justifiquen reducció de pressupostos a les universitats públiques. Les universitats públiques pateixen un deute, un deute de la Generalitat, que la conseqüència directa és demanar crèdits amb els seus interessos pertinents que comporten tapar forats, i que a això tampoc hi donarem, evidentment, suport.

Pel que respecta als preus públics i a les taxes universitàries, sant tornem-hi, manteniment aquest any de la pujada del 67 per cent com l'any passat. I sabem que aquesta pujada ha suposat que tres mil estudiants passen a formar part de les llistes de morositat, i el que això comporta, que, en algunes universitats, no puguin tornar a matricular-se si no han pagat aquest deute. I, com va dir el president de l'ACUP, s'ha traslladat el finançament de les universitats del que hauria de ser un pressupost públic i estable a les mateixes famílies, sense tenir en compte les possibilitats econòmiques d'aquestes famílies.

Per a nosaltres, el sistema fiscal..., i per això sempre hem demanat que el sistema fiscal ha de ser progres-

siu i que ha de portar el finançament perquè això diem que ha de tendir a la gratuïtat de les matrícules. I per això tampoc donarem suport a aquest punt. Perquè nosaltres hem de tendir..., i la solució cau i recau en un sistema fiscal progressiu.

Actualment, el nivell rendes de les famílies produeix una discriminació formativa a favor dels que més tenen diners, i, per tant, que el tema de beques..., sí que hem d'incorporar el concepte de les beques salarials, però creiem que no estem compartint el mateix sentiment. Perquè nosaltres pensem que les beques salarials han de cobrir més enllà del que són les taxes, les matrícules, per poder solucionar els que estan patint, per exemple, els nostres investigadors predoctorals, que han de sobreviure amb quatre-cents euros de beca mensuals, al marge de pagar-se la seva matrícula.

I, sant tornem-hi, o sigui, no podem donar una altra vegada suport perquè no confiïm ja..., el mateix decret que el Govern aprovava la setmana passada on comprometia la congelació dels preus de les matrícules, una setmana després ho retira i puja el preu el 10 per cent dels preus de les enginyeries.

El vicepresident segon

Illustre diputada, se li ha acabat el temps.

Lorena Vicioso Adria

M'he deixat moltes coses, però bé.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, en el seu nom, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Victòria Forns.

M. Victòria Forns i Fernández

President... Saludo el senyor Claudi Alsina, secretari general del Consell Interuniversitari de Catalunya. Gràcies per acompanyar-nos. Diputades, i diputats, el sistema català d'universitats públiques és el més compacte de l'Europa occidental. La nostra és una universitat accessible, propera i, alhora, excellent. El repte que se'ns presenta és que la velocitat en l'excel·lència del nostre model universitari fa que els nostres instruments de finançament públic requereixin una constant adequació. El model interuniversitari requereix que siguem molt creatius, tant en els sistemes organitzatius com econòmics, i, sobretot, en les noves fórmules de col·laboració públic-privat.

L'acció del Govern, del nostre Govern, demostra, sens dubte, la prioritització per la universitat pública. El Govern treballa per un finançament que garanteixi la modernització, la suficiència de l'estructura del professorat, del personal d'Administració i serveis, el manteniment de la qualitat, la recerca, les iniciatives orientades a la innovació, la promoció socioeconòmi-

ca i també la internacionalització de les nostres universitats.

Ara bé, en el futur la fiscalitat actual no resoldrà el problema del finançament de les universitats públiques. El gran repte serà generar fonts alternatives de finançament complementàries a les tradicionals, per tal de garantir que cap estudiant a Catalunya es quedi fora del sistema públic universitari.

Hem millorat el model d'ajuts i l'hem lligat a la renda familiar i al rendiment acadèmic, i estem aprofundint en el concepte d'equitat. El conseller Mas-Colell ja ha anunciat que el Govern està amatent a aprofitar totes les possibilitats per ampliar les polítiques de beques i de préstecs. I seria necessari que aquí els traspassos de competències, els traspassos de les beques, per part del Govern de l'Estat, fos una realitat, com així ho mana una sentència del Tribunal Constitucional.

També, en el sentit de donar publicitat, per tant, de millorar les possibilitats d'accés a les beques. Per part del Govern s'estan fent tota una sèrie d'accions a través de l'Oficina Virtual de Tràmits, del telèfon d'atenció a la ciutadania, el 012, les webs dels departaments, el web matriculauniversitaria, campanyes informatives, i la coordinació també amb les universitats.

Hem de parlar també necessàriament dels parcs científics, en tenim alguns en una situació de perill, amb problemes d'endeutament. I estem treballant des del Govern, colze amb colze, amb cadascuna d'aquestes universitats. Molts d'aquests parcs, els que estan en situació més crítica, ja tenen un pla de viabilitat que ha estat avalat per les seves pròpies universitats i amb complicitat amb les entitats financeres. Però hem de fer tots els esforços i donar continuïtat a la seva sostenibilitat, perquè són agents importants en el sistema universitari del nostre país.

El Govern no defuig mai tampoc les seves responsabilitats i és per això que, de manera progressiva i responsable, està donant resposta al retard en els pagaments a les nostres universitats públiques, a través del decret de proveïdors. Ara bé, cal que l'Estat també compleixi i cal que ho faci, perquè en aquest moment tenim un finançament absolutament insuficient. Rebutgem, i ho diem clarament, el canvi en el model de selectivitat, i així ho han dit totes les universitats, i ho van fer el 14 de desembre i han presentat esmenes a la LOMCE.

I vull acabar citant algunes paraules del conseller per assenyalar quins són els reptes fonamentals per a les nostres universitats de cara al coneixement a Catalunya: «Aconseguir convertir les universitats en un motor de desenvolupament econòmic, social, que ajudi a donar resposta als reptes del nostre país en tots els àmbits; que la nostra societat se situï al costat de la nostra universitat, ben a prop, que això intensifiqui també el sistema productiu i que exigeixi, per tant, major inversió, nova inversió, a les nostres universitats; ser nosaltres mateixos, les universitats públiques, el millor soci científic, tecnològic i formatiu i també d'internacionalització per a les nostres empreses.» Tenim moltes activitats, molts programes que estem duent a terme orientats a aquest objectiu: els doctorats industrials, la

concentració dels centres de transferència a les universitats, la xarxa d'emprenedoria, els convenis de pràctiques, l'enfortiment de l'ocupabilitat, etcètera.

Finalment, no hem d'oblidar que el nostre àmbit natural d'actuació és Europa, i aquí hem de posar l'accent, en l'estratègia 2020; i busquem, i s'estan buscant, estratègies que estiguin relacionades amb les necessitats del teixit productiu del país. I aquesta ha de ser una gran oportunitat.

Cal que en un moment de situació complexa de crisi profunda i dolorosa, la universitat... –per tant, l'aposta col·lectiva per l'economia del coneixement, la recerca, la innovació i la internacionalització–, la universitat pública esdevingui un element clau per a construir el futur que Catalunya es mereix.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició, pel Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé. És obvi que quan la senyora Lorena es referia al president de l'ACUP, no era al president de la CUP, era l'Associació Catalana d'Universitats Públiques. Bé, vivim..., la universitat, malgrat, diguéssim, un esquema recurrent per parlar de les competències pròpies de la Generalitat, d'aquells serveis públics de la Generalitat, en la qual sempre hi ha l'etiqueta d'excel·lència, de reconeixement internacional, etcètera –nosaltres moltes vegades en dubtem, d'aquestes etiquetes–, viu una situació d'emergència, viu una situació d'emergència i de desconcert entre els estudiants, entre el professorat, en els itineraris formatius; en general, viu una situació de crisi la universitat, el sistema d'universitats públiques catalanes, i no només pel finançament.

És cert que venim d'una crisi de finançament, venim i estan immerses en una crisi de finançament que dificulta molt veure-hi clar, enmig de tantes dificultats de tresoreria, dificultats amb impagaments de la Generalitat, amb retallades a tort i a dret, ja van començar amb al tripartit, que no va abonar cap dels 62 milions d'euros al Pla de finançament per a la millora de les universitats públiques, previst per al 2007-2010, cap dels 62 milions d'euros, i, tal com diu la sindicatura, va deixar d'abonar 294 milions del Pla de finançament no condicionat i condicionat per objectius d'un total d'uns 3.500 o més, al voltant de 3.500 milions d'euros, 294 els va deixar d'ingressar. Per tant, ja va començar una crisi de finançament que òbviament dificulta tenir un debat serè sobre què li passa a la universitat.

Però, a dia d'avui, els problemes de la universitat no són només que s'hagi deixat de finançar i, per tant, que ho hàgim..., o que s'hagin encarit les taxes, i, per tant, hàgim d'aturar aquesta situació, sinó que hi ha un procés de reconversió del sistema d'universitats públiques engegat que no ens dibuixa un futur, al nostre entendre, gaire prometedor.

Hi ha crisi entre el professorat, quan s'està dualitzant el professorat entre professors que cobren quatre-cents euros l'hora i d'altres que tenen centenars d'estudiants i amb prou feines cobren tres-cents euros el mes. Això està existint a les nostres universitats, no és una invenció, està existint aquesta dualització del professorat. Hi ha una precarització absoluta d'aquell motor que hauria de ser una societat abocada a la recerca i la innovació que són els investigadors que estan absolutament precaritzats, la major part d'ells i deixats de banda.

Hi ha un projecte, òbviament, que és el que normalment no s'explica, però que a fora, a nivell internacional, és molt conegut aquí Barcelona, que és Barcelona campus internacional, a la recerca d'estudiants internacionals que vinguin a cursar màsters i estudis privats aquí; una ciutat tranquil·la, mediterrània, amb molta festa, que té uns alts índexs de seguretat i que, per tant, ofereix una sèrie de campus públics, molts d'ells, és a dir, en instal·lacions públiques, però amb perspectiva empresarial privada, per atreure molts i molts estudiants internacionals. I això òbviament és un projecte empresarial en el qual s'estan abocant molts esforços, però que deixa de banda la universitat pública, que és el que ens interessa.

Hi ha un procés d'encariment de les taxes insuportable. No és suficient, ja, congelar les taxes. Òbviament, congelar-les quan s'han pujat un 67 per cent i estan dualitzant l'accés a la universitat és molt poc. S'està popularitzant el crèdit per accedir a la universitat, és a dir, endeutar-se per accedir a la universitat, endeutar-se amb un mercat de treball, després, doncs, francament dubtós.

Hi ha en marxa un sistema de reconversió de la governança democràtica de les universitats, que bàsicament, entenem nosaltres, és antidemocràtica, que es vol carregar en última instància el sistema d'eleccions propi de les universitats. Ja no que denunciï que el sistema de vot ponderat fa que hi hagi rectors actualment que hagin tret la meitat de vots que altres candidats i estiguin igualment governant, aplicant retallades i obeint les directrius del Govern sense gairebé qüestionar-les, sinó que, a més a més, ens volen probablement, en última instància, treure les eleccions.

Hi ha, a més a més, un procés de privatització en marxa per diferents vies: per la via màsters, perquè ningú és ja re amb un títol de la universitat pública si no té un màster, i els màsters, els públics són caríssims i els privats són encara molt més cars. I, per tant, s'està privatitzant no només l'accés, sinó també la gestió de l'educació universitària, via cofinançament, que dona pas a la determinació dels continguts que ha de donar la universitat pública, però també està donant pas a aquella fórmula, tan poc transparent i tan opaca, que són les fundacions dins de les universitats, amb finançaments privats i, per tant, amb llibertat d'establir sous, d'establir criteris, d'establir continguts.

Hi ha la via mercantilització. Avui dia, anar a la universitat, a un campus d'una universitat pública, és poc o molt entrar en un *carrefour*, i el gran símbol d'aquesta mercantilització és aquell carnet on el títol de la

universitat pública està molt en petit i, en canvi, molt gran aquell compte corrent associat, aquella banca associada, aquella caixa associada i tots els serveis, diguéssim, provinents del mercat que hi van associats.

Mirin, és molt interessant mirar les pel·lícules que es fan als Estats Units, i sobretot quan parlen de les famílies que procuren el futur per als seus fills o aquella gran quantitat de joves que viuen bàsicament com a pàries, exclosos del sistema d'universitats. I no voldríem –no ho voldríem, però totes les eines, tots els instruments estan posats sobre la taula per anar en aquesta direcció– que acabéssim vivint una situació d'absoluta dualització de la població a través d'excloure'ls del sistema universitari, com la que es viu als Estats Units.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la seva posició, pel Grup Parlamentari del Partit Popular, l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. La universitat catalana viu un moment molt complicat, una situació de gravíssimes turbulències. És una situació que afecta una institució absolutament cabdal per a la creació i la difusió del coneixement. El moment crític s'explica, entre altres coses, pel deute acumulat per la Generalitat, que deu més de 250 milions d'euros, a les universitats públiques de Catalunya, com ha denunciat la sindicatura.

Per tant, nosaltres votarem a favor que la Generalitat presenti amb urgència un pla de pagaments que doni estabilitat i major tranquil·litat a la comunitat universitària. Estem parlant de moltes persones, de molts investigadors, de molts acadèmics que veuen com perillós el seu futur.

Des del Partit Popular denunciem clarament els sous de misèria, els sous raquítics que tenen tants i tants investigadors i professorat a la universitat; denunciem els contractes brossa i la precarietat laboral de molts docents. Els sous que cobren són un insult a la intel·ligència i, en molts casos, no els permeten arribar a final de mes ni tirar endavant una família.

I aquesta és una situació que ve de molt enllà en el temps, de fa almenys deu anys, i molts cops acaba, senzillament, en l'exili acadèmic. Aquesta és una situació que ens ha de fer replantejar bastantes coses, per exemple, el model de doctorat que tenim. Hem de valoritzar socialment el model de doctorat, com es fa en altres països europeus.

Demanam, per tant, al Govern que actui, al Govern de Convergència i Unió, al qual dona suport Esquerra Republicana, perquè la situació i el problema estan en les seves mans. És a dir, la pilota no està a Madrid, la pilota està aquí, i el que cal fer és prendre mesures, aprovar pressupostos, i així podrem solucionar els problemes de la universitat catalana. I a vostès els toca governar.

La moció aborda també el debat sobre la governança universitària, tan candent avui dia. Nosaltres defensem una major racionalitat, una millor eficiència i eficàcia, perquè una universitat excessivament assembleària és una universitat aturada i ralentida.

La universitat pública és de tots, perquè la paguem entre tots, i, per tant, defensem l'autonomia universitària, però una autonomia condicionada. Ara bé, nosaltres no admetem la imposició de la retallada democràtica que proposen els experts que ha designat la Generalitat. No donem suport al fet que els rectors els nomenin, per dir-ho d'alguna manera, des de la plaça Sant Jaume; no volem que els rectors, els degans i els directors de departament es nomenin al marge de la comunitat universitària. I també perquè la universitat és de tots demanem a la Generalitat que posi els mitjans per evitar que alguns grups radicalitzats i minoritaris segrestin els rectorats i impedeixin amb la seva coacció el dret a donar i a rebre classes.

Parlem sovint d'«excehència», però si volem excehí el que no podem fer és el ridícul, com hem fet aquest any amb les proves de selectivitat. Mirin, es van produir errades molt greus en els exàmens, errades de continguts i de forma; exàmens que passen per l'Institut d'Estudis Catalans. És clar que suposo que aquest any l'Institut d'Estudis Catalans està molt ocupat preparant el simposi de l'odi d'Espanya contra Catalunya, i no ha tingut gaire temps a repassar els exàmens. El que ha passat és molt greu i no pot quedar en una anècdota, i, a més, és que es va gestionar de forma molt equivocada: primer, es va comunicar l'error d'una forma caòtica, arbitrària, discrecional, a les aules; després, la Generalitat va dir que no repetiria les proves; després, s'han tornat a repetir; després, la Generalitat va cometre la irresponsabilitat de dir que l'examen es corregiria de forma generosa. Però com es pot dir això?, que un examen de selectivitat es corregirà «de forma generosa», en una prova competitiva on està en joc la igualtat d'oportunitats? Després, es va dir –encara més greu– que cada any passen aquestes coses. Doncs, precisament perquè cada any passen aquestes coses i per com de malament s'ha gestionat aquest any, demanem el cessament del senyor Alsina, responsable polític de les proves de selectivitat, al qual donem la benvinguda també aquí. (*Remor de veus.*)

Nosaltres votarem a favor de congelar les taxes universitàries, perquè el ministeri ha donat una forquilla de preus i la Generalitat ha optat pels preus més alts.

També estem a favor de tot allò que impliqui una major transparència, claredat, simplicitat i publicitat en concursos competitius. Ens referim tant a la convocatòria de beques com als criteris d'avaluació de professorat i grups de recerca, perquè la base de la igualtat d'oportunitats i d'una veritable equitat és la difusió clara de les regles del joc.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, senyora presidenta. Hem passat a la Mesa l'acord a què hem arribat transaccionant esmenes de tots els grups, encara que no signat per Iniciativa, també incorporant-hi alguna de les seves idees.

Voldria dir-los, sobretot al senyor Arrufat i a la senyora Lorena Vicioso, que, mirin, la funció de l'oposició és controlar i impulsar el Govern, i nosaltres de cap manera no voldríem deixar passar aquesta moció sense fer un encàrrec al Govern. I què li encarregarà al Govern aquesta moció? Parar i fer un pla de finançament per als propers quatre anys. Insuficient? Per nosaltres, important, i crec que per a la comunitat universitària, molt important.

Segon: revisar a fons, analíticament, els preus i l'accés a les diferents modalitats de beques –beques salarials, ajuts i préstecs. El 20 per cent aproximadament dels estudiants universitaris tenen beca, i probablement hem de créixer molt. Els països que tenen preus alts tenen moltes beques; hi han països que no en tenen i són gratuïts i, per descomptat, no tenen beques. Aquest és un debat importat, importantíssim.

Tercer element que voldria recalcar: no poden tornar a passar els errors, que ja ho ha dit el portaveu del Partit Popular, però, amb independència d'això, de moment almenys pensem que avui aquest Parlament ratificarà –no per unanimitat– que no canviem el model de selecció de selectivitat.

Quart element que avui aprovarem: sí a l'autonomia universitària i que hem de revisar i reflexionar com hi arribem –quart.

El següent punt importantíssim per a nosaltres: continua estant vigent el Pacte nacional per a la recerca i la innovació. Aquest és un element molt important que hem de veure el que hem fet els passats anys, des del 2008, que es va signar, fins a l'any 2013, i la projecció, perquè Europa és evident que és el lloc on encara trobarem fons per a la transferència, per a la innovació i per a la continuïtat de recerca.

I als estudiants i als professors que els ho diguem no servirà de re, els diem que nosaltres no serem còmplices del desmantellament del sistema universitari de Catalunya; que ens preocupen –i ho diu– les plantilles. No podem descapitalitzar de saba nova els millors docents i els millors investigadors, que és el que està passant en aquest moment.

Per tant, és un pas modest, des d'un grup parlamentari que, per descomptat, critica les retallades del 20 per cent, de la pujada de taxes...

I, finalment, li demanem, si us plau, senyor Claudi Alsina –perquè el conseller s'ha excusat pel canvi d'hora–, congelar totes les matrícules d'enguany; ho diu, està literalment escrit. Jo de fet ho havia retirat amb bona fe, perquè me vaig creure el que vostès varen dir. Ho hem tornat a posar, perquè no en quedi cap dubte.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada.

Hem cridat a votació. Volia demanar als grups... (*Lorena Vicioso Adria demana per parlar.*) Sí, senyora Vicioso?

Lorena Vicioso Adria

Nosaltres volem demanar votació separada del punt 1, del punt 3, del 4 i del 9.

La vicepresidenta primera

Es poden votar conjuntament, aquests punts? (*Pausa.*) si no hi ha cap altra més petició de votació separada... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Dels punts 5 i 6.

La vicepresidenta primera

Es poden votar conjuntament també, si no hi ha cap altra...? No hi ha cap altra petició de votació separada? (*Pausa.*) Si no n'hi ha cap altra... (*Veus de fons.*) Sí, exacte.

(*Pausa llarga.*)

Votarem en primer lloc els punts 1, 3, 4 i 9

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 115 vots a favor i 15 abstencions.

Ara votarem els punts 5 i 6.

Comença la votació... (*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Interrompem la votació. Digui'm, senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Els punts 5 i 6, separats, no plegats.

La vicepresidenta primera

He demanat si podíem votar-los conjuntament...

D'acord, doncs, procedirem a votar el punt 5.

Comença la votació.

El punt 5 s'ha aprovat per 102 vots a favor i 28 en contra.

Procedirem a votar ara el punt 6.

Comença la votació.

El punt 6 s'ha aprovat per 102 vots a favor, 19 en contra i 9 abstencions.

Ara votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han estat aprovats per 130 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions i les garanties del projecte BCN World (tram. 302-00064/10)

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions i les garanties del projecte Barcelona World, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Per exposar la moció, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau per un temps màxim de cinc minuts.

(Pausa llarga.)

Pot començar quan vulgui, senyora diputada.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, una prèvia, aclarir que aquesta moció que avui votem és sobre les modificacions urbanístiques, de fiscalitat, de joc, que introdueix l'avantprojecte de llei que presenta el Govern de modificació de la Llei del CRT, més que sobre si implantem o no un *resort* turístic als terrenys del Centre Recreatiu i Turístic. Voldria aclarir-ho.

En primer lloc, caldria agrair –en aquest cas, representant del Govern hi ha la vicepresidenta– a aquest Govern que ens hagi fet aquest regal a Tarragona, perquè, a més, ara, a part de tenir l'exclusivitat nuclear de la nació, segons els seu avantprojecte de llei, també tindrem l'exclusivitat del joc a Catalunya, serem el parc temàtic del joc a Catalunya. Però l'exclusivitat no ens la donen només a nosaltres, al territori de Tarragona, també la hi donen al projecte de Veremonte, perquè, si s'aprova el seu avantprojecte de llei, si algun operador vol obrir un casino, s'haurà de tornar a modificar la llei.

També em pregunto si, a part dels alcaldes de Salou i Vilaseca –els dos de Convergència i Unió, per cert, i els dos que encara s'estan discutint per veure quina part del pastís del CRT s'emporta cada un–, han consultat algú més sobre aquesta decisió que esdevinguem parc temàtic del joc, perquè avui, si quan vam fer la interpellació teníem un primera versió de la llei que era perjudicial, avui, després de l'obertura del període d'al·legacions, sense que, per cert, ens hagin contestat les al·legacions que vam fer el nostre grup, entenem que aquest projecte encara és pitjor; pitjor a nivell urbanístic, que serà una qüestió que ja debatrem en un altre moment, però no soluciona cap dels conflictes i dels problemes plantejats.

En concret, nosaltres creiem que no ens sembla ni jurídicament correcte ni democràticament acceptable aprofitar la llei que es va fer en el seu moment per a Port Aventura per introduir qüestions de fiscalitat, per introduir modificacions de la normativa sectorial de jocs i, sobretot, per introduir un ús no previst inicialment en el Centre Recreatiu i Turístic, que és el de joc i apostes, quan aquell era un model d'oci familiar, d'esbarjo familiar, com ha estat Port Aventura.

Però, clar, fer una nova llei no és tan ràpid i s'ha de passar un debat parlamentari. Suposo que els inversors

imposen les seves condicions i vostès s'han rendit a les seves demandes. Clar, si en aquestes primeres exigències s'han rendit, això és l'indici que potser claudicaran també quan comencin a exigir modificacions de drets laborals dels treballadors, de normatives urbanístiques i mediambientals, en forma de subtil xantatge.

També ens preguntem, llegint el punt 3 de la nova llei, del nou avantprojecte, per què impedeixen la instal·lació d'altres parcs temàtics d'atraccions, quan en un primer moment, quan vostès van presentar a la premsa el projecte, ens ho van vendre com que era un projecte d'oci diferent de l'Eurovegas. Bé, era una mena de Disneylàndia de les economies emergents, dels BRIC; allí el Brasil, l'Índia, Rússia, tots tindrien el seu parc temàtic. Però, clar, a poc a poc, veiem que s'imposa la realitat d'un projecte en què de moment l'únic que hi guanya és «la Caixa», que té una opció de compra sobre uns terrenys en els quals no podia edificar i ara, doncs, sembla que sí que en traurà una bona picossada.

Miri, sobre els punts de la nostra moció en concret, els punts 1 i 2. El que ens agradaria realment és que vostès retreessin aquest avantprojecte de llei, que ens sembla volgutament fosc, confús i poc transparent, i que poguéssim debatre en seu parlamentària, en la llei d'acompanyament dels pressupostos, tots els temes relatius a la fiscalitat del joc, en el debat de pressupostos.

Per això no li admetem, ja ho dic ara, l'esmena a Esquerra Republicana, perquè ens sembla que els temes de fiscalitat s'han de tractar no amb la Llei del CRT, i perquè, a més, aquestes qüestions, si volem discutir-les, ha de ser aquí a la seu i en el marc del debat pressupostari.

Però també li demanem amb la moció la retirada d'una sèrie d'articles, com és la visibilitat, com és el joc a crèdit, que estan incomplint normatives catalanes i estatals. I en el cas de la visibilitat està fet a mida de les demandes dels inversors, i ens dona ja pistes del que serà el Barcelona World. Miri, justament aquestes condicions van ser les que van imposar els primers mafiosos que van construir els hotels a Las Vegas, que els casinos fossin transparents, que el joc es pogués veure des de tots els llocs del *resort*; el primer hotel, el Flamingo.

També creiem que no ha quedat resolta la qüestió dels menors. Malgrat que vostès han anunciat modificacions a pressió del Departament de Benestar i Família, és un redactat tan confús que no queda garantit que els menors no puguin accedir a les zones i espais de joc, entre altres coses perquè la llei no deixa clar com es delimitaran les zones i espais de jocs.

És una modificació. Per primera vegada a Europa tindrem un model de casino diferent, no el model europeu; tindrem el model Macau o el model Singapur...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Hortènsia Grau Juan

...ja acabo, vicepresidenta–, que tant li agrada a vostè.

Per això, jo faig aquí... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Ja sé que no toca, però m'he compromès, les tres vegades que sortiré avui aquí, a demanar-li al conseller d'Interior que cessi el director general de la Policia, senyor Manel Prat.

Ara anem al que toca. Això és un embolic. Això de Barcelona World és un embolic. I la moció d'avui també ho és –també ho és. Ara els ho explicaré. Per començar, de temes urbanístics, no n'hi ha. Hi ha una esmena nostra que ja els anuncio que retirem, perquè les retirem totes. No n'hi ha cap; no n'hi ha cap, de punt, referit a l'urbanisme.

Això de Barcelona World és un embolic, conseller, perquè vostè encara no ha resolt el tema del CRT. El conseller de Territori i Sostenibilitat no ha aclarit res, malgrat que li hem demanat la compareixença. I, aquí, l'únic que penca en aquest Govern, que és el senyor Vilajoana, ens truca per telèfon per mig explicar-nos-ho i demanar-nos que avui, en fi, doncs, fem un acte de responsabilitat, que ja els anuncio que farem, eh? Jo, miri, dic les coses clares. Hem parlat amb el senyor Vilajoana, i ha dit: «Escolta, quan vingui la llei, digueu el que us sembli.» Bé, jo aprofitaré avui per dir el que ens sembla i dir les nostres prevencions, eh?, que estan expressades en bona mesura en les dues esmenes que hem fet i en molts punts que presenta Iniciativa per Catalunya avui aquí, que també en principi hi estàvem d'acord, hi estem d'acord.

Nosaltres pensem que aquest projecte no pot suposar posar-nos de genolls. I, per tant, hi haurà coses que són insalvables, per nosaltres. Ja els ho dic. Nosaltres no admetrem abaixar els impostos del 55 per cent al 10 per cent. Moralment és impossible que nosaltres ho acceptem, com a partit d'esquerres. I, per tant, ja els anuncio que, quan vingui la llei, que serà el moment de veritat de discutir aquestes coses, doncs, nosaltres sobre aquesta qüestió ja els dic ara que no ho acceptarem i hi votarem en contra.

Nosaltres no acceptarem que a Salou hi hagi un altre Benidorm, conseller. Ja li ho pot dir al seu company de gabinet, al senyor Santi Vila, perquè, en fi, em sembla que seria passar a la història com un conseller que ha permès posar una pantalla, allà, de ciment o, millor dit, em sembla que serà de vidre i d'acer, que no ens ho mereixem. El sud de Catalunya, encara que estigui al sud, no pot tenir un Benidorm a Catalunya. I, per tant, la normativa urbanística volem que es compleixi estrictament. Aquesta serà la nostra posició.

I vostès portin el tema aquí, al Parlament, d'una vegada, perquè aquesta moció d'avui no hauria calgut si

hi hagués hagut les compareixences adequades, eh?, no hauria calgut que es donés. Amb algun error, eh?, de *bulto*. Per exemple, no caldria que es parlés aquí de joc a crèdit. Ja ho sabem, que no n'hi haurà, de crèdit, és impossible; no hi ha ningú que doni crèdits perquè es jugui. No, doncs, això no serà així. El que passa és que als xinesos no els permeten treure diners del seu país i els donen els diners allà i els els donen com si fos un crèdit. Però aquí no es permetrà, perquè no es permet enlloc del món, jugar a crèdit.

Però, en fi, més enllà d'això –més enllà d'això–, aquest és un projecte que modifica substancialment el que és l'oferta turística de Catalunya, conseller. I, per tant, el seu Govern el que ha de fer és –i nosaltres ja li ho demanem avui aquí també, ho havíem fet en forma d'esmena, però com que ens hem compromès a retirar les esmenes, les retirem– fer un debat a fons, i no només aquí, sinó allà, amb tots els empresaris, els ajuntaments, el sector del turisme, perquè hem de pensar en el futur, què és el que fem amb el turisme en el futur al nostre país i a la Costa Daurada en particular. I nosaltres tenim confiança en les possibilitats d'aquell territori, però no volem que es facin els projectes a qualsevol preu.

I tenir confiança en aquell territori vol dir que ens agrada que hi hagi inversions turístiques. I, per tant, estem a favor d'aquest projecte. Estem a favor d'aquest projecte. Vull que quedi molt clar, que se n'assabenti tothom. No a qualsevol preu. Estarem amatents a la tramitació de la llei. I ja he explicat quines són les nostres prevencions.

I, en definitiva, al final, com que també les coses..., no sembla que el soci del partit del Govern acabi d'estar sempre d'acord amb ell, malgrat el que ens havien dit, doncs, tampoc nosaltres no serem menys, i el setè punt i el vuitè, que sembla que n'hi haurà un de nou, que són els relatius a la regulació del joc i a tornar a posar en marxa els mecanismes perquè hi hagi una veritable prevenció del que són les addiccions al joc, aquests dos punts últims, el 7 i el 8, els votarem a favor.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller... Senyora Grau, miri, el primer que sorprèn és que la moció no va del que diu el títol de la moció; és a dir, la moció no va de condicions i garanties del projecte Barcelona World, com vostè ha explicat aquí, tot i que el títol de la moció era aquest.

A nosaltres ens agradaria que aquest Parlament parlés de condicions i garanties del projecte Barcelona World, i per això la nostra primera esmena diu: «Portar el projecte al Parlament.» I, sorprenentment, vostès no l'accepten. No ho entenem. Es queixen que el

projecte no és transparent i no volen que el portem al Parlament. No ho entenem.

La moció va estrictament, gairebé tots els seus punts, excepte els dos darrers i el que afegim nosaltres, de modificacions proposades a un avantprojecte –legítimes, cap dubte–, però un avantprojecte que al final s'acabarà tramitant en aquest Parlament, perquè és aquest Parlament qui aprova les lleis. I, per tant, dubtem una mica de la seva utilitat en aquest sentit.

I dos comentaris. U, diu: «No, el debat de l'avantprojecte no és transparent.» Tots els avantprojectes de llei acaben en debats de projectes de llei que entren en aquest Parlament i es debaten aquí. Per tant, això es debatrà.

I segona: «Lleis de fiscalitat només a la Llei de mesures.» I per què Iniciativa ha presentat quatre o cinc projectes de llei que parlen de fiscalitat fora de la Llei de mesures? Per tant, de fiscalitat se'n parla en aquesta cambra contínuament, quan els grups parlamentaris ho consideren oportú. Iniciativa per Catalunya ho fa, i la resta de grups, també. Ara diuen que no, que només se'n pot parlar un cop l'any. Amb això no hi podem estar d'acord.

Miri, jo crec que hi han tres preguntes a fer-se aquí. La primera és: «Coneixem prou bé el projecte Barcelona World?» Jo crec que hi ha hagut confusió en la presentació d'aquest projecte, i no el coneixen prou. Vam tenir una presentació inicial, amb unes característiques; ara resulta que el joc hi té molta importància. La informació que tenim del Govern, que vostès hi poden donar més o menys crèdit... Però atès el nombre de llocs de treball potencials..., sobre els quals també hi ha confusió, certament; però les xifres: banda baixa, van cap als quatre mil; banda alta, van cap als vint mil. És molta confusió. Però, sigui la que sigui, són molts llocs de treball. I, per tant, el debat sobre això l'hauríem de fer amb una mica més de coneixement. I, per tant, creiem que caldria una mica més de prudència i caldria portar-lo aquí.

Per tant, primera pregunta: coneixem prou bé el projecte Barcelona World? Resposta: no. Per tant, és lícit demanar que el portem al Parlament? Sí. Aquest és el sentit de la nostra primera esmena. Sorprenentment, Iniciativa per Catalunya no l'accepta. No ho entenem, eh?, de debò que no ho entenem.

És veritat que planteja un canvi en el model turístic? Sí. I és veritat que en aquest canvi planteja entrar en un nou mercat? Sí. Ens hem de tancar a entrar en un nou mercat? Home, estudiem-ho bé –estudiem-ho bé–, les coses estan prou fotudes –estudiem-ho bé. Vol dir això que hem de condicionar-ho tot? No. Hem de condicionar sostres d'edificabilitat; hem de conèixer realment quin impacte econòmic tindrà, si seran certs tots aquests milers de llocs de treball o seran molts menys. Però, digui'm quantes inversions hi han, avui, plantejades a Tarragona de centenars de llocs de treball, no milers, de centenars. Quantes n'hi ha?

Canvi de model productiu? I tant que sí –i tant que sí. I quant triga això a tenir efecte? I de la crisi, tal com va, quan en sortirem? Quan es començarà a crear una

sèrie de llocs de treball que ens porti al nivell d'atur que teníem fa cinc anys? Que era inacceptable. A partir del 2020? I mentrestant? Escolti, podem dir no a un projecte que genera llocs de treball sense conèixer-lo? Nosaltres pensem que no –nosaltres pensem que no–, i, per tant, escolti, no ens ho podem permetre: 29 per cent d'atur a Tarragona a l'última EPA. No ens ho podem permetre.

I, sincerament, creiem o tenim la impressió..., i el Govern ens ho ha transmès així –i vostès li poden fer confiança o no fer confiança; però, com que tampoc tenim tant coneixement del projecte, per si les mosques, tinguem-ho present–, si avui s'aprova la moció tal com està redactada, no hi ha projecte.

Ens ho podem permetre? Podem donar aquest missatge d'inseguretat jurídica de dir: «No, no..., miri, canviarem, farem una legislació que no s'avindrà al projecte, i no hi haurà projecte»? Ens ho podem permetre? O millor l'estudiem abans? Nosaltres pensem que millor que l'estudiem abans.

I, finalment, molt important, i en això segurament coincidirem: podem acceptar qualsevol condició per part dels promotors del projecte que modifiqui els nostres valors, o normes, o protecció dels consumidors, etcètera? No. No els podem acceptar. I, per això, nosaltres li fem esmenes que redundin en la prohibició de l'accés de menors, en la prohibició de persones incapacitades, en la prohibició de persones que tenen problemes de ludopatia... Per això li fem costat en la recuperació i celebrem que hagin arribat a un acord, perquè es reprendrà un projecte positiu del Govern d'esquerreres com era el projecte «Joc responsable», per això hem afegit...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...algunes coses que vostès s'havien deixat, com la prevenció, i li agraeixo que ens accepti l'esmena –i li agraeixo que ens accepti l'esmena–; però, en síntesi, hem de portar aquest projecte al Parlament...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Oriol Amorós i March

...no podem dir no amb un 29 per cent d'atur... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'ihlustre senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Diputats i diputades, honorable conseller, encara continuem al Dragon Khan, senyora Hortènsia Grau, i del Dragon Khan passem a l'Estampida. Perquè al Camp de Tarragona tenim 52.914 persones, que tenen noms i cognoms, que tenen fills i que no tenen feina. I al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre tenim 68.552 persones que tenen noms i cognoms, que tenen una família i que no tenen feina. I avui vostès, aquí, presenten una moció que és una esmena total al projecte de creació d'ocupació més important que hi ha, a dia d'avui, a Catalunya. I la història es repeteix –la història es repeteix. I els del Camp de Tarragona, i els d'aquell àmbit territorial, de Vila-seca, Salou, la Canonja, Cambrils, Tarragona, Reus, tenim memòria. I sabem molt bé que va passar l'any 89.

I què va passar l'any 89? Doncs bé, que va vindre un projecte, que llavors era de l'Anheuser Busch, hi havien dubtes sobre els inversors: «Ja veurem aquesta gent què faran aquí.» I estaven tots espantats. Hi havia plataformes –i estic convençut que vostès també hi eren– contra aquell projecte. I aquell projecte, a més a més, era molt greu, perquè canviava el paisatge, perquè hi feien la muntanya russa més alta del món. I era molt greu perquè canviava el paisatge. I, a més a més, aquell projecte anava a canviar el turisme de l'àmbit. I ara resulta que, gràcies a Port Aventura, la Costa Daurada és el lloc de la Unió Europea on vénen més russos i és un àmbit de referència del turisme familiar, i és un àmbit essencial del projecte turístic de Catalunya i de la Costa Daurada i del Camp de Tarragona, i que genera milers i milers de llocs de treball.

I, a més a més, bé, també es deia: «Això no ho veurem. Això no serà realitat.» Es posaven dubtes, etcètera. La història es repeteix. I quina va ser la conseqüència? Doncs, un parc temàtic que és de referència a nivell mundial, que cada any fa inversions, que cada any millora, que a més a més s'aconsegueix un equilibri màgic entre la indústria química i el turisme, gràcies a aquestes inversions tan potents, des del punt de vista turístic; que hi ha ocupació, que es creen llocs de treball i que, sens dubte, ha sigut un model d'èxit.

I ara, amb Barcelona World, passa el mateix que amb Port Aventura. La història es repeteix, ja hi tornem a ser. I sap què passa? Que la gent del Camp de Tarragona tenim memòria i tenim experiència –tenim memòria i tenim experiència. I sabem que aquest projecte és el projecte més important per treballar per la mesura social més important que és la creació d'ocupació. I per això no direm que no. I marxarem de la cultura del no, de la cultura del no que quan apareix un projecte, immediatament en contra, sense haver-lo estudiat a fons, sense haver-ne parlat; immediatament, abans que es digui res, que no.

I ara, com que no podem criticar segons què, criticarem els casinos. I per què critiquem els casinos? Perquè saben que sense casinos no hi ha projecte. I que és l'única cosa on..., mira, doncs, queda bé això de criticar els casinos perquè, doncs, és el joc, etcètera. I bé, i vostè sap que, presentant aquesta moció, si avui

Convergència i Unió no votés que no, aquest projecte quedaria encallat. I en aquests moments d'aquesta crisi econòmica que tenim, hem d'actuar amb responsabilitat.

Miri, a més a més..., això, passa una altra cosa: que tenim memòria del que va passar amb Port Aventura, però també tenim memòria del que va fer el conseller Saura davant del Departament d'Interior amb el joc. La màquina escurabutxaques més agressiva que hi ha actualment a Catalunya la van aprovar vostès –la van aprovar vostès. (*Veus de fons.*) El bingo, els bingos, qui va permetre –qui ho va permetre– que s'ampliés l'horari dels bingos obrint a les onze del matí perquè la gent hi pogués anar a dinar i es poguessin gastar més diners..., van ser vostès, va ser el conseller Saura. (*Veus de fons.*) I sap què passa? (*Veus de fons.*) No, no..., això és hipocresia, perquè vostès continuen amb el Dragon Khan. I vostè parlava de Disneyland... I aquí no és Disneyland; això, en tot cas, serà de Sésamo Aventura. M'entén? Això serà Sésamo Aventura, que és més de la nostra terra, que és el Port Aventura. M'entén? Perquè vostès, depèn d'on són, diuen una cosa o depèn d'on són en fan una altra, i ara bé queda criticar això.

Miri, nosaltres..., li recordaré...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Albert Batet i Canadell

...sí, acabo, senyora presidenta–, una frase que va dir el president Pujol quan vostès també posaven dubtes a Port Aventura, i que ara... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Poden intervenir per fixar la seva posició, en nom del Grup Mixt..., la senyora Isabel Vallet? (*Veus de fons.*) El senyor David Fernández, doncs.

David Fernández i Ramos

Gràcies. Bon dia, a totes i a tots. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres a favor de la moció presentada per Iniciativa, i, en contra, en bona lògica, no ja de fixar condicions o no al projecte, sinó obertament en contra del projecte: ni bingos, ni casinos, senyor Batet.

Ha utilitzat vostè l'argumentari habitual del xantatge de l'atur i de la pistola al clatell a les classes populars que històricament, perquè tenim memòria, s'ha utilitzat per imposar els projectes més agressius en el territori i contra la societat; diguin-ne «indústria militar», diguin-ne «indústria nuclear», sempre són els mateixos arguments; poques alternatives si només podem fer del nostre país un casino, precisament, i posar-lo a sorteig.

Ara estem en el procés d'aprovació sobre Barcelona World, concentra el pitjor del capitalisme ludòpata,

d'un model «desarrollista» insostenible i d'un model de creixement caduc, que forma part del passat. Tots parlant de noves economies, de nous models de creixement, i resulta que ens hem de limitar per sortir de la crisi a jugar al capitalisme més ludòpata. Diu poc o molt, de certes polítiques econòmiques.

És també la metàfora de l'economia de casino que ens assetja, de la globalització del monopoli i d'un país absolutament en venda i massa sovint a preu de saldo. I com que tenim memòria, s'ha saltat un procés, que és Eurovegas, que també ho va rebaixar tot. Aquest país va ser una subhasta, competint amb Madrid a veure qui regalava més i qui baixava més la legislació; i parlem de la societat.

El com s'ha fet també expressa el què, expressa i descriu a la perfecció el funcionament plutocràtic d'aquesta suposada democràcia. Aquí segons qui, segons per a qui, es canvia la llei en cinc minuts. Anys i dècades per fer una llei contra l'homofòbia, ara quan truca a la porta el terrorisme del diner, aquí, catifa vermella i que passin, fins al final, que la casa és seva. Es canvia la gent, es canvia la llei per la via urgent per plaure i complaure les multinacionals del lloc. La llei feta a mida, i «feta la llei, fetes totes les trampes», totes les que estan pensades en l'avantprojecte de llei.

«Digues-me amb qui i et diré el què.» Enrique Bañuelos, de Veremonte, icona de la bombolla immobiliària especulativa. I no han passat vint anys, és que n'han passat quatre o cinc. Icona de com ha trinxat el dret a l'habitatge en aquest país, de com ha trinxat el territori i les persones. El grup xinès del joc Melco i el seu model de Macau, i els vincles amb la màfia, amb Stanley Ho. Amb aquests fem negoci de futur de país? Amb aquests? L'especialista en les superfícies comercials Value Retail? Què fem amb el nostre teixit comercial de sempre, amb el de proximitat? També el tirem a la paperera de la història en nom de Barcelona World? I el grup hotelier Melià, del qual m'estalvio consideracions perquè no tinc temps.

La imatge és sintètica: el Parlament legisla a favor de la màfia del joc, de la cultura devastadora de l'especulació i d'augmentar els beneficis d'una minoria poderosa. Les modificacions a la llei així ho delaten. Què aconseguïen vostès? Multiplicar les màquines escurabutxaques en aquest país; de 30.000, que és el parc actual, a 45.000. Això és el que és Barcelona World: dir-li a la gent que no confiï en un futur millor, sinó que confiï en la sort, que confiï que li toqui la màquina.

Les modificacions de la llei és que ho esclareixen: s'autoritza la pràctica de joc en els centres recreatius i turístics, es rebaixa el tipus impositiu al 10 per cent –abans era entre el 21 i el 50; la cultura al 21 per cent, per això, eh?–, es permet l'entrada de menors –d'això se'n diu «pedagogia amb valors, educació en valors»– i es permet donar crèdit als jugadors. És a dir, més endeutament..., més endeutament per a la gent. I a més no només això, sinó que deixen entrar les persones que tenen prohibida l'entrada excepte si no juguen. Ja em diran quina policia ho controla.

Més enllà..., ha fet una afirmació molt agosarada: que la gent ho vol. Faci una consulta. Nosaltres diem que hi

ha impacte territorial, hi ha impacte ambiental, hi ha impacte econòmic, sens dubte, però falta l'impacte oficial i democràtic. Que ho decideixi el territori i la gent que viu i que ha de sobreviure a aquest projecte. Si no hi ha consulta, nosaltres votarem radicalment en contra, perquè és una presa de pèl i una imposició dels mercats. (*Alguns aplaudiments.*) Nosaltres, el preu és tan alt –el preu és tan alt– que no acceptem cap condició. Ens neguem obertament i estem per una economia productiva i al servei de les persones, perquè passen les modes i queden les engrunes.

Vostès fan una aposta desacomplexada pel casino, i nosaltres suposem, amb altres grups i amb altres resistències al territori i col·lectius, la resistència activa social i territorial. No serà una imposició pacífica –en termes polítics estic parlant–, no serà un viatge plàcid per als especuladors de la vida de la gent i per al capitalisme ludòpata.

I no s'equivoqui, perquè tota cultura del no és finalment i amb pura dialèctica una cultura del sí: sí al territori, sí a les persones, sí al treball digne, i no al capitalisme ludòpata que es carrega el món i també casa nostra.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Diputat..., pot intervenir, per fixar la seva posició, pel Grup Parlamentari del Partit Popular, l'excellentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, el senyor Oriol Amorós ens deia: «Coneixem el projecte?» No, no coneixem el projecte. El Govern de la Generalitat de Catalunya no ha fet cap acte d'interès perquè els grups que formem part d'aquesta cambra coneguem el projecte, ja no dic amb exactitud, però sí més o menys què és el que se vol fer i de quina manera es vol fer.

L'única informació que tenim és aquell degoteig que va sortint en premsa, que a vegades són informacions confuses, que a vegades són informacions..., que inclús hem hagut de vindre aquí al Parlament de Catalunya a demanar explicació, com aquella que jo li vaig fer, senyor conseller, sobre si un dels inversors tenia alguna relació amb negocis de no bones pràctiques.

Per tant, ara el que sí que sembla és que l'empresa té algun interès a informar. Sabem molt bé la reunió que es va tindre –l'empresa o els inversors– amb el Partit Socialista, amb el senyor Navarro, amb el senyor Ballesteros... També sabem, el Partit Popular, que tenen un interès a parlar amb nosaltres, i estem encantats que parlin amb nosaltres. Però continuem totalment amb confusió i amb dubtes, i tenim el dret a saber. Tenim el dret a saber qui són els inversors, tenim el dret a saber quina afectació tindrà aquest projecte en el comerç tradicional i el model català que tant defensa el Govern de Convergència i Unió.

Ho dic per una qüestió molt simple: quina afectació tindrà aquesta activitat i amb aquest complex que s'es-

tà fent amb comerç quant a Reus, quant al comerç de Reus? Reus ha tingut un increment importantíssim amb el turisme rus, que ara tindrà una competència o podrà tindre una competència amb les instal·lacions o la instal·lació, la ubicació d'aquesta indústria turística. Però no solament Reus: també ho tindrà Tarragona, també ho tindrà Salou, també ho tindrà Cambrils. Vostès han fet un estudi de l'impacte que això pot comportar?

Aquí el senyor Batet tota l'estona ha estat parlant de creació de llocs de treball. Molt bé, senyor Batet, escolti'm una cosa: a part del que pugui fer Barcelona World, el Govern no té pensat en cap sector més de Tarragona per crear-hi llocs de treball? Perquè aleshores és molt pobre, la gestió.

I també dir-li una cosa: què passarà amb aquest comerç que farà la competència al model tradicional català d'aproximació, quan hagin d'abaixar les persianes? Han fet aquest estudi? (*Remor de veus.*) Han fet aquest estudi?

Continuo. També tenim dret a saber quines modificacions urbanístiques hi haurà, també, quina afectació tindrà.

També tenim dret a saber quin model de turisme serà. Serà un model de turisme que realment tindrà una consonància o una concordança amb el turisme familiar que tenim, sí o no? Aquest turisme realment serà un turisme que tindrà una relació amb el model turístic que vostès també, de Convergència i Unió, tindran? Prengui'n bona nota, senyor Batet, i especialment les anotacions que el senyor Oriol Pujol li va passar.

Continuo també en el mateix camí: escolti, Barcelona World. Jo sóc de Tarragona, i a mi em molesta moltíssim que Barcelona World trenqui el que és la identitat del meu territori, el que és Costa Daurada. I també tenim dret a saber què passarà si resulta que uns senyors que vénen a Barcelona, aniran a Tarragona, hi estaran dos o tres dies..., què passa?, que no han estat a la Costa Daurada?, que no han estat a Tarragona? Vostè és cap de llista per Tarragona, i vostè hauria de defensar això. Nosaltres reconeixem que Barcelona és una marca turística important, que Barcelona és la ciutat comtal, capital de Catalunya, però no es pot convertir en la «Barcelunya» que vagi denigrant cada dia el territori de Catalunya. I Barcelona World, si no fem alguna cosa més, serà un apèndix de Barcelona i no tindrà una identitat pròpia al nostre territori.

Doncs, tots aquests dubtes són els que ens fan, senyora Hortènsia Grau, abstindre'ns. Perquè ens falta informació, perquè hi ha confusió, perquè es tapa la informació, perquè això és un degoteig que cada dia va sortint a la premsa i el que està, fent dia sí i dia no, és crear més confusió i a vegades pensar coses que no ens agradaria pensar.

Per tant, nosaltres votarem..., nos abstindrem, com és lògic, i en el futur, d'acord amb la informació, obrarem en conseqüència. I, evidentment, també les orientacions i la simpatia que el Govern pugui tindre...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Rafael Luna Vivas

...de fer-nos-en còmplices.

La vicepresidenta primera

Per fixar la seva posició pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, bé, és un projecte polèmic, n'estem ben segurs. Ja ho era abans de néixer, ja ho era amb el preprojecte de Las Vegas Sands, ja es va debatre molt quan es volia projectar, doncs, aquesta instal·lació, molt semblant, en l'àmbit del Baix Llobregat, i en aquell cas Iniciativa estava directament enfrontada al conjunt del projecte. Ara hi ha un petit canvi, que és que el que volen és un control sobre determinades condicions del projecte, que des del nostre grup parlamentari entenem que és la finalitat d'aquesta moció.

No és un bon model potser, potser no és el millor model per a les terres de Tarragona, per a les comarques del Camp de Tarragona, possiblement. Però la moció no és més que un posicionament previ al que posteriorment serà un debat parlamentari en tot allò que tingui a veure amb canvis legislatius que afectin directament el projecte.

És cert que no tenim prou informació sobre el projecte, que el projecte encara té aspectes opacs, i de ben segur que molts d'aquests aspectes que encara són opacs han de ser objecte d'una negociació a fons amb els promotors.

Bé, no sent un bon model –no seria el model ideal per a nosaltres tampoc–, pensem que pot ser un model complementari, un projecte complementari també al centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou i, per tant, pot ser, doncs, interessant per a les comarques de Tarragona, com he dit abans, no?

Hem criticat molt des de Catalunya les condicions especials que la Comunitat de Madrid, doncs, proposa per al projecte de Las Vegas Sands, si finalment s'arriba a dur a terme, però hem fet un seguiment, un seguiment del model, del model de facilitar, eh?, de catifa vermella.

Bé, la veritat és que estem en una fase en què hem apujat molts impostos reiteradament, molts impostos, n'hem creat fins i tot de nous, com el del dipòsit bancari, que al final, doncs, és un impost que també té incidència sobre la classe mitjana i sobre els treballadors. Avui mateix el nostre grup parlamentari ha presentat aquí una interpellació al Govern, doncs, perquè hi hagi una rebaixa impositiva, i des del mateix Govern, des d'aquest Parlament, s'han fet reclamacions reiterades de rebaixa de determinats impostos, impostos que no controlem des d'aquí, com per exemple l'IVA cultural, que es va debatre en l'anterior Ple.

Sembla que el Govern el que pretén és fer un canvi de fiscalitat, que ho té dat i beneït. Això és el que sembla per la lectura de l'avantprojecte, és la idea, i també per les notícies que hem llegit, perquè fins i tot el mateix sector del joc de Catalunya, doncs, ha rebut molt bé aquesta rebaixa fiscal que s'anuncia, aquest tipus únic impositiu per un sol tram en un 20 per cent sobre la base imposable, no?

Bé, això és una rebaixa dràstica. És un impost, en aquest cas, el del joc, que està gestionat al cent per cent per l'Agència Tributària catalana; vull dir, és un impost absolutament cedit a la Generalitat de Catalunya. Teníem quatre trams que anaven entre un 20 i un 55 per cent, i ara la proposta que sembla que el Govern ens portarà en el seu moment –no sabem amb quin format, però ens la portarà a aquest Parlament–, sembla que va per la línia de només el 10 per cent, amb un únic tram.

Potser cal rebaixar impostos, potser és una bona fórmula per aconseguir llocs de treball, a Tarragona de ben segur que se'n necessiten, de llocs de treball –en això també som capdavanters a la província de Tarragona–, però el canvi de fiscalitat, en tot cas, demanem que es faci com toca: que es faci modificant la llei d'acompanyament dels pressupostos i en el seu moment.

La recaptació del joc a Catalunya el 2012 ha estat aproximadament l'11 per cent del total dels impostos transferits; ha pujat al voltant dels 208 milions d'euros l'any 2012, i hi ha hagut una davallada d'un 14 per cent respecte al 2011, és a dir que hi han hagut menys ingressos en els impostos. Estem en època de retallades..., bé, quin serà el nou escenari, la rebaixa aquesta, si anem a aquest tipus únic del 10 per cent? Què estarem?, al 50 per cent?, o potser encara menys? Ja ho veurem. Ens estem queixant contínuament de l'escaNyada que ens ve des de Madrid, és així, però potser el que passa és que ens estreny massa la corbata, i potser també és que la corbata és de seda xinesa. Vull dir, no sabem si és això.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats...

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau, per un temps màxim de tres minuts.

Hortènsia Grau Juan

Estic una mica..., bé, «enxorbada», perdonin que els ho digui, perquè resulta que em diu el senyor..., bé, primer, el senyor Sabaté, que es veu que li truca el senyor Vilajoana i els diu que no hi donin suport i es retiren. A mi no em truca ningú, però jo em pensava que les qüestions les debatíem aquí políticament, no que es feien a base de trucades i de grups de pressió, però ja veig que no va així. Bé, suposo que això deu ser la torna pel tema d'ahir de la sindicatura, m'imagino alguna mena de torna.

Bé, dit això, celebro que es retirin, però també els recordo a aquesta cambra –perquè ja està bé de fer l'hi-

pòcrita–, sobretot a vostè senyor Amorós, que fa mesos que demano que es clarifiqui aquest projecte i demanant compareixences del conseller Espadaler, del conseller d'Economia, del conseller Santi Vila, i vostès també les van votar en contra. Per tant, fa mesos que demano compareixences. Si no s'ha discutit en aquesta cambra ha sigut perquè a algú no li ha interessat que es discutís.

Respecte al senyor Batet, escolti, no cal dir mentides per defensar els arguments d'un. Miri, ja li vaig contestar al conseller: revisi l'hemeroteca, perquè una cosa és que el nostre diputat de llavors, el diputat Víctor Gimeno, volgués unes condicions del projecte en temes mediambientals, en temes d'aigua, en temes d'edificabilitat, en temes de quan es van expropiar els territoris als pagesos, i una altra és que ens hi poséssim i tal. Per tant, consulti les transcripcions del diari de sessions.

I segona qüestió: escolti, ja està bé de treure el conseller Saura de l'armari cada vegada que volen «atxutar». Miri, quan nosaltres vam ser responsables d'Interior, vam fer el Programa de joc responsable, vam fer l'Observatori del Joc, vam regular les màquines de tipus A i B; per tant, vam establir tota una sèrie de normes per aturar les ludopaties, i ho vam fer –no hi ha la consellera Geli– junt amb Salut. Per tant, no cal dir...

I, escolti, si no coneixem el projecte, senyor Amorós..., sí, el projecte no el coneixem perquè aquest Govern no ha volgut que el coneguéssim; però és que el que sí que coneixem és la llei que han fet a mida per a aquest projecte. I el que no ens agrada és aquesta llei feta a mida. I sí, és cert, els temes de fiscalitat..., poden haver-hi lleis de fiscalitat, però, escolti, posar un tema de fiscalitat sobre el que a més vostès no han dit ni «mu»... Perquè aquí vostè m'ha fet moltes explicacions sobre si Iniciativa presentem projectes de fiscalitat, però vostè al final no ha dit què pensen fer, si pensen estar d'acord que al joc se li rebaixi la fiscalitat, que es pugui jugar a crèdit, quan avui les pimes, les cooperatives, les que creen llocs de treball en el territori, no tenen accés a la liquiditat. Expliqui'ls que els jugadors tindran accés a crèdit, però ells no. Expliqui'ls que mentre estan apujant-se els tipus impositius i les càrregues impositives als empresaris, a les pimes, als autònoms, vostès els reduiran als senyors del joc. Expliquin-ho.

Perquè, miri, tot això a més canvia un model no només a Catalunya, canvia un model a Europa, i, per tant, també ho portarem a Europa, perquè aquest model no és el model d'Europa, és el model Macau, és el model Singapur. I, com bé deia el company de la CUP, nosaltres per al territori no volem aquest model, no el volem per a Tarragona, però tampoc el volem per a Catalunya, com ens vam oposar al projecte Eurovegas.

I dic tot això...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Hortènsia Grau Juan

...jo –sí, ja vaig acabant–, jo els demanaré a cadascú, els ho torno a dir, que votin pensant en les conseqüències... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Senyor Sabaté, demana la paraula per...?

Xavier Sabaté i Ibarz

He estat alludit directament, presidenta, amb nom i cognoms.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Xavier Sabaté i Ibarz

No, a mi em truca el Govern i em truca molta gent. Nosaltres pretenem ser partit de Govern fins i tot quan estem a l'oposició, i no estar a la marginalitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Hi havia alguna altra paraula demanada? *(Pausa.)* Senyor Amorós, per...?

Oriol Amorós i March

Per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Digui. Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Jo lamento, senyora Grau, que hagi de recórrer a l'insult per argumentar, ho lamento. Li llegiré el que diu la nostra esmena: «Presentar davant del Parlament les característiques econòmiques d'impacte ambiental, sostenibilitat de la inversió i impacte sobre la creació de llocs de treball.» Aquesta és l'esmena que vostè no accepta, i que diu: «Portar el debat al Parlament.»

I, segona qüestió, em fa una demanda de què pensem d'aquest impost. Ho hem dit molt clarament: estem en contra de la rebaixa del tipus de l'impost del joc als casinos, i estem a favor que qualsevol impost que gestioni la Generalitat, que pugui fer bonificacions per compromisos estrictes –i a més a més ho diem perquè no hi hagin dubtes–, estrictament condicionades a la creació de llocs de treball, aquells impostos que gestioni la Generalitat es puguin bonificar, si està estrictament condicionat a la creació de llocs de treball. Més clar?, l'aigua.

(Veus de fons.)

La vicepresidenta primera

Senyor Albert Batet, demana la paraula? *(Veus de fons.)* Trenta segons...

Albert Batet i Canadell

Per al·lusions, senyora presidenta. Al senyor Luna..., escolti'm, vostè, que ara vol defensar la identitat del Camp de Tarragona, em sorprèn que no vulgui defensar també la identitat de Catalunya, que és el seu comerç. I que critiqui que Barcelona World pot anar contra el comerç, quan la mesura que ha anat més contra el comerç és la Llei d'horaris comercials, el canvi que està proposant el seu Govern a Madrid, en aquest sentit.

I, senyora Grau, escolti'm..., vostè diu que el senyor Saura ha sortit de l'armari. Jo no faré..., en tot cas, em pensava que ja era senador, em pensava que era al Senat; però, en tot cas, és una realitat. Els qui van posar la màquina d'escurabutxaques més agressiva a Catalunya són vostès, i els qui van incrementar l'horari dels bingos obrint-los a les onze del matí i perquè la gent hi pogués anar a dinar són vostès. I això són fets, i això és memòria. La mateixa memòria que tenim la gent del Camp de Tarragona, que sabem que l'oposició que van fer al Port Aventura és la mateixa oposició que ara volen fer al projecte de Barcelona World, que portarà centenars de milers de llocs de treball per a les nostres comarques.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Senyor Luna, ha demanat la paraula per...?, per al·lusions? *(Pausa.)* Trenta segons... *(Persisteix la remor de veus.)*

Rafael Luna Vivas

Senyor Batet...

La vicepresidenta primera

Senyores i senyors diputats, si us plau... *(Pausa.)* Gràcies.

Rafael Luna Vivas

Senyor Batet, simplement li recomano una cosa: aprengui del seu company, de Joan Miquel Nadal, que anteposava els interessos del seu territori al centralisme de Barcelona, aprengui a defensar el territori de Tarragona.

Gràcies.

(Remor de veus. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyores i senyors portaveus... Senyor Turull, per demanar votació separada, de quins punts?

Jordi Turull i Negre

Sí, volem votació separada dels punts 7 i 8, que els podem fer conjuntament.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Amorós..., per demanar votació separada?

Oriol Amorós i March

Dels punts 4, 7 i 8, que els podem votar conjuntament.

La vicepresidenta primera

Alguna petició de votació separada més? *(Pausa.)* Vull recordar als portaveus que hi ha una addició d'un nou punt, el 7 bis, arran de les transaccions.

Senyor Lucena, en primer lloc...

Maurici Lucena i Betriu

No, presidenta o vicepresidenta, no..., voldríem votar separatament, o no conjuntament, el 4, el 7 i el 8. D'acord? El 7 i el 8 sí, però no amb el 4.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per tant, conjuntament 7 i 8. *(Veus de fons.)* Primer, el senyor Cañas...

Digui, senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Pues, presidenta, con su benevolencia, me gustaría una vez más saber qué voy a votar. Porque parece que este Parlamento es refractario a la reflexión. ¿Pueden los grupos proponentes pasar las transacciones a los grupos para que las puedan tener? *(Veus de fons.)* No, no las has pasado Hortensia, querida Hortensia, porque no las tenemos —no las tenemos.

La vicepresidenta primera

Senyor Cañas, ho he preguntat i m'han dit, amb temps suficient, que s'han repartit còpies de les dues transaccions que hi ha hagut.

Jordi Cañas Pérez

Ya, pero avanzando en positivo, ¿puede usted leerlas antes de votarlas?

Gracias, presidenta.

La vicepresidenta primera

S'ha arribat a dues transaccions per l'addició de dos punts: un nou punt 7 bis i un nou punt 8. I demano al vicepresident segon que procedeixi a llegir les dues transaccions.

El vicepresident segon

Bé. L'esmena d'addició d'Esquerra al punt 2.b com nou punt 8 diu: «Garantir en qualsevol cas, i pel que fa a l'activitat de joc, l'estricta compliment dels principis i les disposicions establertes en la normativa comunitària sobre prevenció de blanqueig de capitals i protecció dels consumidors.»

I la transacció entre Iniciativa i Convergència i Unió, entre el punt 7 de la moció i l'esmena 7, és: «Treballar conjuntament amb el sector empresarial del joc, representants del Departament de Salut i del tercer sector que treballen en el camp de les addiccions al joc, des del concepte de la responsabilitat social corporativa, i a partir del programa de joc responsable de Catalunya.»

(Veus de fons.)

La vicepresidenta primera

Havia demanat la paraula el senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, el que passa és que llavors no ens queda clar el 7 bis, que ha dit que hi havia, quin és, si és el 8 o aquest.

La vicepresidenta primera

És el segon que acaba de llegir el vicepresident segon, que és fruit de la transacció entre Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jordi Turull i Negre

No..., això és 7, és el 7 —és el 7— tal com queda.

La vicepresidenta primera

És en substitució del punt 7.2, doncs?, no hi ha un nou punt 7 bis?

(Veus de fons.)

Per aclarir, senyora Grau, perquè no ha quedat gens clar de la seva intervenció.

Hortènsia Grau Juan

Per aclarir, perquè, a més, hem repartit a la Mesa i a tots els portaveus... Bé, l'uiixer ha repartit els textos. Hi ha una transacció entre Convergència i el nostre grup, que és el punt 7. I hi ha una addició, que agafa una esmena d'Esquerra Republicana, que, per tant, seria el punt 8.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Certament, doncs, la transacció entre Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Convergència i Unió que s'ha llegit en últim lloc substitueix el punt 7 de la moció.

I la transacció entre Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa afegeix un nou punt 8. Correcte? (*Pausa.*)

De manera que, d'acord amb les seves peticions, votarem separatament el punt 4, per una banda, i el punt 7 i 8, per una altra, i la resta de la moció per una altra. És correcte? Sí? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, passarem a la votació del punt 4 de la moció.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 48 en contra i 19 abstencions.

Ara votarem conjuntament els punts 7 i 8.

Comença la votació.

Els punts 7 i 8 han estat aprovats per 111 vots a favor i 19 abstencions.

Ara votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 48 en contra i 58 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la proposta del Govern de l'Estat de reforma de l'Administració pública (tram. 302-00065/10)

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la proposta del Govern de l'Estat de reforma de l'Administració pública, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar el contingut de la moció, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

(*Pausa.*)

Quan vulgui pot començar, diputat.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Portem al Ple una moció subsegüent a la interpellació que vam fer al Govern en el Ple de fa quinze dies. Bàsicament, ja en aquella intervenció va quedar clar, també, que, per part del Govern, hi havia una certa preocupació per com estava evolucionant la política de l'Estat, la política legislativa de l'Estat en el sentit de recentralitzar totes aquelles competències. I, per tant, el que fem avui, després d'aquell debat, és portar al Ple aquesta moció, amb un seguit de punts bastant clars que intentaré explicar, a la qual s'hi han presentat un seguit d'esmenes, algunes de les quals hem pogut transaccionar, i en altres casos no hi ha hagut la possibilitat de l'acord, però que, en tot cas, aquesta ha estat la voluntat, arribar a aquest acord.

El primer punt d'aquesta moció el que demana al plenari és que manifesti el rebuig frontal, aquest atac que suposa per part del Govern de l'Estat, per part del Consell de Ministres que va aprovar el Cora i el que va aprovar l'avantprojecte de l'informe de l'ARSAL, sem-

bla que veurà la llum definitivament un dia d'aquests, tot i que, com ens té acostumats el Govern de l'Estat, sembla que la cosa va per llarg, per tant, esperarem si el Consell de Ministres dóna l'*enterado* el divendres, o, en tot cas, segueix posposant una vegada més aquest projecte de llei que ataca les competències de Catalunya.

Però és més..., més enllà de l'atac a les competències directes de la Generalitat de Catalunya, el que ens preocupa és el que suposa d'atac a l'autonomia local. És un text regressiu, des del punt de vista del que hauria de ser un estat compost, on cadascun dels governs estan reconeguts, i, per tant, tenen un seguit de competències. La proposta del Govern de Madrid el que fa en aquests moments és una recentralització absoluta atacant el que són les competències dels ens locals, i, per tant, ens sembla, des d'aquest punt de vista, que és inacceptable.

En segon lloc, el que demanem també és mostrar el rebuig del Govern al Govern espanyol, aquesta voluntat recentralitzadora i d'atac directe a les competències de la Generalitat de Catalunya. I més quan intenta... –a través d'aquest informe, diguem-ne, de les administracions públiques o amb l'excusa de racionalitzar les administracions públiques–, intenta que la Generalitat de Catalunya perdi alguns òrgans que li són propis, i, per tant, amb l'excusa de la duplictat, eliminar aquests ens. Ens sembla que això és un atac directe a l'autonomia, al dret a ser, a les lleis reconegudes, a les competències reconegudes del mateix Estatut d'Autonomia, i, per tant, ens sembla que és del tot inacceptable.

Per tant, des d'aquest punt de vista, hem presentat aquesta segona proposta, en la qual hi ha hagut una esmena del PSC que hem transaccionat per intentar millorar la redacció del text. I després el que fem, també, demanem que la Generalitat articuli aquells mecanismes de defensa que té per intentar evitar aquesta invasió competencial.

Entenem que totes aquelles legislacions normatives, actuacions *de facto* moltes vegades que ataquen els principis i ataquen les competències, vulnereu competències de la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat no pot estar-se'n, diguem-ne, de presentar els recursos corresponents.

Des d'aquest punt de vista, aquí també acceptaríem una esmena presentada pel Partit Socialista, en el sentit d'establir un llistat en el qual quedi clar quines són les gestions que ha fet el Govern de la Generalitat en aquest àmbit.

Portem un quart punt a la moció, que esperem que sigui recolzat també, on pot semblar insòlit que, des d'aquest Parlament, es demani que la Generalitat no acati la legislació espanyola. Però ens trobem davant d'un atac que supera –els supera– en molt els anteriors atacs fets per diversos governs espanyols, només cal recordar en el seu moment l'intent que va suposar la LOAPA, però és un atac nou, frontal, contra el nostre ser, la nostra manera de ser i la nostra autonomia política.

Per tant, des d'aquest punt de vista demanem al Ple del Parlament que es pronunciï i que insti el Govern de la Generalitat a no aplicar aquelles lleis que siguin clarament invasives de les competències de la Generalitat, tenint en compte un dictamen previ del Consell de Garanties Estatutàries. Ens hem de defensar, i, si ens hem de defensar a través dels mecanismes que ens imposa l'Estat espanyol, com pot ser el Tribunal Constitucional, és evident que no ens en sortirem. Ja sabem com les gasta el Tribunal Constitucional, ja sabem quina composició té aquest Tribunal Constitucional. No és un tribunal; en tot cas, és un tribunal de part, que només permet que el Govern de l'Estat se surti amb les seves.

Pel que fa...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...sí, presidenta, acabo—; en tot cas, pel que fa..., també demanem i reclamem al Govern de l'Estat que...
(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes dos grups parlamentaris. Per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Aniré al gra. El meu grup votarà que sí absolutament a tots els punts que planteja la moció d'Esquerra Republicana, perquè ens sembla que cal fer front a les propostes recentralitzadores del Partit Popular.

Però també ens sembla que no es pot parlar de reforma de l'Administració pública o de situació de l'Administració pública sense fer referència al que està passant a casa, directament a través de l'Administració catalana.

I és per això que nosaltres hem presentat una esmena que fa referència a l'ERO que té presentat en aquests moments la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a TV3 i a Catalunya Ràdio. I la nostra esmena diu: «El Parlament de Catalunya constata que qual-sevol procés de reforma de l'Administració pública, a l'Administració de l'Estat o a Catalunya, ha d'evitar els acomiadaments massius de treballadors i treballadores i mantenir el paper fonamental que en una societat democràtica juguen els mitjans públics de comunicació, i, en conseqüència, insta el Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a retirar el procediment d'acomiadament col·lectiu, o ERO, que preveu prescindir de 312 treballadors i treballadores de la corporació i a reprendre les negociacions del conveni col·lectiu.»

Ahir el conseller Homs posava en dubte que el Parlament hagués d'entrar en aquest tema. El Govern no hi ha d'entrar, però el Parlament sí, perquè el Parlament és sobirà per defensar allò que està passant a Catalunya, i més quan veiem el que està passant amb els mitjans públics de comunicació a Grècia o altres qüestions.

Què hi ha al darrere de l'atac als mitjans de comunicació? La potenciació de determinats mitjans privats. Com passa a la sanitat, com passa a l'ensenyament, com passa als serveis socials, com passa amb la seguretat. I creiem que avui toca mullar-se. I la nostra intenció era que el Parlament, abans de l'agost, es definís sobre l'ERO a la corporació.

Pensem que el Parlament s'ha de pronunciar. Els treballadors i treballadores que han vingut davant de la seu del Parlament han vingut perquè esperen que el Parlament els faci costat.

Esquerra Republicana ens ha presentat una proposta d'esmena transaccional. Nosaltres no la podem acceptar.

Valorem la voluntat de diàleg d'Esquerra Republicana. Valorem segurament que també hi pot haver treballadors que pensin que era un cert avenç amb relació a la situació que hi ha plantejada. Però, mirin, ho explicaré amb claredat. Nosaltres plantejàvem la retirada de l'ERO i Esquerra Republicana proposa acceptar l'ERO i negociar les condicions; diu: «Posar urgentment sobre la taula de negociació del procediment d'acomiadament col·lectiu mesures determinades.» Això és la transacció que ens han ofert. Si diuen «posar damunt de la taula del procediment d'acomiadament col·lectiu, o ERO, mesures determinades», és que aquest Parlament, si avui votés això, com l'altre punt de la transacció, estaria avalant l'ERO, i això perjudicaria els treballadors.

Nosaltres estem absolutament convençuts que algunes de les coses que ha plantejat Esquerra Republicana poden ser elements interessants però que ja els treballadors defensaran —els seus representants— quan es negociï l'ERO, si és que hi ha ERO. Però el que no volem és que el Parlament de Catalunya avaluï que hi hagi ERO. I, per tant, nosaltres plantegem amb claredat que el Parlament de Catalunya es pronunciï perquè es retiri l'ERO i es negociï el conveni.

Estem defensant llocs de treball, però també un model determinat de mitjans públics que ha de ser garantia de pluralitat i de normalització de la nostra llengua. No es defensa la pluralitat territorial, per exemple, si, com ens va passar abans d'ahir, per fer una roda de premsa a Vielha, ens diuen, de Catalunya Ràdio, que hem de trucar a Lleida. I no es defensa la unitat de la llengua tancant la delegació de TV3 a la Catalunya Nord. I això només és la punta de l'iceberg. L'ERO anirà als fonaments del model. I nosaltres volem evitar-ho.

Per als diputats i diputades és molt fàcil penjar-nos una «enganxina» o una xapa, però la nostra missió, més que portar «enganxines» i xapes és votar aquí quina és la nostra decisió amb relació a aquests temes.

No ho podem votar, perquè Esquerra Republicana no ha acceptat l'esmena que hem presentat. Però ho tor-

narem a intentar. Hi ha una esmena presentada també a la moció següent, que presenta Ciutadans. Ho tornarem a intentar en la comissió de control de la corporació.

Però nosaltres, amb claredat, volem que el Parlament es pronunciï instant la corporació a retirar l'ERO. Qualsevol altra proposta pot ser un element que en un futur puguin tenir present els treballadors. Però en aquests moments seria un terrible error i perjudicaria els treballadors i treballadores de la corporació que aquest Parlament avui aprovés un missatge que fos: el Parlament de Catalunya avala l'ERO a la corporació i insta a millorar-ne les condicions. No, no, no; el Parlament s'ha de pronunciar en contra de l'ERO. Si perdem, el comitè de treballadors i treballadores tindrà tot el nostre suport per defensar alguna de les mesures que ara es plantejaven. Però aquest Parlament volem que es pronunciï per retirar l'ERO a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades –gràcies–, vull començar agraïnt, en aquest cas, la voluntat que ha tingut el Grup d'Esquerra Republicana d'incorporar alguna de les esmenes que nosaltres fèiem a aquesta moció, tal com ha dit el senyor Marc Sanglas.

Analitzant una mica el contingut de la moció, ens trobàvem que es barrejaven dues coses: per una banda, tot el que feia referència a la llei, a l'avantprojecte de llei centrat en la racionalització i sostenibilitat de les administracions locals, que és l'ARSAL, i, per altra banda, es feia referència a l'informe Cora, també de l'Administració estatal, on es plantejaven tota una sèrie de propostes per evitar duplicitats, de simplificacions amb relació a la gestió de les diferents administracions públiques.

En aquest cas, nosaltres ni estem d'acord amb la reforma que planteja l'ARSAL ni estem d'acord amb l'informe Cora. Per tant, la majoria del contingut que presenta la moció d'Esquerra Republicana, doncs, el compartim en general. Sí que és cert que hi ha algunes associacions que es fan, ja no tant en la moció, sinó en la seva intervenció en la interpel·lació, que creiem que cal remarcar, perquè igual que nosaltres ens sumem a la denúncia, en aquest cas, que vostès fan de la manera d'operar del Govern de l'Estat, també considerem que en tot el procés del plantejament de l'Avantprojecte de la llei de governs locals en el cas de Catalunya també hi ha alguns processos de similitud que es donen i que també hem de posar en evidència.

Vostè comentava en el seu moment que, en el cas del projecte de l'ARSAL, no hi havia una suficient presència o no s'escoltava suficientment el món local, i

aquesta s'havia deixat bàsicament –el que eren les valoracions de la reforma– en mans de funcionaris.

Tampoc no hi ha massa diferència en el cas de la Llei de governs locals, on nosaltres també trobem a faltar la presència, en aquest cas, o una major presència del món local, on, finalment, doncs, ha participat poc, i hi ha hagut, sense menysprear les aportacions que s'hagin pogut fer, molta presència del món molt més acadèmic, que no té una visió tan afinaada com podem tenir des del món local. I això nosaltres també ho hem posat de manifest. És a dir, hi ha certes similituds, malgrat que sí que és cert que en el cas de la Generalitat de Catalunya, i precisament de la mateixa vicepresidenta, hi ha una bona voluntat d'entesa en el marc de debat d'aquesta Llei de governs locals, i hi esperem poder participar.

Tot i així, nosaltres, un dels aspectes que hem incorporat en la nostra esmena, en una de les esmenes que ens ha acceptat Esquerra, és la importància que el Govern defensi aquelles invasions de competències. I en aquest sentit sí que, per part nostra, doncs, creiem que en la darrera legislatura no s'ha fet una tasca suficientment orientada en aquest sentit. I ens podem remetre als recursos que en la darrera legislatura nosaltres vam demanar, és a dir, vam sol·licitar set recursos d'inconstitucionalitat, per part del Grup Socialista, a altres grups parlamentaris, i la majoria d'ells, doncs, no van prosperar en aquesta cambra, dos perquè es va exhaurir la legislatura, i la resta pel vot en contra de Convergència i el Partit Popular, que llavors teníem un acord estable en aquell moment; el soci privilegiat no era Esquerra Republicana sinó el Partit Popular. I ens podem remetre, en aquest cas, al procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei de mesures urgents per a la reforma laboral. Ens podem remetre al procediment de la interposició de recurs contra el Reial decret llei de mesures urgents per garantir la sostenibilitat del sistema nacional de salut i millorar la qualitat de la seguretat i les seves prestacions. Nosaltres aquí dèiem que s'envaïen competències, i en aquest cas, una altra vegada, PP i Convergència no van fer possible que prosperés. Per tant, hem volgut remarcar, en aquest sentit, en les nostres esmenes, la importància de reforçar aquesta defensa de la inconstitucionalitat també quan toca.

Per altra banda, hem hagut de renunciar a la xifra que nosaltres posàvem, de 1.400 milions d'euros, amb la voluntat que, evidentment, si es demana que pagui l'Estat, automàticament es liquidi el cent per cent, sigui quina sigui la xifra –per nosaltres són 1.400, per vostès són 1.000 milions–, doncs, i en aquest sentit referenciar que, si es liquida aquest deute, automàticament es liquidi al cent per cent el deute que es té amb els ajuntaments, tal com ja havíem demanat en altres mocions.

I, després, lamentem moltíssim..., i li ho haig de dir, i em sap molt greu per al senyor Sergi Sabrià, que en una roda de premsa l'altre dia es va comprometre a acceptar l'esmena d'Iniciativa, tal com es plantejava, que era la retirada de l'ERO, i que avui s'hagi descafeïnat. *(Aplaudiments.)*

Jo crec que en aquest sentit..., em sap greu pel senyor Sergi Sabrià, perquè sé que ho va fer de bona voluntat, però crec que aquesta esmena hauria d'haver entrat tal com es va dir en la roda de premsa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la seva posició, per un temps màxim de cinc minuts, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, nosaltres estem totalment en contra de la Llei de racionalització i sostenibilitat que l'Estat espanyol vol imposar no només a les administracions autonòmiques sinó també a les administracions locals.

També estem en contra de l'informe Cora i de les mesures, de la bateria de mesures que es proposa en aquest sentit.

Però també volem constatar, i és una crítica que se'ns feia a la CUP en la moció anterior, que sota el nom aquest, gran, no?, grandiloqüent, de «reforma de l'Administració pública», nosaltres també ens hem trobat com un batibull de mesures que no acaben de ser un plantejament de reforma de l'Administració pública sinó un seguit de mesures tècniques que plantegen un canvi, bàsicament, de defensa, no?, enfront d'aquesta ofensiva.

Per tant, nosaltres, com he dit, en contra de tot el procés centralitzador o recentralitzador que vol fer l'Estat espanyol; en contra des d'una perspectiva d'afectar no només a l'autonomia, doncs, de la comunitat autònoma de Catalunya, sinó perquè afecta, doncs, al nostre model d'emancipació nacional, que no es circumscriu a Catalunya sinó que abasta tots els Països Catalans.

També perquè posa en el punt de mira el municipi i el municipalisme, que nosaltres entenem que són les institucions, doncs, més legítimes per a governar-nos, en tant que són les primeres a les quals els ciutadans s'adrecen de cara, doncs, a la seua gestió.

Però pensem..., i no compartim, doncs, que l'argument que s'usi per a fer front, doncs, a aquesta ofensiva centralitzadora espanyola sigui l'Estatut d'autonomia, perquè nosaltres entenem que, doncs, l'autonomia en si, com a sistema administratiu i jurídic està esgotat en ell mateix, i per molt que Convergència i Unió hagi fet en aquests últims anys tants esforços per mantenir-lo és un model que no s'aguanta per ell mateix, i, com ja ho vam fer en aquell moment..., nosaltres ens vam oposar frontalment a l'Estatut d'autonomia, perquè enteníem que el que aquest poble necessita, i com he dit abans, no circumscrit al principat sinó abastant tots els Països Catalans, el que aquest país necessita no és, doncs, oposar una resistència a l'Estat espanyol agafant l'Estatut com a bandera, sinó plantejant una veritable independència, no com a finalitat sinó com a eina per a poder canviar moltes coses, entre altres quin és el model d'Administració pública que volem i, entre altres, quin és el model de sector públic que vo-

lem. Per tant, com he dit, vull dir, en contra de l'ofensiva espanyola, però no compartint els arguments sobre que és l'Estatut el que ens farà lliures.

I, per últim, lamentem que no s'hagi pogut transaccionar la moció que afecta els treballadors de TV3 i els audiovisuals. Estem, doncs, contents, que almenys un altre grup polític sí que l'hagi acceptat. I, bé, hi votarem a favor quan ens toqui defensar-ho.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula la diputada senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyors i senyors diputats... Senyor Sanglas, vostè no ens defrauda mai, eh? Amb aquesta moció vostè ha inventat una nova tècnica legislativa, que és la de l'esmena a la totalitat d'informes i avantprojectes de llei. Més que res, és un to conciliador i una manera de fer les coses del no a tot, que no acabem d'entendre massa bé, exactament, on ens portarà.

Miri, vostè fa un plantejament absolutament negatiu en aquesta moció, fa un plantejament negatiu perquè està en contra d'un informe que només fa una sèrie de recomanacions que després s'han de traduir en lleis que s'han d'aplicar en els diferents parlaments autonòmics o a les Corts espanyoles i, a més a més, fa una esmena a la totalitat, de rebuig, a un avantprojecte de llei que està en tràmit de negociació. Home, vostès tenen grup parlamentari al Congrés; si no li agrada aquesta llei de reforma de l'Administració local, doncs, faci servir la seva representació al Congrés dels Diputats i faci les esmenes, les aportacions, i, sobretot, obrin una mica la porta a la negociació, perquè així tots en sortirem beneficiats.

O és que què passa? Que quan vostès tenen majoria aquí tots hem de «tragar» amb la seva majoria i quan no la tenen allà allò no compta? Perquè el principi democràtic és igual per a tothom, eh?, senyor Sanglas; aquí i allà. Perquè, si no, el que està vostè fent amb aquesta moció és una profunda deslleialtat institucional. O juguem amb tot o no juguem amb res, eh? I, a més a més, una acció de covardia política, perquè aquest plantejament de reforma o de rebuig a l'avantprojecte de llei vostè el pot presentar allà. Per què no ho fa allà? Perquè sap que el perd –perquè sap que el perd.

Per tant, aquest plantejament a nosaltres ens sembla una tècnica que no val. No tot s'hi val en política –no tot s'hi val en política–, hem de plantejar les coses en el fòrum on pertoca, i no allà on a nosaltres traïem determinats rèdits polítics però que, a més a més, el que fan és mal, perquè fan un plantejament d'enfrontament entre una cambra legislativa i l'altra, i sobretot focalitzant sempre el mal sobre un mateix enemic comú, que és la resta d'Espanya o les Corts espanyoles. I a nosaltres ens sembla que no entrarem en aquest joc.

Per altra banda, vostè fa un plantejament de rebuig integral d'aquesta llei, quan aquesta llei..., escolti, digui'ns què és el que no li agrada, perquè aquesta llei parla, per exemple, de coses com ordenar i racionalitzar les retribucions dels alcaldes i regidors –no és normal que hi hagi alcaldes que cobrin més que el president del Govern, per exemple–, homologar atribucions dels empleats públics, posar límits a la contractació a dit de personal eventual, suprimir tràmits en l'atorgament de llicències... Escolti, és un sistema de simplificació de l'Administració local, cosa que intentem impulsar a Catalunya des de fa molt de temps i no ho aconseguim. Sincerament, aquesta actitud de frontisme i de rebuig a nosaltres no ens agrada.

Després, fa vostè una proposta de fer una llista de competències que té la Generalitat, per reclamar aquelles que encara no les hagi reclamat. Però, escolti, si té la sentència del Constitucional! Allà diu ben clarament on està el límit competencial, les competències que té la Generalitat i les que té l'Estat. I, per tant, el que ha de fer és una tècnica de respecte d'aquelles competències que són d'una administració i d'una altra. Una administració, una competència. Aquest seria el principi bàsic que s'hauria de plantejar en termes de gestió de l'Administració pública, per tal d'evitar duplicitats i, sobretot, per posar-la al servei dels ciutadans, que és l'important. I és això el que vostès no plantegen, perquè molt rebuig, però cap alternativa, senyor Sanglas, cap mena d'alternativa.

Després diu: «Parlar que cada vegada que hi hagi una invasió de competències o posem un recurs d'inconstitucionalitat obligatòriament o, si no, no complim la llei» –«patada» al principi de legalitat. Escolti, miri, apunti: principi de legalitat és aquell que estableix que qualsevol exercici del poder públic, inclús quan vostès governen des de l'oposició, està sotmès a la llei, i no a la voluntat de les persones, que és el que ens atorga aquesta seguretat jurídica. És una regla d'or en l'estat de dret. Ai, què serà de Catalunya quan governin vostès, si el principi de legalitat el tracten d'aquesta manera, senyor Sanglas.

I, miri, no sóc jo la que diu que no opera matemàticament la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat quan hi ha invasió de competències, és el senyor Viver Pi-Sunyer, el gran ideòleg de la Llei de consultes, el que diu que opera el recurs d'inconstitucionalitat, d'acord amb el que diu el Consell de Garanties Estatutàries, sempre que hi hagi oportunitat política –sempre que hi hagi oportunitat política. I, per tant, els governs decideixen si l'oportunitat política es de posar-lo o no posar-lo; és una competència que tenen els governs. Així ho diu; no cal que cada vegada que ho digui el Consell de Garanties Estatutàries anem a un recurs d'inconstitucionalitat. La conflictivitat en els estats complexos és molt habitual, però hem de racionalitzar-la també per evitar, precisament, aquesta sensació de tensió que vostès estan tan acostumats a provocar.

Respecte al pagament de deutes, miri, li recordo que l'Administració pública més morosa d'Espanya és la catalana, respecte a si mateixa i respecte dels ajuntaments. Avui mateix surt una notícia a *La Vanguardia* que diu

que serà l'Estat el que pagarà part del deute que té la Generalitat amb l'Ajuntament de Barcelona...

El vicepresident segon

Il·lustre diputada....

Carina Mejías Sánchez

...per tant, siguem curosos amb tothom: exigim també no només que pagui l'Estat els deutes, que em sembla molt bé, sinó també la Generalitat de Catalunya, que ha de complir amb les seves obligacions. I respecte...

El vicepresident segon

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Carina Mejías Sánchez

...a la substitució dels ministeris...

El vicepresident segon

Se li ha acabat el temps, senyor diputada.

Carina Mejías Sánchez

...el títol quart de la Constitució diu que cada govern s'organitza... *(El vicepresident segon retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El vicepresident segon

Bé, també per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, president. Vicepresidenta, consellera, diputats, diputades, bé, en primer lloc hem de començar a denunciar quina és l'estratègia que està duent Esquerra Republicana en aquest Parlament: ha renunciat a l'impuls de l'acció del Govern de la Generalitat, ha renunciat al control del Govern de la Generalitat i utilitza aquest Parlament per intentar fer una crítica esbiaixada a les polítiques del Govern d'Espanya. Per tant, vostès demostren amb aquesta actitud que creuen ben poc en l'autogovern de Catalunya.

Dit això, home, que vostès comencin la seva moció criticant una reforma que està impulsant el Govern d'Espanya de les administracions públiques, afirmant que no respecta l'autonomia local o el principi de subsidiarietat, realment, els hem de dir que vostès no tenen cap credibilitat en fer aquesta afirmació. Els en ficaré només un exemple. Vostès se'n recorden dels centres cívics? Se'n recorden, de la polèmica que van tindre amb el tripartit? Vostès recorden que hi ha molts municipis on hi ha centres cívics que depenen de l'ajuntament i centres cívics que depenen de la Generalitat, i es va plantejar en un moment donat que, mantenint la

titularitat dels centres cívics la Generalitat, es poguessin gestionar als municipis. Sap gairebé la guerra civil que va haver-hi en el tripartit?, vostè se'n recorda?, per aquesta qüestió, i que no es va tirar endavant, que van ser incapaços de tirar endavant? I vostès ara ens vénen a donar lliçons de descentralització, vostès, quan ha estat incapaços de cedir la gestió –la gestió– d'un centre cívic a l'ajuntament, per cercar que hi pugui haver una oferta complementària, que no hi hagin duplicitats i que una única administració gestioni l'oferta dels centres cívics? Després d'això, vostès tenen credibilitat de dir el que han dit? Evidentment, no en tenen cap ni una.

Però permetin-me una consideració, permetin que els demani que reconsiderin el que vostès han manifestat que no pensen fer, que és acceptar l'esmena que ha anunciat i que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya respecte a l'ERO a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; hi estan a temps. És evident que ara ja ha passat el temps dels adhesius, de les xapes, de les samarretes..., ja no és temps d'això, de les bones paraules, dels discursos..., ja no és temps d'això; ara és el temps de les votacions. A vostès els fa molta gràcia, però a la gent que està a fora no li fa cap gràcia, no li fa cap gràcia a la gent que igual perden el lloc de treball, no li fa cap gràcia. Vostè rigui (*veus de fons*), però... Perdoni, vostè rigui, però a la gent que està a fora no li fa cap gràcia. Però continuïn rient, vostès, que ja veurem com Convergència i Unió es pren aquest tema. (*Remor de veus.*)

Dit això... Senyor president, li demanaria, si us plau, que –o senyora presidenta– ens puguin deixar parlar, perquè veiem que per a Convergència i Unió, quan diem les coses que no els agraden, la tàctica és no deixar parlar. Però segueixo: reconsiderin el que vostès avui poden fer, que és permetre aquesta votació, reconsiderin-ho. Si hem de fer cas del que vostès han manifestat a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, reconsiderin aquesta posició; hi estan a temps. Perquè ara és el moment de les votacions, dels posicionaments.

I nosaltres ja anunciem que, si vostès permeten que es pugui votar l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres la votarem favorablement; però nosaltres ja ho hem manifestat. Aquí va haver-hi un compromís dels principals directius de la corporació, on es va dir que aquesta seria la darrera mesura, que seria una mesura dialogada i que abans s'intentaria qualsevol altra solució, abans d'arribar a aquest punt. I això no s'ha complert. I nosaltres demanem que es reconsideri aquest ERO i realment es faci el que s'hi van comprometre, que és analitzar totes les alternatives abans de prendre aquesta mesura. I vostè..., està en la seva mà poder-ho fer avui aquí al Parlament. Si no, la conclusió a què arribarem és que els discursos que han fet fins ara són buits de contingut.

Dit això, a nosaltres sí que ens sorprenen dues coses de la moció. La primera, que vostès es reivindicuin com un partit extraparlamentari, com un partit antisistema, quan el que se'ns està proposant és que, quan vostès considerin que hi ha una llei estatal que envaeix competències de la Generalitat, senzillament no s'apliqui

la llei. Això és propi, mirin, si em permet l'expressió, sense ànim d'ofendre ningú, de governs de repúbliques bananeres, allò de: «Escolti, quan jo considero que no m'agrada la llei, no aplico la llei i "em passo pel forro", si em permet l'expressió, l'estat de dret.» Això sí que és inadmissible, i gràcies a Déu vostès no estan avui governant, perquè, si aquestes són les polítiques que vostès volen tirar endavant a Catalunya, la inseguretat que vostès generarien seria, francament, per fer por.

Dit això, vostès fan una referència a la Comissió Estat-Generalitat. Ho tenen molt fàcil: parlin amb el senyor Duran i Lleida. No n'és el màxim responsable? No són socis parlamentaris? Escolti, si no s'entenen o no són capaços de parlar, és el seu problema; no ens traslladi a nosaltres els seus problemes de comunicació. El senyor Duran i Lleida és el seu soci parlamentari, parlin amb ell. Hi estem d'acord, no està fent la seva feina –hi estem d'acord–, però parlin-ho amb ell i exigeixin-li a ell, doncs, aquesta responsabilitat.

I, per acabar, escolti, ja està bé de la cantarella aquesta de la supressió de ministeris que no tenen competències. Llegeixin la Constitució i l'Estatut i veuran que tenen competències. I quan vostès demanen, per exemple, suprimir el pressupost de la Direcció General d'Arquitectura, el que estan demanant és suprimir, doncs, als ajuts a la renda bàsica d'emancipació o els ajuts a l'accés a l'habitatge, perquè representen 692 milions, del total de 766. Això és el que estan demanant vostès suprimir. Si hi estan en contra, nosaltres no...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Pere Calbó i Roca

...creiem que és necessari.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Joan Maria Sardà.

Joan Maria Sardà i Padrell

Molt bé, presidenta. Honorable senyora consellera, honorable senyora vicepresidenta, senyors i senyores diputats, des del Grup de Convergència i Unió compartim gairebé la totalitat de les antecedents i també la diagnosi que s'exposa en els motius que consten en aquesta proposta de moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En efecte, hi podem estar d'acord, i aquí el consens segur que és ben ampli en l'arc parlamentari, perquè estem davant d'un executiu estatal amb una clara voluntat recentralitzadora. No hi ha dia que no ens llevem amb una notícia que no tingui darrere el seu anunci aquesta singularitat. Això sí, sempre justificant-se, emparant-se no en una qualitat política –que, d'altra banda resulta ben evident–, sinó en un pretès estalvi

econòmic, xifrat també en unes quantitats econòmiques molt elevades, però que sempre costa trobar al camí per arribar a aquesta xifra, en la mesura que la fórmula objectiva del cost no es coneix i, quan ho fa, l'aritmètica no quadra.

Davant d'aquesta situació, és evident que hi ha al darrere una voluntat invasora, de no respecte a la diversitat, i mai sense haver fet una anàlisi preventiva de si la mesura necessàriament sempre ha de basar-se en recentralització, sense analitzar mai si una veritable descentralització amb tota la seva força té un impacte econòmic més que positiu, o quin impacte té en termes democràtics i de servei a la comunitat que es deu, ja no sempre tot es pot mesurar exclusivament en termes econòmics.

En aquest sentit, aquesta moció planteja el rebuig al contingut de l'informe elaborat per la Comisión para la Reforma de las Administraciones Públicas, la Cora, aprovat pel Consell de Ministres el proppassat 21 de juny de 2013, un informe extens, de més de 250 pàgines, que de ben segur conté propostes singulars que valdria la pena estudiar, però que en el seu nucli essencial planteja la reducció per a la seva centralització d'organismes i institucions pel mer fet que al seu entendre estableixen duplicitats respecte a altres d'estatals, sense analitzar ni quin és el seu recorregut històric ni quina és la seva funció avui, ni menys encara el cost del seu servei comparat amb el cost estatal d'aquest.

La veritat, que no té sentit. No en té si no hi ha un exercici previ franc, sincer, amb voluntat de construir i fruit d'una anàlisi exhaustiva de veure si hi ha duplicitat en les prestacions dels serveis a tot el conjunt de les administracions públiques, que de ben segur n'hi ha, analitzar-les i decidir conjuntament de la mà de les comunitats autònomes –a Catalunya, no pot ser d'altra manera, de la mà del Govern del país– quines són les mesures a emprendre, sempre respectant la màxima descentralització, de la qual històricament la democràcia estatal ha volgut fer gala.

Lluny d'això, es permet decidir, sense més, i, per exemple, que el Servei de Meteorologia de Catalunya és una duplicitat respecte a l'Agència Estatal de Meteorologia, i per tant s'ha de centralitzar, sense analitzar, però, quin és el seu bagatge històric tan singular, que és gairebé centenari, en la mesura que és una obra de la Mancomunitat de Catalunya i que compta amb una xarxa de desplegament territorial arreu del país que mai, ni de Lluny, l'Estat espanyol ens brindarà, per la qual cosa, a casa nostra el servei, una cosa tan rellevant i transcendental com el temps, seria molt pitjor.

La moció, ni que sigui de passada, també plasma un rebuig a un tema novament actual aquests dies: l'esborrany de l'avantprojecte per a la racionalització i sostenibilitat de l'Administració local. No cal dir que és novament un exemple recentralitzador, sense sentit, allunyat del principi democràtic. I, com a electe local, en general, i alcalde d'un municipi, en singular, puc dir que sembla que estigui redactat per gent que no ha gestionat mai un municipi, ja que d'aquest s'esdevenen una sèrie de premisses fetes des del desconeixement de la gestió pública local i sense tenir en compte realitats de la bona gestió al municipalisme, que n'hi ha i moltes.

Lluny d'això, i contra tots els criteris, fins i tot, el del Consell d'Estat, tot fa preveure que aquesta setmana podria ser aprovada inicialment una nova norma invasora, que no respecta el nostre Estatut, ni la capacitat àmplia d'aquest Parlament de dotar-se d'una nova legislació local, en clar desenvolupament de l'Estatut, apostant clarament per l'autonomia dels municipis i de les vegueries, en tant que els locals bàsics en què s'organitza i s'ha d'organitzar territorialment Catalunya, defensant la sostenibilitat i l'autonomia local i la defensa de milers d'homes i dones que són electes.

I, bé, finalment, però, una enèrgica aprovació al punt cinquè de la moció, que l'executiu estatal pagui a Catalunya els prop de 8.000 milions d'euros que li deu. Això és el que ha de fer l'Estat amb Catalunya, abans de res pagar, pagar el que deu al país, per tal que el país pugui, alhora, pagar els seus serveis socials, educatius i al món local.

Per tant, en lloc de racionalitzar, intentar cada cop anar fent..., aquest gran país, la resposta ha de ser, primer, que paguin el que es deu i després ensenyin quin és el seu model d'Estat, perquè fins ara ni el primer ni el segon. Per això no hi ha cap més camí que recaptem nosaltres per tal que, més que mai, ens deguin..., i que decidim plegats, de la mà del poble català...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Joan Maria Sardà i Padrell

...el nostre propi model polític. Si em permet... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. (*Pausa.*)

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula, per un temps màxim de tres minuts, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, senyor Bosch, vostè ho ha manifestat, hi ha hagut voluntat d'entesa, hi ha hagut negociació fins a última hora i no ha estat possible arribar a aquesta transacció que nosaltres els oferíem. Però, deixi'm recordar..., li llegiré una cosa que vostè no ha llegit i que nosaltres incorporàvem en el nostre text, diu: «El Parlament insta el Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a retirar aquest procediment d'acomiadament col·lectiu.» Però ja plantejàvem la retirada. En tot cas, el que volíem, eh?, i obrir..., i instem, seguim instant la direcció també de la corporació a mantenir una voluntat oberta a la negociació. El que estem buscant i el que cercava és que, si el temps era un inconvenient, era un impediment, s'aturés per poder procedir a la negociació, amb uns criteris molt clars: intentar reduir al màxim aquests possibles acomiadaments. I, com vostè deia, estem en un procés de negociació. Vostè

ho ha dit: «S'està en un procés de negociació.» Aquesta resolució –aquesta resolució– o la no-acceptació no avala l'ERO, eh?, tal com vostè ha pronunciat.

En tot cas, i per dirigir-me també a alguns altres ponents que han presentat algunes notes o algunes qüestions. Senyora Parlon, li agraeixo que hagi retirat la qüestió dels 1.400 milions d'euros per deixar-ho en «la totalitat del deute». Entenem que això és el correcte, perquè hi ha un ball de xifres. Si vol, el seu secretari de Política Municipal dilluns es pronunciava que eren 1.300 milions d'euros. Per tant, aquí hi ha un ball de xifres que, en tot cas, és difícil de concretar. El que ha de quedar clar és la voluntat, palesa i manifesta, que en el moment que hi hagi liquiditat per part del Govern de la Generalitat els deutes que es tenen amb els ajuntaments seran liquidats de manera immediata. I, per tant, aquest és el compromís que volem assolir per part del Govern de la Generalitat.

Senyora Vallet, ho compartim amb vostès: per nosaltres, l'Estatut d'autonomia no és el punt d'arribada, és el punt de sortida. Nosaltres, en tot cas, ens basem en aquests moments en la situació que tenim actualment, i que, per tant, diguem-ne, és aquí, però no és el nostre horitzó. De fet, nosaltres vam demanar el vot en contra de l'Estatut d'autonomia en el referèndum, i, per tant, aquest és simplement un punt de sortida per a nosaltres; però, en tot cas, si aquestes són les eines que tenim en aquest moment, cal fer-ho.

Senyora Mejías, senyor Calbó, com que últimament fan preguntes conjuntes entre PP i Ciutadans, ja els responc de manera conjunta; segurament, diguem-ne, aviat podran constituir un únic grup parlamentari. No va tècnica legislativa? Potser sí, política preventiva; però és al que ens té acostumats en aquests moments el Govern de l'Estat. Vostès ens anunciaven, el Govern ens anuncia constantment que aboca recursos per donar solució a la liquiditat en contra, diguem-ne, de les autonomies, perquè les autonomies gasten. Notícia d'avui: «El Govern espanyol –el Govern espanyol– no té capacitat per pagar allò que el nou Pla de proveïdors...», que es va inventar l'últim dia. Això sí, retirem competències pel mig. Per tant, que el papà Estat –el papà Estat– no ens vingui a dir què és el que hem de fer. Nosaltres sabem bé què hem de fer.

I una última frase...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, presidenta, un segon... En tot cas, estem en contra de la posició recentralitzadora que té el Govern... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

(Veus de fons.)

Senyora Mejías, per demanar votació separada?

Carina Mejías Sánchez

Per al·lusions directes.

La vicepresidenta primera

Per al·lusions... Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Miri, senyor Sanglas, no és política preventiva, és politiqueria. En aquest Parlament no es poden fer plantejaments de rebuig integral sense cap mena d'alternativa. Digui'ns quina és la seva alternativa. No es pot fer política en un parlament vulnerant els principis fonamentals de l'Estat de dret, donant-li cops cada vegada que vostès parlen al principi de legalitat. I no es pot treballar amb una profunda deslleialtat institucional. Això no és fer política, això és fer politiqueria.

(Veus de fons.)

La vicepresidenta primera

Senyor Bosch, demana la paraula?

Jaume Bosch i Mestres

Presidenta, per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Senyor Sanglas, nosaltres no els hem criticat i li votem tota la moció sencera. Però el que no està bé és que, d'alguna manera, tergiversi el que vostès proposaven. Perquè vostè ha dit: «Instem el Parlament que es retiri aquest procediment d'acomiadament col·lectiu», i, a continuació, diu: «O a traslladar a la negociació de l'actual procediment d'acomiadaments col·lectius una sèrie de mesures.» *(Veus de fons.)* Clar, això és que el Parlament avalaria l'ERO.

I, miri, ara ja ha intervingut tothom... *(Alguns aplaudiments.)* Ara ja ha intervingut tothom. Si vostès accepten la nostra esmena en aquest Parlament hi ha majoria política per retirar l'ERO. Facin un esforç, home!

(Veus de fons.)

La vicepresidenta primera

El diputat Cañas ha demanat la paraula...

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, por una cuestión de orden, por una afirmación extremadamente grave pronunciada por el señor Marc Sanglas.

La vicepresidenta primera

Per al·lusions, doncs?, per contradiccions?

Jordi Cañas Pérez

Bueno, es por contradicciones, es que el señor Marc Sanglas...

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

...ha acusado a... Mire, señor Marc Sanglas, ningún gobierno democrático en España ha utilizado las armas para imponer nada, más que para defender la democracia. En cambio, su partido utilizó las armas alzándose contra un gobierno democrático el año 34, el Gobierno republicano.

Gracias, presidenta.

La vicepresidenta primera

Alguna petició de votació separada? *(Veus de fons.)* Senyor Sanglas, demana la paraula per...? *(Veus de fons.)* Per al·lusions.... Trenta segons.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí... Senyora Mejías, propostes alternatives..., avui no era, avui era la moció. Veig que el dia que vaig fer la interpellació no va estar gens al cas de la meva intervenció. Jo vaig estar explicant quin era el nostre model, què ens semblava que s'havia de fer. Per tant, si aquell dia hagués estat atenta, hauria escoltat un seguit de mesures i propostes que presentàvem des d'Esquerra Republicana. Avui era el dia de presentar la moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Atès que no hi ha cap petició de votació separada, votarem íntegrament la moció presentada... *(Núria Parlon Gil demana per parlar.)* Senyora Parlon..., disculpi.

Núria Parlon Gil

Demanam la votació separada del punt 4 i el punt 6.

La vicepresidenta primera

Del punt 4 i 6.

Núria Parlon Gil

Sí...

La vicepresidenta primera

Pot ser conjuntament..., la votació?

Núria Parlon Gil

No...

La vicepresidenta primera

Ha de ser punt 4, per una banda, i 6 per una altra.

(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.) Senyora Vallet...

Isabel Vallet Sánchez

Demanam votació separada del punt primer i del segon respecte a la resta de la moció.

La vicepresidenta primera

Junts o per separat? Els podem votar junts?

Isabel Vallet Sánchez

Sí; tant ens fa, sí.

La vicepresidenta primera

D'acord. Començaríem la votació votant conjuntament el punt 1 i el punt 2, d'acord amb la petició que ha fet el Grup Mixt.

Comença la votació.

Els punts 1 i 2 han estat aprovats per 102 vots a favor i 28 en contra.

Ara votarem el punt 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat aprovat per 80 vots a favor, 30 en contra i 20 abstencions.

Ara votarem el punt 6.

Comença la votació.

El punt 6 ha estat aprovat per 81 vots a favor, 46 en contra i 3 abstencions.

I ara votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 99 vots a favor, 28 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública i del sector públic (tram. 302-00066/10)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública i del sector públic, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar el contingut de la moció té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, la il·lustre senyora Carina Mejías.

(Pausa.)

Quan vulgui, senyora diputada.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Aprofitant que les mocions són per fer propostes alternatives a aquelles polítiques del Govern que considerem que es poden modificar o millorar, doncs, nosaltres presentem una moció en la qual fem propostes, i no precisament de rebuig, sinó alternatives a la política del Govern. (*Remor de veus.*)

Per això, nosaltres presentem aquesta proposta, en el sentit de fer de l'Administració de Catalunya una administració més moderna, més àgil, més eficaç, al servei de les persones i de les empreses. (*Persisteix la remor de veus.*) I per això fem una proposta de reduir les...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada, un moment, si us plau. Demanaria als senyors i senyores diputats que mantinguessin silenci. (*Pausa.*)

Gràcies. Continuu.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. En aquest sentit, els deia que la nostra proposta és la de reduir estructures polítiques perquè ens sembla molt més important..., i ens sembla una immoralitat que s'estiguin retallant serveis públics, com a sanitat i educació, i, en canvi, no es faci cap gest per punxar aquesta bombolla políticoadministrativa que encara manté sis nivells d'administració.

I, a més a més, també, en aquesta moció fem una proposta per garantir la suficiència financera i el pagament dels deutes als ajuntaments i a les diputacions, que en aquests moments ascendeix a 500 milions d'euros, per tal que puguin continuar la seva gestió i oferir els serveis de qualitat als ciutadans.

En aquest sentit, el que li demanem a la vicepresidenta és que ens vingui a presentar a la Comissió d'Afers Institucionals l'informe elaborat pels experts, en el qual hi han aportacions i mesures molt noves pel que fa a la modificació i la redimensió de l'Administració pública catalana; mesures de modernitat, mesures de redimensió i, sobretot, de modificació d'un *statu quo* que ha quedat obsolet i que necessita un gran impuls per part del Govern. I el que volem és que la vicepresidenta ens expliqui exactament com pensa implementar les mesures que han recomanat els experts, o si bé pensa deixar-les en un calaix i oblidar-se'n.

També fem una proposta de suprimir estructures polítiques. Vostès ja saben que hem reiterat en aquest Parlament la petició de la supressió de consells comarcals, i la millor manera no és tornar-los a incloure en la nova llei de règim local, i també incloure les vegueries. Creiem que la creació d'una nova estructura administrativa el que comporta és més despesa, i, per tant, no millora en res aquesta simplificació de serveis i la redimensió de l'Administració pública a Catalunya.

També, fem una proposta de redimensionar aquesta arquitectura institucional que al llarg dels anys ha anat creixent a Catalunya, a través d'organismes i organismes on hi han estructures economicoadministra-

tives molt importants que tenen pressupostos desorbitats que no ens podem permetre.

I, abans que el Grup d'Iniciativa m'interpelli en aquest sentit, dir-los que nosaltres no volem la supressió, però sí que és molt important redimensionar aquests organismes per tal de dotar-los de recursos o de pressupostos més reduïts i de fer aquestes estructures organitzatives internes molt més adequades a la realitat per tal de poder-los fer sostenibles; no intentar fer-los cada vegada més grans i, sobretot, convertir-los en llocs de clientelisme polític.

Avançar també en la posada en valor dels funcionaris públics. Tenim gran talent entre el funcionariat públic que pot fer el servei..., que pot posar-se al servei de l'Administració pública en l'elaboració d'informes i de tasques importants i no anar a encarregar-los a altres organitzacions externes que tenen un sobrecoast i que, a més a més, tampoc ens podem permetre.

També demanem aquest avançament en la implementació de l'Administració electrònica com una de les mesures de modernització i d'eficàcia i eficiència en la gestió a través de la implementació de nous serveis que permetin accedir més fàcilment als ciutadans a través de l'Administració electrònica.

Per tant, aquestes són les propostes que nosaltres fem sobre la modernització i la simplificació de l'Administració pública. Estem en un moment difícil. Sabem que moltes de les mesures que s'apliquen per tal de redimensionar l'Administració pública suposen reducció de llocs de treball. I és això el que nosaltres no volem. Sabem que hi han estructures polítiques que es poden reduir sense que això suposi una destrucció de llocs de treball, que és el que pretenem mantenir, i al que després em referiré amb l'acceptació d'algunes de les esmenes presentades per altres grups parlamentaris que considerem que enriqueixen el text i d'altres que són importants per mantenir, precisament, alguna d'aquestes prevencions o garantir —assegurar— llocs de treball que en aquests moments estan en perill i que seran difícilment recuperables, si deixem que algunes de les propostes del Govern avancin en aquest sentit.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Hi han presentat esmenes dos grups parlamentaris. Pot intervenir per un temps màxim de cinc minuts, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, per defensar-la, el senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé. Jo crec que aquesta moció i l'anterior reflecteixen una mica algunes de les coses que estan passant en la situació política catalana. A l'anterior moció, Esquerra Republicana parlava de la reforma de l'Administració i només parlava de temes de Madrid; en aquesta, Ciutadans parla de la reforma administrativa, només parla de temes de Catalunya. Poden dir-me que és més lògic, perquè estem al

Parlament de Catalunya, però també ens sembla que hi ha qüestions que afecten el Govern de Madrid evidents en el tema administratiu.

Nosaltres votarem a favor d'alguns punts, per exemple, el que reclama el deute..., que es pagui el deute a les corporacions locals; també el que fa referència a l'Administració electrònica, i ens abstindrem en algun altre punt.

De totes maneres, em sembla que la senyora Mejías hi ha fet referència abans, ja sospita que votarem en contra d'algunes mesures que, per nosaltres, considerem que representen una retallada de l'autogovern.

Hem presentat diverses esmenes en aquest sentit. Però jo vull fer referència a tres, en concret, perquè Ciutadans sempre ens comenta i sempre diu que defensa la legalitat i que defensa l'Estatut, que el que no defensa és anar més enllà, sinó que defensa l'Estatut. Bé. Nosaltres hem plantejat una esmena que diu que «el Parlament ratifica la validesa avalada per la ciutadania de Catalunya en referèndum dels articles de l'Estatut d'autonomia que regulen el Consell de Garanties Estatutàries, el Síndic de Greuges, la Sindicatura de Comptes i el Consell de l'Audiovisual.» I, a hores d'ara, no tinc constància que ens l'accepti.

També n'hem presentada una altra, que diu: «El Parlament ratifica la validesa de la institució Memorial Democràtic, creada per la llei del Parlament derivada de l'article 54 de l'Estatut d'autonomia.» I tampoc tinc constància que ens l'accepti.

I una altra tercera que diu: «El Parlament ratifica la validesa de l'article 12 de l'Estatut d'autonomia, ratificat en referèndum pel poble de Catalunya, que estableix que la Generalitat ha de promoure la comunicació, l'intercanvi cultural i la cooperació amb les comunitats i el territori, pertanyents o no a l'Estat espanyol, que tenen vincles històrics, lingüístics i culturals amb Catalunya.» I que empara, ho entenem nosaltres, els acords amb institucions, entitats i associacions del País Valencià, de les Illes, de la Franja, d'Andorra, de la Catalunya Nord i de l'Alguer, que sempre Ciutadans critica. Això està emparat també per l'Estatut votat pel poble de Catalunya.

En tot cas, nosaltres aquí, en aquesta moció, també hem presentat una esmena similar a la que havíem presentat a la moció d'Esquerra Republicana. Fa referència a la retirada de l'ERO, immediata, concretament que «instem a la corporació a retirar de forma immediata el procediment d'acomiadament col·lectiu i a reprendre les negociacions del conveni». Ens sembla, com hem dit abans, que no es pot basar cap tipus de mesures administratives en el fet d'acomiadar massivament treballadors i treballadores i en el fet desmantellar els mitjans públics de comunicació, que és el que està passant ara amb l'ERO.

La veritat és que si haguéssim aplicat la lògica política partidista, nosaltres ens pensàvem que Esquerra Republicana ens acceptaria la nostra esmena i teníem més dubtes de si Ciutadans l'acceptaria, però sembla que l'accepten. Nosaltres, tant de bo, es pugui donar l'oportunitat al Parlament de votar-ho; sap Ciutadans,

i ho sabem nosaltres, que segurament Iniciativa té més coincidències sobre com enfocar el tema de la corporació amb Esquerra Republicana i amb Convergència i Unió; però, en canvi, creiem que hi ha una majoria en aquesta cambra que es podria expressar, si Esquerra Republicana votés allò que sempre ha defensat, que és a favor de la retirada de l'ERO de la corporació, i, per tant, la defensa dels treballadors i treballadores i de l'actual sistema de mitjans públics de TV3 i la corporació. Si es confirma que Ciutadans ens accepta l'esmena i es posa a votació, crec que hi podria haver una majoria clara en aquesta cambra, si Esquerra Republicana fos conseqüent amb allò que ha estat dient sempre amb relació a l'ERO de TV3 i Catalunya Ràdio.

Per tant, plantejem que si Ciutadans ens accepta l'esmena, que abans ens han dit que sí, aquest Parlament pugui votar la retirada de l'ERO de TV3 i Catalunya Ràdio.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Per fixar la seva posició, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Mirin, nosaltres compartim tant l'esperit com el contingut amb els seus tres trets bàsics de la moció, no? Perquè, en definitiva, aquesta moció és un reflex de les polítiques que estem duent a terme des que vam accedir per part del Partit Popular al Govern, doncs, des del Govern d'Espanya. I alguns exemples són això, quan s'ha implantat la limitació de les retribucions als directius en les empreses públiques, la limitació dels sous als directius dels bancs que han estat intervinguts, la supressió progressiva d'ens i empreses públiques, l'impuls d'una reforma de l'Administració local, l'impuls d'una reforma de les administracions públiques.

I tota aquesta voluntat reformadora, totes aquestes reformes estructurals que s'impulsen des del Govern d'Espanya som conscients que generen resistència, generen resistència allà, però generen resistència aquí, per part d'aquells que volen que tot quedi com està.

Nosaltres manifestem d'una forma clara que, malgrat les resistències, aquesta voluntat transformadora, aquesta voluntat reformadora tirarà endavant. En primer lloc, perquè és un compromís electoral; en segon lloc, perquè és una exigència del ciutadans; i, en tercer lloc i més important, perquè és la manera de garantir l'estat del benestar.

També, la moció reflecteix aquelles polítiques que hem impulsat quan hem tingut capacitat d'incidència en el Govern de la Generalitat. I, en aquest sentit, conceptes com simplificació, racionalització, evitar duplicitats, amb la finalitat fonamental de garantir els serveis públics, doncs, són les polítiques que hem impulsat. I he de recordar aquí ràpidament les anomenades «lleis òm-

nibus», l'inici d'un procés de supressió i racionalització d'ens públics per part de la Generalitat de Catalunya. Una referència..., de fet, l'apartat tercer de la moció fa referència a la modificació de cinc lleis de les quals tres es van modificar en el sentit que estableix la moció en la passada legislatura. Però som conscients que és això, que és un inici del camí, que queda molt per fer i, per tant, té plenament sentit la moció amb els termes que ha plantejat el Grup de Ciutadans.

Nosaltres vam dir una cosa en la Comissió de la Corporació que avui es ratifica plenament: els responsables de la corporació no haguessin tirat endavant l'ERO de la corporació sense l'aval del partit del Govern, Convergència i Unió, i del partit que li dona suport, Esquerra Republicana de Catalunya. I creiem que avui, amb l'actitud d'Esquerra Republicana de no permetre la incorporació de l'esmena perquè pugui ser debatuda i votada en el Parlament de Catalunya, queda clar que allò, doncs, és una evidència del que nosaltres ja vam avançar en la darrera comissió. Ho torno a dir: hi havia un compromís dels directius de la corporació que l'ERO seria la darrera solució possible, que abans hi hauria un procés dialogat i que aquesta solució seria després d'haver descartat i d'haver intentat totes les altres solucions per intentar garantir la viabilitat econòmica de la corporació.

I creiem, nosaltres, que aquest compromís no s'ha complert. Insistentment els directius de la corporació havien negat la possibilitat de l'ERO, i, de fet, d'un dia per l'altre, apareix l'ERO amb tot el seu esplendor. Això és el que va succeir. I no es van complir aquells compromisos que havien adoptat per adoptar aquesta mesura. Per tant, té tot el sentit del món que es paralitzi aquesta mesura, que s'aturi, que es tiri enrere aquest ERO i que es faci allò a què es van comprometre els màxims responsables de la corporació i que no han fet.

Nosaltres pel que sabem i ens ha anunciat el Grup de Ciutadans, cosa que agraïm, es permetrà la incorporació d'aquesta esmena i es permetrà el debat i la votació. Per tant, vostès tenen l'oportunitat, senyors d'Esquerra Republicana –i ens adrecem directament a vostès–, de fer realitat allò que han insinuat, han manifestat, han expressat.

Miri, els nostres diputats no portem cap xapa ni cap adhesiu, però avui votarem favorablement aquesta esmena. Sols tindria sentit que vostès mantinguessin els seus adhesius i les seves xapes respecte a TV3 i a Catalunya Ràdio si avui tenen la valentia de votar favorablement aquesta esmena. Perquè, si no, el que s'evidenciarà és una cosa: que vostès des del primer moment van avalar aquesta mesura, estaven d'acord amb els màxims directius de la corporació i el que han fet fins ara ha estat una enganyifa als treballadors i al conjunt de la població.

Per tant, s'ha acabat l'era dels discursos, s'ha acabat aquest temps, ara és l'hora de les votacions. És a les seves mans fer possible que s'aprovi aquesta esmena o demostrar que han enganyat a tothom; vostès ens ho diran amb el seu vot.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Poden intervenir per fixar la seva posició, per un temps màxim de cinc minuts, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

En la mateixa línia de la intervenció anterior, i és una cosa que no entenem i que també se'ns va retreure a nosaltres, entenem que no hi ha una coherència entre el títol de la moció i les mesures que es proposen. Però, en tot cas, i més enllà d'això, doncs, si entrem a parlar de quin model d'Administració pública i sector públic volem, nosaltres no compartim amb vostès com volen encarar aquesta reformulació. I no ho compartim perquè entenem que la moció va destil·lant un argument tota l'estona i que, per simplificar, no és altre que el problema per a vostès de l'Administració pública és, doncs, un problema associat al model territorial i al model polític, i que és un problema que deriva del fet que és bàsicament autonòmic català. Per tant, nosaltres això no ho compartim. I arribem a aquesta conclusió per una sèrie de propostes que vostès van comentant en la moció.

La primera és que tota la moció destil·la una lògica recentralitzadora espanyola. I ho entenem, és coherent també amb el seu posicionament polític. I, clar, i aplica com a primera mesura, doncs, que el Govern apliqui les recomanacions que fa la Comisión para la Reforma de las Administraciones Públicas, la qual parteix d'una perspectiva espanyola –espanyolista, centralitzadora, a més a més–, i que, en tot cas, busca carregar-se no només el model autonòmic, sinó el model municipal, com he comentat abans.

Però també, per altra banda, perquè per a vostès la solució passa per minar institucions administratives autonòmiques com el Síndic de Greuges, el Consell Nacional de la Cultura, el Consell Audiovisual de Catalunya o la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I no només això, sinó que l'Avantprojecte de llei de governs locals de Catalunya, doncs, al final de tot això, l'únic que han de comentar és que s'eliminin els consells comarcals i les vegueries com a estructures politicoadministratives.

Però és que, a més a més, al nostre entendre, el plantejament d'inici és erroni, i és erroni perquè parteix de la base del desprestigi de l'Administració pública en si, i, per tant, proposa la privatització com a solució al desprestigi.

I per què entenem que és errònia? Entenem que és errònia, perquè el relat hegemònic i, a més a més, instaurat que l'Administració pública és deficitària, que està sobredimensionada, etcètera, és un mal punt de partida, i és un punt de partida, sobretot, justificador de polítiques de privatització i de polítiques de retallades, i és una lògica a la qual, òbviament, nosaltres, doncs, no entrarem.

Per altra banda, nosaltres observem que el que vostès circumscriuen a problemes autonòmics catalans, doncs, van molt més enllà del model autonòmic català, afecten la resta dels països catalans i també afecten

l'Estat espanyol. Perquè els problemes que té l'Administració pública i el sector públic en si van molt més enllà de l'autonomia i molt més enllà del municipi: són les externalitzacions massives, són les privatitzacions encobertes, són les no-reposicions de places de funcionaris que es jubilen, els acomiadaments de funcionàries interines, les amortitzacions de llocs de treball, la pèrdua de drets dels funcionaris, la cohabitació pública i privada, sempre amb la lògica que la pública es finança de manera deficitària i la privada fa negocis, i les estructures directives sobredimensionades; i que aquests problemes sí que, d'alguna manera, deriven del model territorial, però no com vostès el plantejen, perquè vostès el plantejen: davant de la solució del problema català, la solució és el problema espanyol.

Nosaltres entenem que, davant de la solució del problema català d'una administració que ha elititzat a costa de les privatitzacions, el problema és o la solució és, doncs, dir obertament que s'ha esgotat un model administratiu, que és el de l'autonomia, és un model que ja no ens val per a l'autogovern i que, en tot cas, s'ha demostrat una oposició total i radical a l'ofensiva recentralitzadora estatal que destil·la tota aquesta proposta, com he dit.

Per tant, amb tot això que vostès proposen, jo no hi veig cap alternativa. Vostè, quan ha defensat la moció, ha dit que era una bateria de propostes alternatives al que vostès entenen que havien de fer a la funció pública. Sí que és cert que fan algunes propostes que per a nosaltres són interessants respecte a la rebaixa dels sous dels directius o respecte a la incorporació dels mitjans electrònics en l'Administració, però que entenem que no guarden coherència i que la filosofia que destil·la la moció és una altra.

I també entenem que no és gaire alternativa, sinó que és bastant seguidista del paquet de mesures que el Partit Popular intenta aplicar no només, com he dit, bé, bàsicament a tot l'Estat, però que afecta tots els països catalans, que són mesures espanyolitzadores i recentralitzadores i que busquen obrir la porta a la privatització dels sectors estratègics, la qual cosa, per a nosaltres, és totalment intolerable.

Per tant, i sense més, sí que votarem a favor, doncs, de l'esmena en contra dels acomiadaments a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i el que no entenem és que els que defensen les estructures d'Estat no defensen els treballadors.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí. Gràcies, presidenta. Nosaltres no hem presentat esmenes en aquesta moció; llavors, al primer punt, hi votarem a favor. Recordar que el nostre grup parlamentari ja el 5 de juliol va sol·licitar, en aquest cas,

la compareixença de la vicepresidenta a la Comissió d'Afers Institucionals perquè ens vingui a explicar aquest informe. I, en aquest sentit, el que demanem és que aquesta compareixença es faci abans de tres mesos perquè, si tenim en compte que el mes d'agost és període extraordinari, doncs, a efectes de tramitació parlamentària, seria necessari que aquesta compareixença es produís abans d'aquests tres mesos.

En el paràgraf segon –és a dir, al punt segon–, hi votarem en contra, perquè creiem necessari que aquesta cambra, abans d'aprovar mesures de reducció de dimensió d'organismes, hem de conèixer el contingut d'aquells informes dels experts pels quals hem demanat prèviament la compareixença. A més a més, estem pendents que entri a tramitació parlamentària la Llei de governs locals. Per tant, en aquest sentit, creiem que sí que vostès parlen o fan una associació entre racionalització de nivells d'Administració, eliminació de determinats òrgans, com si això fos simplement... –automàticament, pel fet de fer-ho i reduir–, motiu d'estalvi o de millora de la gestió quant als serveis públics. I creiem que això, si s'ha de fer, s'ha de fer amb el fonament d'un informe al darrere, que, evidentment, en la seva moció, doncs, no apareix recollit –evidentment, és una moció–, però tampoc ens acaben de convèncer els plantejaments que fan, perquè creiem que tampoc no fan gaires propostes en aquesta direcció.

El punt 3 també hi votarem en contra, una mica per la mateixa raó que en el paràgraf anterior. És a dir, vostès fan, en aquesta moció, un reguitzell de lleis en què insten el Govern a modificar-les, però proposen modificar, per exemple, algunes lleis i no unes altres. Per què no proposen, per exemple, la modificació de la Llei de la Sindicatura de Comptes? Per què proposen la modificació de la llei que regula el Consell Nacional de Cultura i les Arts i no la que regula l'Institut Català de les Empreses Culturals? És a dir, en aquest sentit, creiem que el que manca és un estudi seriós que permeti justificar la racionalització en clau d'estalvi i en clau de millora en la prestació dels serveis. Per tant, jo els insto, en aquest cas, que presentin proposicions de llei perquè la resta de grups puguem observar el seu capteniment, i, en aquest cas, ens puguem posicionar.

Al punt 4, doncs, també hi votarem en contra, perquè creiem que proposen una supressió indiscriminada i amb una visió, certament, cosmopolita, perquè vostès sí que és cert que alguns consells comarcals es podrien suprimir, pel que fa referència a l'àrea metropolitana, perquè a Catalunya ens trobem que el 80 per cent de la població viu en un 20 per cent del territori. Però, en l'altre..., és a dir, a l'altre 80 per cent del territori hi viu un 20 per cent de la població. I, per tant, nosaltres el que aquí ens preguntem... –tenint en compte que el cost total dels consells comarcals és de 522 milions d'euros–, ens preguntem que..., vostès realment creuen que l'eliminació d'administracions sempre va acompanyada d'un estalvi?

Per altra banda, si suprimim els serveis que fan els consells comarcals, no en tenim altres administracions, que també donen cobertura, sinó en aquells espais en els quals hi viu població menor a mil habitants, en alguns

municipis, i que necessàriament necessiten els consells comarcals, què passarà amb aquests serveis si fem la supressió del Consell Comarcal? Qui els prestarà?

Creiem que aquesta pregunta també és necessari fer-se-la, perquè normalment la supressió d'un òrgan administratiu, si els serveis que es presten als ciutadans no els fa un altre òrgan administratiu o es dota l'ajuntament dels recursos tècnics i econòmics per poder-ho fer, ens trobaríem que els ciutadans deixarien de rebre aquest servei.

I, per altra banda, i concretant, en aquest cas, l'acceptació de l'esmena que vostès han fet del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, doncs, hi estem d'acord. La nostra posició a la roda de premsa amb els treballadors va ser que, si s'acceptava l'esmena, el nostre grup hi votaria a favor. Esperàvem que Esquerra Republicana, tal com es va comprometre en roda de premsa, ho fes, i, llavors, hauríem votat a favor de l'esmena en la moció d'Esquerra Republicana i a favor de l'esmena en la moció de Ciutadans, com serà el cas, que és el grup polític que, en aquest cas, l'ha acceptada.

Des del primer moment, nosaltres a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals vam demanar la retirada d'aquest ERO i que s'explorés fins a les últimes conseqüències la negociació, i, per tant, en el moment en què l'esmena queda introduïda dintre de la moció de Ciutadans, tal com ens vam comprometre en roda de premsa davant dels treballadors, nosaltres hi votarem a favor.

En aquest cas, demanarem votació separada de tots els punts, perquè hi hauran diferents votacions.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Pot intervenir per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Senyora Mejías, fent una anàlisi ràpida de la seva moció, li diria que, sens dubte, hi podríem trobar punts d'acord. És evident que l'Administració pública ha d'estar al servei dels ciutadans i que el seu objectiu és proveir uns serveis públics de qualitat; calen reformes que hi permetin un accés més fàcil i que siguin més eficients, eficaços, transparents.

Fins i tot, podríem estar d'acord en el fet que alguns dels organismes podrien no ser necessaris. Ara, quan comencem a parlar d'aprimar i ho fem parlant només de la Generalitat, comencem a evidenciar les diferències que hi ha entre vostès i nosaltres. Quan, en parlar de reducció i de racionalització de l'estructura per tal de reduir i racionalitzar, només miren cap a una banda s'equivoquen, i els ho deia també el senyor Bosch, i s'equivoquen en plantejar-ho amb un text que en realitat no ho concreta.

I, a més, per la manera com ho plantegen, per la manera que ho proposen –i poso d'exemple la modificació de l'article 3 de la Llei 2/2009, del Consell de Garanties Estatutàries–, debiliten aquest Parlament.

S'equivoquen de canal portant una proposta que no legitima el Parlament per modificar alguns dels òrgans cabdals del país, i, en canvi, insten el Govern a fer-ho, o la Corporació; és el Govern qui ha de modificar la llei o ho ha d'entomar el Parlament, que és la proposta que ja hem portat aquí i que ja s'ha votat en el seu moment. La nostra sensació és que aprofiten l'informe Cora, un informe fet pels alts funcionaris de l'Estat, per cercar la debilitació de les nostres estructures, no la seva eficiència i no la seva eficàcia, sinó la debilitació, i ho fan perquè no hi creuen. I aquí nosaltres, és evident –ho hem explicat moltes vegades–, no hi juguem i no els donarem ni una mica de peixet.

Iniciativa ho fa al revés, i està molt bé, li presenta esmenes de rebuig a la Cora de compromís amb les institucions del país, però tampoc les hi han acceptades.

Podem donar marge a un atac a les nostres competències, no només a les de la Generalitat, sinó també a les dels ens locals. Diem «no» a una proposta que no té en compte el repartiment competencial. I, li ho torno a dir, ho fem sense negar que hi ha una necessitat real de reordenar el sector públic, però aquesta no és la seva voluntat; reduir les nostres competències, debilitar les nostres estructures sense mirar l'altra banda, a tall d'exemple: educació, sanitat, cultura... Aquests ministeris tancats suposarien un estalvi de 3.062 milions, molt més òbviament que totes les mesures de reducció que es poguessin fer arran de la seva moció i amb diferències significatives, òbviament, perquè els ministeris no tenen cap tipus de competència a gestionar i, en canvi, sí que tenen unes funcions clares i importants i marcades per llei, el Síndic de Greuges, el CAC, la corporació, el Consell de Garanties Estatutàries, el Memorial Democràtic o la Sindicatura de Comptes.

Pel que fa als consells comarcals i a les vegueries, em sembla que Esquerra té un projecte clar –i explicat molt reiteradament– que suposa canvis substancials, que passen per reduir a la mínima expressió l'estructura política, substituir els consellers per consells d'alcaldes, menys estructura directiva, i, en canvi, més competències, sobretot, derivades dels ajuntaments menuts, més capacitat tècnica, i, alhora, més eficiència i més optimització de recursos, però ens cal serietat per prendre aquestes decisions i fer-ho en el lloc que pertoca.

Segueixo. No em puc estar de dir-li que m'agrada el punt 5: «Pagar, en el termini de tres mesos, el deute pendent de la Generalitat», però també m'agradava el punt 5 de la moció anterior, «instar el Govern de la Generalitat a instar el Govern de l'Estat a pagar els 8.000 milions que ens deu», si en cobrem uns, pagarem els altres; pensar que ho podem fer de una altra manera, a dia d'avui, és impossible, i podria continuar.

Vaig a l'esmena sobre la corporació. Fer la pinça a Iniciativa, a Ciutadans i al PP per a la defensa de TV3... *(veus de fons)*, té credibilitat zero. Quan Esquerra té un acord amb el Govern i també un acord amb els tre-

balladors que portàvem en mà, Iniciativa el veta, no busca la millor solució per als treballadors –no busca la millor solució per als treballadors. Nosaltres assumim l'acord que teníem –assumim l'acord que teníem– i el tirarem endavant. Tacticisme amb Ciutadans, que nosaltres pensem que no ajuda la corporació.

Dimarts en vam parlar, i en vam parlar molt clar: nosaltres estàvem convençuts que si aconseguíem un acord d'aquestes característiques el podríem portar, el podríem signar i el podríem estar votant avui. I això no ha sigut possible, i era un acord que posava sobre la taula mesures per evitar acomiadaments, mesures voluntàries, plantejava aixecar l'ERO si això ajudava a arribar a un acord, i, per tant, treure el problema temporal que teníem. Efectivament, eh?, potser aconseguiran desgastar Esquerra, però no aconseguiran cap millora per a la negociació.

Quin és l'objectiu? Van més enllà de l'acord que teníem amb el comitè? Nosaltres arrosseguem el Govern, l'estirem i aconseguim que el comitè ens doni el vistiplau, i, quan tenim la proposta a la mà, vostès van més enllà.

Els felicitem; però, en tot cas, no aconseguiran re, perquè només és una tàctica de partit.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Senyor diputat... Pot intervenir per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'Il·lustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, senyora presidenta, vicepresidenta. Conseller, diputades i diputats..., bé, a aquesta moció, que en alguns punts hi podríem coincidir, perquè planteja algunes coses que el Govern de la Generalitat ja fa i ja treballa des de fa un cert temps, nosaltres no hi donarem suport.

No hi donarem suport perquè moltes de les mesures que es demanen, algunes ja es fan i amb altres no hi estem d'acord. És una evidència que aquelles mesures que fan referència a carregar-nos coses que són importants per al país, des d'un punt de vista del seu autogovern, vostès ho defensen, nosaltres creiem que això no és correcte ni necessari.

La Generalitat ha fet feina –ha fet feina– en la reducció d'estructures polítiques i directives. Puc recordar que s'ha reduït el nombre de departaments, s'ha reduït el nombre de secretaries generals, s'ha reduït el nombre de direccions generals, s'han reduït els sous dels directius, i també dels treballadors, però també dels directius, només faltaria, s'han reduït d'una forma molt significativa despeses no prioritàries i s'han reduït també i s'han eliminat organismes públics, aquests dos anys.

S'ha fet per dos motius: en primer lloc, perquè cal reorganitzar i reestructurar el sector públic –forma part també d'una manera d'entendre la funció pública i el sector públic–; però per l'altre, també, per una neces-

sitat crematística, una necessitat conjuntural molt clara: la Generalitat té més deutes, menys diners i, a més a més, també, un govern de l'Estat que no paga els deutes al nostre Govern i, per tant, al nostre país.

Per tant, aquesta moció té una clara inclinació cap a allò que la Generalitat ha de fer de forma permanent, que ja està fent i ha de fer de forma permanent, però, en canvi, no mira cap a l'Estat. I a més a més, també, dins de determinades opinions o peticions que es fan en aquesta moció, doncs, es volen eliminar, es volen amputar, es volen minimitzar organismes que per nosaltres són importants, ja no només des d'un punt de vista filosòfic de país, sinó sobretot des d'un punt de vista efectiu de servei al ciutadà. Insistir de forma reiterada, com vostès fan, a eliminar els consells comarcals és no entendre absolutament res de la realitat del nostre país, perquè els consells comarcals estan donant serveis a molta gent d'aquest país, serveis bàsics –serveis socials, serveis de depuració d'aigües, serveis de transports escolars, serveis de beques menjador, serveis de l'àmbit també cultural en els municipis petits, etcètera. I, per tant, demanar l'eliminació, per exemple, dels consells comarcals és o no entendre res o, evidentment, voler eliminar una estructura d'autogovern de Catalunya, com també ho és el Consell de Garanties Estatutàries, com també ho és, per exemple, el Síndic de Greuges.

I els votem que no perquè, malgrat que hi ha alguna mesura que, hi insisteixo, ja s'està fent i, per tant, seria coherent amb allò que fa el Govern de la Generalitat, creiem que, més enllà d'aquesta explicació amb mesures concretes, al darrere de la seva proposta hi ha un model absolutament diferent del que nosaltres defensem. Jo crec que, si fos per vostès, els consells comarcals no existirien, estarien tancats; si fos per vostès, el Consell de Garanties Estatutàries no existiria; si fos per vostès, el Síndic de Greuges de Catalunya no existiria; si fos per vostès, el Parlament de Catalunya no existiria, i la Generalitat tampoc. I com que aquest model no és el que nosaltres defensem, evidentment, els ho votarem en contra.

I, per cert, parlant d'existir o no existir, jo crec que si fos per vostès i per alguns altres grups d'aquesta cambra que ara s'apunten molt ràpidament al tacticisme polític de rebutjar l'ERO a TV3, si fos per vostès, TV3 i Catalunya Ràdio tampoc no existirien. *(Aplaudiments.)* I, per tant, aquest tacticisme polític que vostès ara utilitzen per mirar de quedar bé davant dels treballadors i que no és responsable –i que no és responsable–, nosaltres no el comprem.

Sap què comprem, nosaltres? Sap què fem, nosaltres? Arremangar-nos molt fort –arremangar-nos molt fort– per salvar TV3 i salvar Catalunya Ràdio. Perquè el que és evident és que en aquests moments hi ha poc temps i molt pocs diners, i, per tant, si no som capaços de seure en una taula per negociar amb els treballadors una sortida, saben quina és la solució? La de Canal 9. Aquesta és la que no volem, aquesta és la que nosaltres no volem. Perquè el model de Catalunya Ràdio i de TV3, que és un model que nosaltres hem parit, amb l'ajuda de molta gent, però que Convergència i Unió ha parit, és el model que volem preservar. I per

a això cal negociació, i per a això calen instruments de negociació, i per a això cal que des d'aquest Parlament es demani als membres de la corporació i als membres, també, dels sindicats que negociïn, perquè el camí és possible.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula, per un temps màxim de tres minuts, la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Miri, a Ciutadans el que no li agrada, senyor Battalla, és fer política-ficció. I, per tant, quan portem aquí propostes les portem perquè es puguin aprovar, perquè es puguin debatre, perquè es puguin negociar. És això el que fem, portar propostes perquè es puguin negociar, possibilistes. No és que nosaltres no mirem l'Estat, és que el que s'ha de plantejar sobre la possible reforma de l'Estat, plantegin-ho vostès amb el seu grup parlamentari al Congrés dels Diputats. La nostra feina nosaltres la fem aquí, que és on pertoca. La modificació de totes aquestes lleis, a qui li pertoca és al Parlament de Catalunya, no al Congrés dels Diputats.

I, dit això, com que aquest tràmit és per posicionar-me sobre les esmenes, diré que em posiciono favorablement a acceptar les esmenes del Partit Popular, perquè crec que enriqueixen el text, i també acceptarem l'esmena d'Iniciativa. I no per fer la pinça a Esquerra Republicana, senyor Sergi Sabrià (*remor de veus*); ho fem perquè sabem que estan en perill llocs de treball molt importants, i darrere de cada lloc de treball hi ha una persona que sap perfectament que si perd el seu lloc de treball difícilment es tornarà a rehabilitar. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, sí, protestin, protestin, però sí, això...

La vicepresidenta primera

Senyors diputats, si us plau...

Carina Mejías Sánchez

...és així.

I, a més a més, sap què passa, senyora Sabrià? Que aquest és el joc democràtic, un joc democràtic que a vostès només els agrada quan a vostès els afavoreix. Quan és un joc democràtic que consisteix a fer equilibris parlamentaris entre la posició i la negociació de diferents forces polítiques que els exclouen a vostès, això els sembla fatal. Quan vostès ho fan respecte a d'altres forces polítiques, aleshores està tot permès. Doncs, miri, no.

En aquests moments, del que parlem és de salvar llocs de treball a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i, per tant, des de Ciutadans el que farem és

protegir-los per tal que vostès, que en aquests moments tenen l'oportunitat de fer-ho, s'afegeixin a aquesta proposta, retirin l'ERO i ampliïn el període de negociació per tal de salvaguardar els llocs de treball que en aquest moment estan en joc.

Aquesta és la proposta que acceptem des de Ciutadans, la proposta que ha fet Iniciativa i que considerem que és justa, i que, a més a més, en aquests moments tan difícils per a tanta gent, crec que és molt important que aquest grup que se suposa que governa des de l'oposició sigui sensible i, per tant, s'afegeixi i es sumi..., tenen l'oportunitat d'afegir-se a aquesta proposta i votar-la favorablement.

Per tant, en aquest sentit esperem aquest gest des d'Esquerra Republicana donant suport a aquesta majoria democràtica. És democràtica en tant que hi ha tres partits polítics que hi estan d'acord, i, per tant, té tanta legitimitat com qualsevol altra quan la plantegen vostès.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada.

Crido a votació i remarco que s'ha demanat votació separada de tots i cadascun dels punts, a petició del Grup Parlamentari Socialista. (*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*) Senyor Bosch, digui.

Jaume Bosch i Mestres

Per al·lusions, presidenta.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Em dirigeixo al diputat d'Esquerra Republicana. Jo no els havia atacat. Vostè aquí ens ha atacat dient una cosa que no és certa: que Iniciativa fa pinça amb el PP i amb Ciutadans. I, a més, ho estan enviant amb tuits i tal. Molt bé, es veu que se senten incòmodes. Mirin, els suggereixo un altre titular: «PSC, PP, Iniciativa - Esquerra Unida, Ciutadans i la CUP volen impedir l'ERO a TV3 i Catalunya Ràdio. I Convergència i Unió i Esquerra ho fan impossible.» Aquesta és la realitat del que ha passat aquí. (*Aplaudiments.*) Perquè l'esmena transaccional...

La vicepresidenta primera

Si us plau...

Jaume Bosch i Mestres

...l'esmena transaccional era en l'anterior moció. Vostè ens l'ha explicat ara, però ara anem a votar si es retira l'ERO o no es retira.

I, miri, veig que ja s'han tret els adhesius i les xapes. Els suggereixo una cosa: quan tornin a anar a TV3, no se les tornin a posar, si us plau. (*Algú diu: «Molt bé!»*)

La vicepresidenta primera

Per tant, ara començaríem... Senyor Sabrià, demana la paraula? Per al·lusions, potser? (*Pausa.*) D'acord, trenta segons.

Sergi Sabrià i Benito

Bé, a la senyora Mejías, només per dir-li que votin amb qui vulguin i el que vulguin, òbviament és legítim, però que avui no es guanyaran la credibilitat de ser els defensors de la televisió al nostre país, i crec que els ho han dit abans.

I al senyor Bosch, ho sento, jo crec que teníem un acord que millorava la situació per a totes les parts, que la millorava, que teníem una possibilitat de tirar endavant en unes condicions molt diferents, i vostès no l'han acceptat. D'acord, era la moció anterior, però el text és el mateix. Per tant, hi havia una possibilitat i vostès, a aquesta possibilitat, no li han donat sortida.

La vicepresidenta primera

Si no hi ha cap més paraula demanada... (*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*) Senyor Bosch?

Jaume Bosch i Mestres

Per un tema d'ordre: que demanem que abans que es voti el punt 10 s'hi doni lectura, si us plau.

La vicepresidenta primera

Votaríem, si li sembla bé, per tal de donar compliment a la seva demanda, fins al punt 9; i en acabar la votació del punt 9 donaríem lectura al punt 10? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, començaríem recordant que votarem separatament tots i cadascun dels punts.

Per tant, ara votaríem el punt 1 de la moció.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 72 en contra i 12 abstencions.

Ara votarem el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 102 en contra.

Ara votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 102 en contra.

Procedim a la votació del punt 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 102 en contra.

Votarem ara el punt 5.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat rebutjat per 58 vots a favor i 72 en contra.

Procedim a la votació del punt 6.

Comença la votació.

El punt 6 ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 102 en contra.

Ara votarem el punt 7.

Comença la votació.

El punt 7 ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 90 en contra i 12 abstencions.

Ara votarem el punt 8.

Comença la votació.

El punt 8 ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 72 en contra.

Ara procedim a la votació del punt 9.

Comença la votació.

El punt 9 ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 72 en contra i 12 abstencions.

Ara procedirem a la lectura del punt 10, fruit d'una transacció i incorporació de nou punt. Sollicito al vicepresident segon que faci lectura d'aquest punt.

El vicepresident segon

Punt 10: «El Parlament insta la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a retirar de forma immediata el procediment d'acomiadament col·lectiu que preveu acomiadar 312 treballadors i treballadores de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i a reprendre les negociacions del conveni, per considerar que qualsevol procés de reforma o millora de l'Administració no es pot basar en la pèrdua de llocs de treball ni en la devaluació dels mitjans públics de comunicació.»

La vicepresidenta primera

Un cop n'hem fet la lectura, procedim a votar el punt 10.

Comença la votació.

El punt 10 ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 69 en contra.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda amb el punt número 25 de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Pre-sideix la vicepresidenta primera del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió amb el punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la infància, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la infància (tram. 302-00068/10)

Per exposar la moció, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol per un temps màxim de cinc minuts.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Bé, bona tarda a totes i a tots. Lluitar..., combatre la pobresa infantil a Catalunya és una prioritat per a Esquerra Republicana. Per tant, entenem, doncs, que assegurar que els nostres infants puguin créixer desenvolupant el seu projecte vital amb garanties ha de ser un dels primers objectius del nostre Govern. Perquè garantir la cohesió social, diputats i diputades, estem convençuts que comença en la infància.

Com ja vaig explicar fa quinze dies en la interpellació que vaig fer a la consellera de Benestar Social i Família, ser propositius en aquesta temàtica no ens ve de nou. Són propostes d'aquest grup parlamentari l'elaboració del Pacte per a la lluita contra la pobresa i la inclusió social i, sense anar més lluny, la creació de la Taula d'Excedents Alimentaris, ara anomenada Taula de Distribució Solidària, que dimarts es va reunir al Palau de la Generalitat i, com bé ens va apuntar ahir la consellera Munté, treballa per incrementar els convenis amb les distribuïdores d'aliments i millorar el circuit. Per tant, com deia, la lluita contra la pobresa, i en aquest cas la pobresa infantil, ha estat des de fa temps una prioritat d'aquest grup parlamentari.

En la moció que avui presentem plantegem mesures urgents molt concretes per lluitar contra aquesta realitat que es viu lamentablement en molts pobles i ciutats del nostre país, i volem dibuixar quins han de ser des del nostre punt de vista els objectius que han de seguir els nostres governants en aquesta matèria, sempre sent molt conscients de quin és el context econòmic, però per aquest mateix motiu insistint en la importància de prioritzar l'ajuda als més vulnerables.

La moció que finalment tenim sobre la taula, després de les transaccions que en el segon torn de la meua intervenció explicaré, té disset punts, entre els quals ens agradaria destacar els següents.

En primer lloc, impulsar amb una dotació mínima de 3 milions d'euros actuacions que ens permetin fer front a la problemàtica derivada dels nens i nenes que

no poden accedir als tres àpats diaris o a activitats de lleure durant els períodes no lectius. Amb l'aprovació d'aquesta moció el Parlament fa un pas més respecte al que vam aprovar fa quinze dies, i les ajudes no es circumscriuen només a l'estiu, sinó a tots els períodes no lectius. Aquest punt, pel motiu que explicava, ens sembla substancial.

També proposem l'elaboració, en el marc de la Taula de Distribució d'Aliments, d'un informe sobre tots els recursos i serveis destinats a la distribució solidària d'aliments al nostre país que tingui en compte els centres de distribució, els *kits* d'alimentació i la quantificació dels menjadors socials, i a partir d'aquest dissenyar un pla que ens permeti arribar a tot el territori, millorar la seva eficiència i establir un sistema coordinat d'abastament d'aliments.

Plantegem també que s'augmentin fins al màxim possible, en aquest cas a un total de vint-i-dos, els centres cívics on es farà aquest mateix estiu el programa pilot de «Jugar i llegir».

La moció també conté, i és fruit d'una transacció que hem fet amb Convergència i Unió, incrementar amb 2 milions d'euros el suport als ens locals per fer front als ajuts d'urgència social, que, com saben, actualment és de 5 milions d'euros, i impulsar per al 2014 una convocatòria de subvencions dotada amb 4 milions d'euros destinada a les entitats per al desenvolupament d'accions de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, una convocatòria que des del nostre punt de vista és molt i molt necessària i que el Govern ja va desenvolupar amb encert l'any passat.

D'altra banda, per lluitar contra la pobresa infantil considerem important culminar, acabar, el procés d'equiparació de la monoparentalitat a la protecció que ja reben les famílies nombroses, i impulsar un pla de reentrada al sistema reglat per als adolescents i els joves que l'han abandonat prematurament, incrementant així les places públiques dels programes de qualificació professional inicial.

Amb tot, i ja per acabar, des d'Esquerra Republicana de Catalunya proposem en aquesta moció un punt que nosaltres considerem essencial, que és marcar, que és garantir i és blindar una inversió pública en infància amb la tendència a apropar-se a la mitjana europea, que l'any 2009 era d'un 2,27 per cent del PIB.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Han presentat esmenes dos grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula, per defensar les seves esmenes, la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Bona tarda. Gràcies, presidenta. La veritat, en primer lloc, és que lamentem la poca ambició de la moció quant a recursos econòmics i quant a concreció d'aquests compromisos que exigim, que demanem, des dels grups parlamentaris de l'oposició des de fa setmanes.

Tenim una moció al davant que no acabem d'entendre ben bé quin és l'objectiu que persegueix; si és realment per, en aquest cas, treure, diguem-ne, les castanyes del foc al Govern per la negativa que ens ha donat a la resta dels grups parlamentaris les últimes setmanes en les mesures que hem proposat, o si realment acaba sent per lluir les mesures que es van adoptar ahir volent-nos fer creure, deixi'm dir-ho de passada, que amb menys diners que l'any passat es podran atendre les necessitats creixents de la infància al nostre país. Perquè, tristament, i no ens enganyem, no podem parlar avui d'infància sense parlar de pobresa.

I és cert, tenim bones notícies: les entitats vinculades a l'oci tindran 300.000 euros més per a beques i ajudes destinades a menors sense recursos perquè aquests puguin participar en casals i campaments.

Però ens queden dubtes, també: no sabem si el Govern amb aquesta mesura pretén donar resposta a la moció que vam aprovar fa quinze dies en aquest mateix Parlament i que l'instava a dotar d'una partida extraordinària per garantir els tres àpats el dia als menors en situació de vulnerabilitat.

El Govern ho ha fet coincidir també amb les subvencions ordinàries a les entitats: 4 milions d'euros, mig milió menys que l'any passat. D'aquests, 1.700.000 destinats a beques per a infants sense recursos. Però, la veritat, no en tenim ni per començar.

I justament arran d'aquí ve la primera pregunta que els plantejem respecte a la moció que avui discutim: no sabem si els diners, o la dotació pressupostària que es contempla en el punt número 1 de la moció..., parlem de recursos suplementaris..., o senzillament les mesures aprovades aquesta setmana també serviran per a justificar l'aprovació d'aquest punt 1.

Siga com siga, des del Grup Parlamentari Socialista no ens rendim. Continuarem presentant esmenes a les diferents mocions que anem discutint en aquest Parlament, proposant mesures per a pal·liar la situació actual, com és la nostra obligació, i com és també l'obligació del Govern i dels grups que li donen suport, en aquest cas Convergència i Unió i Esquerra Republicana, actuar, fer-ho amb contundència i assumir compromisos pressupostaris.

Mirin, fa gairebé tres anys de paraules, fotos i documents, però sense recursos. I no ens discutim per grans quantitats. Ens discutim quasi per engrunes. I la dignitat d'un país es demostra també amb el tracte que dóna, que donem, als més febles. I avui, tristament, crec que el nostre país en aquest àmbit suspèndria.

És evident que la moció no fa referència només a la pobresa infantil. Però creiem, com deia abans, que és una de les nostres màximes prioritats. I per això insistim, amb esmenes que demanen, entre altres, que les beques menjador siguin considerades un dret i no estiguin subjectes a disponibilitats pressupostàries; la revisió de cartera de serveis per garantir la cobertura de les necessitats bàsiques d'alimentació; la recuperació progressiva de les prestacions universals per fills a càrrec, de manera que en l'actual exercici puguin rebre-la ja totes les famílies amb ingressos inferiors als

35.000 euros; procedir al pagament dels serveis socials, i incrementar amb 30 milions d'euros els recursos finalistes per a aliments i per a infants en risc als ajuntaments per a aquest 2013.

I en aquest cas lamentem que el grup proponent no ens hagi acceptat cap d'aquestes esmenes. Per tant, tenim motius evidents per denunciar aquesta falta de compromís.

Estem completament d'acord amb altres punts. Per exemple, amb la necessitat d'implementar l'avaluació *ex ante*, com ja demanem des de fa setmanes en la Comissió d'Infància els diferents grups. I, per tant, crec que aquí sí que aconseguim un acord important, que es recollirà també en el Pacte per a la infància que es signarà demà. I se'n ha acceptat, a canvi, això sí, la presentació en un mes del calendari de desplegament de la Llei 14/2010, de drets i oportunitats en la infància i l'adolescència, un pas important perquè fins ara no teníem cap calendari de desplegament. Però, en canvi, no el punt que fa referència a desplegar en la seva totalitat la Llei 18/2003. Per cert, hi ha un error a l'esmena que vam presentar: és 2003, no 2013. I, per tant, moltes paraules, molts documents, però quan proposem compromisos concrets defugen la seua responsabilitat.

Insistim en aquest punt: demà es produirà la signatura del Pacte per a la infància, i ens hi sumem d'una manera crítica, des del PSC, perquè insistim que calen menys fotos, menys papers i menys paraules, i més acció, més compromís i més recursos, perquè, si no, per molts documents, per moltes mocions que aprovem, continuarà havent-hi infants que passen gana, infants que no tenen garantida una vida digna i a qui es vulnera els drets més bàsics.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Solé.

Anna Solé i Ramos

Gràcies, presidenta. Bé, la crisi ens ha tocat fort, però els esforços per prioritzar pressupostàriament els recursos per fer front a la infància també són evidents. La infància és una de les prioritats d'aquest grup, i també del Govern, òbviament, i s'ha de poder situar en un eix vertebrador del conjunt de les polítiques socials en tant que forma part de l'actiu del nostre país, que n'és el present i que n'ha de ser també el futur.

La senyora Russiñol, durant la substanciació de la interpellació, recordava que la infància és actualment el col·lectiu de la xarxa de pobresa més alt de Catalunya: un 26,4 per cent dels infants davant el 19,01 per cent de la mitjana de la població. La situació és preocupant, certament. Però deixin-me que els recordi que en temps de bonança econòmica la taxa era, el 2008, del 17,6, i el 2009, del 23,4, és a dir, un 5,8 per cent més d'increment, mentre que en plena crisi econòmica

l'increment de la taxa ha estat d'un 3 per cent. És evident que quan les condicions eren favorables les xifres no eren encoratjadores i la pobresa estructural no va remetre.

Estem plenament convençuts que invertir en polítiques socials destinades a infants i adolescents és assegurar progrés, en tant que garanteix els nivells d'oportunitat que hem convingut atorgar-los establint-ho normativament mitjançant la Llei de drets i oportunitats en la infància i l'adolescència, que ara es va aprovar en aquest Parlament fa tres anys.

És cert, senyora Russiñol, que la pobresa infantil té un caràcter multisectorial. I, per tant, les solucions impliquen polítiques familiars, polítiques educatives, polítiques sanitàries, principalment. Estem convençuts que és així. I tant que ho és. S'estableixen, per això, prioritats en la línia d'aconseguir invertir i trencar la pobresa estructural i el seu pòsit. Estem convençuts que l'esforç es fa, per sortir de la crisi, i passa precisament per impulsar la prevenció i la protecció. I el Pacte per a la infància, com ara ens recordava la diputada Ventura, és una gran eina, una important eina, gràcies a un acord en el qual han participat, de manera crítica o no, els agents socials, civils, institucionals i polítics. El pacte du implícita la necessitat de compromís de tota la societat per fer passes endavant a favor de la infància i per fer que guanyi aquesta centralitat i que sigui més visible a la nostra societat.

La setmana passada, en la compareixença a la Comissió d'Infància d'aquest Parlament per presentar l'informe sobre la infància, el síndic reconeixia la fluidíssima relació amb la consellera de Benestar i l'actuació exemplar del departament en algun advertiment fet pel mateix síndic davant d'alguna situació de risc i d'urgència que afectava infants. Aquest reconeixement del síndic crec que és una bona referència per poder assegurar la importància i la prioritat que el Govern dóna a la situació de la infància.

La consellera de Benestar, també, en el decurs de la seva intervenció en la interpellació que ha donat lloc a aquesta moció, parlava de dos tipus d'actuacions: aquelles de caràcter més urgent per pal·liar les necessitats a més curt termini i les que impulsen les polítiques de més llarg abast, més transversals i que aborden la infància en tots els seus aspectes; les mateixes actuacions que el seu grup també ha plantejat, senyora Russiñol, així com altres grups de la cambra.

Hi ha poc marge de maniobra. Però deixi'm recordar també que els anys 2011 i 2012, anys de ple impacte de la crisi econòmica, es van incrementar amb 4 milions d'euros les unitats que específicament treballen per la infància.

Amb tot, hem de ser realistes i tenir clar que tot l'esforç, la situació..., i els mitjans que tenim, pressupostaris, són finits; no es pot fer una crítica tan generalitzada de com s'està fent sense donar solucions possibilistes. Tots estem d'acord que cal donar resposta a tot, però està generalitzant-se de manera perillosa, i a vegades es confonen els termes. Cal atendre les situacions més urgents, però no entendre-les com a generalitzables. Hem de ser capaços de treballar de ma-

nera coordinada per la millora d'efectivitat de tots els serveis i recursos que es dediquen a la infància. Estem tots d'acord que l'objectiu més important és millorar l'atenció integrada a aquesta.

Per tant, és vital que anem amb disposició de sumar. Hem de canalitzar els nostres esforços a fer possible la màxima rendibilitat de tots els serveis i la millor atenció a cadascun dels infants que atenen, i especialment aquells vinculats a la pobresa, perquè es pugui fugir del cercle viciós de reproducció de la pobresa i exclusió social que s'hereta de pares a fills.

Des d'aquí, en qualsevol cas...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Anna Solé i Ramos

...i des del ferm propòsit –acabo, presidenta– que la participació i promoció dels drets és indispensable, vull agrair... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies. Pot intervenir, per fixar la seva posició, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Bé, la pobresa no és una temàtica més, no és un calaix més de les polítiques públiques. Jo no sé si són exactament conscients..., a vegades, sentint segons quins discursos, segons quins vocabularis i segons quines posicions, no sabem si són ben bé conscients del que és viure en una pobresa extrema, del que és viure situacions límit a diari, del que és patir per la pròpia vida i per la vida dels teus, i de quina és la situació que s'està vivint en àmplies capes de la societat a diari. Hi ha xifres, hi ha dades, tot això es coneix, s'analitza, es posa amb barretes, però la vivència quotidiana i concreta d'estar permanentment en situació límit, de no veure futur, de no poder alimentar ni tan sols els propis, és una sensació d'angoixa que s'està estenent cada vegada més en més capes i en més grups de la nostra societat.

I òbviament no és una situació en què ens trobem tots, no és compartida per tothom, ni tots els agents socials i polítics hi estan a sobre. Si hem d'abordar la pobresa, l'hem d'abordar amb totes les conseqüències que suposa defensar uns mínims de dignitat i uns mínims de drets per al conjunt de la població i sobretot per al conjunt de la població amb risc o ja en exclusió social, i ja especialment per a la infància.

Per tant, es fixen mínims, no màxims de despesa; es fixen drets, no partides pressupostàries tancades, i es gasta, en funció d'aquests drets, fins on calgui, perquè es consideren drets, i són aquells mínims els que s'han de garantir per mantenir la dignitat humana de la nostra societat, perquè les societats democràtiques no es mesuren

per altra cosa sinó per allò que fan amb la població més dèbil, amb els més exclosos. Aquesta és la mesura de les societats democràtiques: què fan amb aquesta població.

Per tant, no ens agrada abordar la pobresa, no ens agrada, i de fet hi estem en contra, abordant-la amb partides tancades, sinó que demanaríem drets, i es gasta i es té llavors la valentia de, si se superen límits de dèficit, si se superen límits de despesa, anar a qui té diners a exposar-li-ho, que sigui ell qui retalli drets, que sigui ell qui tregui el menjar a qui més ho necessita.

S'aborden en aquesta moció diferents temàtiques que pensem nosaltres que s'aborden des d'un punt de vista, com dèiem abans, d'una política pública més. I no és una política pública més, la dignitat humana, i menys amb l'actual crisi, i menys amb el capitalisme ferotge en què estem vivint.

Es parla d'habitatge, es parla de renda, de qüestions de renda, d'accés a colònies i d'accés a altres serveis públics; es parla d'aliments i d'alimentació, i es parla també indirectament de l'accés o de la importància de les xarxes socials.

Bé, tots aquests agents –qui té habitatges, qui té renda disponible per distribuir, qui té els serveis públics per poder oferir gratuïtament a qui més ho necessita, qui està gestionant els bancs d'aliments i qui està defensant a peu de carrer, les xarxes socials, les xarxes de suport social que estan garantint que molta gent no caigui pel precipici–, aquests agents, és a dir, els bancs, l'Administració, les grans empreses, l'Administració i les xarxes socials, són els que haurien d'estar conformant el Pacte per la infància. Perquè posar un punt en una moció que digui que anirem als bancs a sol·licitar pisos... Han de ser partícips, en tot cas, de les necessitats socials que té la seva població, i que siguin ells els que diguin que no estan disposats a cedir ni un sol pis per alleujar la situació de pobresa extrema de bona part de la nostra població.

Després, volíem també fer incís en el contingut concret o en la mesura concreta... Vostès han calculat què és establir, o sigui, acordar en un punt que es passaran 2 milions més d'euros als ajuntaments per a despesa en serveis socials? Ho han calculat? Saben que això significa que, per a una ciutat de cinquanta mil habitants –perquè hom pren sempre de referència la seva pròpia, però en tot cas per una realitat que coneix–, on hi ha milers i milers de famílies desnonades, on hi ha milers de famílies que estan en risc d'exclusió social, 2 milions d'euros són disset mil euros d'ajuda suplementària als ajuntaments? Què m'està dient, que sóc demagog per dir-ho? Per calcular, en una població concreta, que seran disset mil euros més d'ajuda als ajuntaments? Que això qualsevol que ha gestionat un ajuntament i qualsevol que està a peu de carrer defensant que no hi pot haver persones que no tinguin res per portar-se a la boca..., és indignant que la mesura que es prengui, i a més a més el dia abans de firmar el Pacte de la infància, es digui que s'aportaran disset mil euros més, per a cada ciutat de cinquanta mil habitants, al seu ajuntament, per defensar què? Per defensar què, si amb disset mil euros no es pot començar a fer res?

Per tant, sentint-ho molt, distribuïrem el nostre vot segons les propostes, però no donarem suport a propostes que bàsicament no solucionen el problema i intenten, en tot cas, rentar la cara a qui no està posant solució a la pobresa infantil.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Pot intervenir per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, estamos sufriendo una situación de crisis que está golpeando de una forma muy dura a determinados sectores de la sociedad. Y se les está golpeando por dos vías: por una parte, familias con menos ingresos debido al paro, a la reducción real del poder adquisitivo de los salarios, etcétera, y, por otra parte, por la reducción de las aportaciones del estado del bienestar, por la reducción de las prestaciones que se están llevando a cabo desde el sector público. Esto sí que es una pinza, una pinza dramática, que están sufriendo muchas familias catalanas y en el resto de España.

Y dentro de estas familias hay sectores y colectivos especialmente vulnerables que necesitan de una mayor atención, sin duda, de los poderes públicos. Dentro de estos colectivos, entendemos que para todos nosotros –no para un partido o para otro– deben ser prioritarias la lucha y las ayudas a la infancia.

El otro día –se ha hecho aquí mención– tuvimos la presentación del informe del Síndic de Greuges en la Comisión de Infancia. No sé si alabó o no mucho al Gobierno, no creo que eso fuera lo importante; yo creo que un dato importante es que nos revelaba que un 26 por ciento de nuestros niños estaban en situación de pobreza.

Ante eso, no creo que debamos ni sacar pecho de las propuestas de unos partidos o de otros, ni de una acción u otra del Gobierno; lo que debemos es tomar medidas, tomar medidas para acudir a esas situaciones especialmente graves que se producen en nuestra sociedad. Seguro que se están haciendo cosas desde el Gobierno, pero creemos que es importante que desde este Parlamento se concreten medidas para atender a esas situaciones de máxima gravedad, de máxima emergencia, y sobre todo cuando estamos hablando de la infancia, cuando estamos hablando de los niños.

Entendemos que esta moción propone medidas efectivamente en ese sentido; ya se han aprobado en este Parlamento, en pasadas sesiones, otras mociones que también trataban este tema desde otros aspectos. Nos hemos encontrado en todos los casos, en las mociones aprobadas, y en esta parece que también, pues, con esa restricción por parte del partido del Gobierno de falta de compromiso en cuanto a los recursos económicos que se van a aportar para realizar esas políticas.

Pero, en todo caso, desde mi grupo, desde Ciutadans, vamos a apoyar las propuestas que se han planteado.

Creemos que incluso en este caso la propuesta inicial era más ambiciosa que la que finalmente se va a someter a votación, pero aun así nosotros vamos a apoyar íntegramente la moción.

Creemos que en lo posible debemos evitar que este tema sea objeto del debate partidista; eso sí, de lo que no podemos sustraernos es de exigir al Gobierno ese compromiso, ese compromiso de recursos, porque, como ya se dice, se ha dicho tantas veces, gobernar es priorizar, y en nuestro caso la lucha contra la pobreza infantil creemos que deber ser, debería ser la prioridad absoluta del Gobierno, sobre todo en aquellas situaciones concretas en las que hace falta una especial atención.

Creemos que de alguna forma se pierde la oportunidad de ser más ambiciosos, igual que mañana en el Pacto por la infancia, al que ya se ha hecho referencia. Hoy hablamos de medidas concretas sobre todo para solucionar situaciones a corto plazo; el Pacto por la infancia son medidas a medio y largo plazo también para incidir en el ámbito de políticas de infancia. Y creemos que mañana también se pierde la oportunidad de ser también un poco más ambiciosos, de presentar no solo palabras o no solo principios, sino de establecer caminos más concretos por los que queremos caminar en esta vía para solucionar realmente los problemas que están afectando a la infancia en Cataluña.

En todo caso, ponemos por encima de las diferencias la necesidad de consenso, ponemos por encima de las diferencias la necesidad de acuerdo, y desde Ciutadans votaremos, como hemos dicho, a favor de todos los puntos de la moción presentada.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Pot intervenir per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputades i diputats, mirin, abans d'entrar en la moció, tinc una necessitat vital de fer dos comentaris. Un, al grup que dona suport al Govern. Ja comença... I ho faig perquè el grup que portava en el Govern d'entesa, doncs, diríem, el Departament d'Acció Social, no ho defensa. Quan vostès parlen de les èpoques de bonança, vostès no parlen que a Catalunya van venir 900.000 persones més. Ara n'estan marxant. Vostès no parlen que en aquella època mai va baixar el pressupost, sempre va pujar, i es van consolidar drets. I reivindico la feina feta pel Govern d'entesa.

I, quan parlen del síndic, només expliquen una part de la veritat; no diuen el que diu el síndic, que l'Administració ja no és que no hagi reforçat sinó que ha fet passos enrere, no ha preservat cap política d'infància, cap política pública, i, no cal que ens hi tornem a esplaïar, totes han estat saltades pels aires: els ajuts com la renda mínima, les prestacions com la renda mínima, la

disminució generalitzada de prestacions com els ajuts de menjador i beques –que, per cert, la moció d'avui no ho incorpora, que seria un element interessant–, o l'increment de totes les quotes d'escoles bressol, del transport escolar, etcètera.

Per tant, comencin a parlar d'una altra manera de la feina que va fer el Govern d'esquerres, perquè, si no hi hagués el que hi havia, no estarien vostès encara amb aquest suport. La pobresa va créixer, però la infantil no va créixer com ha crescut en aquests temps, i nosaltres ho diem: creix des del 2008.

Al grup proponent d'Esquerra Republicana. Nosaltres la votarem, aquesta moció, volem sumar; ha quedat rebaixada, amb pressupostos que han quedat minsos, però nosaltres la votarem en virtut d'aquest consens i d'aquesta necessitat. Però també m'agradaria dir a la senyora Russiñol, quan fa el reguitzell de propostes i mocions que ha vingut a fer en aquest Parlament, el que van fer el seu grup i el Grup de Convergència i Unió és impedir una llei com la del mínim vital garantit, on sí que s'exigia que, en habitatge, als bancs els prenguéssim les «vivendes» que tenien i que no posaven a la venda o en lloguer. I vostès ho van impedir. No van deixar discutir aquesta llei; una llei on també demanàvem que s'actués sobre les grans empreses elèctriques i les grans subministradores, exigint i sancionant, i sancionant també les empreses d'alimentació que llencessin el menjar. I no van deixar ni discutir-la. No van deixar ni discutir-la.

I la qüestió és greu, és gravíssima. Avui surt l'informe de Creu Roja de vulnerabilitat de les persones, vulnerabilitat i pèrdua d'habitatge. I, diguem-ho clar, quan vostès diuen que exagerem, surto aquí i dic: «A Catalunya hi ha gent que pateix malnutrició, especialment nens, sí?» Sí. És molt o poc? No ho sé. Parlarem d'una cosa que igual afecta sis dones a Catalunya, i hem de fer una llei. O què passa? I demà hem d'anar a un pacte? Un pacte que potser és bo i serà bo perquè tot allò que hi ha de bo ho tenen les entitats, les que l'hi han posat.

Però nosaltres no tenim confiança en el Govern. No hi tenim confiança perquè, amb el que vam pactar la setmana passada, oh, sorpresa..., sí que és cert que s'hi dediquen 300.000 euros –300.000 euros–, però se'ls treu el 5 per cent dels convenis a les entitats. Què han de fer? Reorganitzar-se i fer gent fora? Ah!, però a la moció d'avui posa que impulsarem educadors socials. Quants aniran fora, si s'han de reorganitzar i reestructurar les entitats del tercer sector? Ho han calculat? És que ja no sabem a què juguem.

Com deia la diputada Russiñol, diu: «Garantim i blindarem les partides per a infància; el PIB per a infància, que sigui un 2 per cent, que és el que reclamen les entitats.» Ho deia la seva proposta inicial, la que vostès han pactat posa «garantir»; «blindar» no hi és –«blindar» no hi és.

Per això, si realment ens ho creiem, i jo crec que això sí que ho compartim tot l'hemicicle, que ho compartim tots els grups... Clar que sí, ho deia el diputat de Ciutadans: tots volem que vagi millor i que puguem ajudar a les persones. Però si no ho fem garantint drets, que aquests drets estiguin garantits amb un

pressupost, que aquest pressupost estigui clar i explícit i que això es prioritzi en totes aquelles accions que fem, no serà creïble res: no serà creïble el Govern, no serà creïble el grup que li dona suport i no serà creïble, en definitiva, la política que fem a Catalunya per a les persones.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora Massana. Pot intervenir, pel Grup Parlamentari Popular, la il·lustre senyora Marisa Xandri, per fixar la posició del grup.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, novament debatem en aquest Parlament una moció sobre infància, aquest cop presentada per Esquerra Republicana, fruit d'una interpellació. Concretament, el que avui ens presenta Esquerra són disset punts que tenen com a objectiu implementar mesures urgents per lluitar contra la pobresa infantil. De la mateixa manera que vam fer en el passat Ple, donarem suport a la majoria dels punts d'aquesta moció.

Dit això, aquesta moció, presentada en el darrer Ple ordinari de la legislatura, és una contraprogramació a un seguit d'iniciatives i propostes que des d'altres grups parlamentaris hem presentat en comissió i al Ple i que han estat tombades per la mateixa Esquerra Republicana. Llavors tot eren nos, pel motiu que fos. Bé, pel motiu que fos, no: el motiu era que eren propostes del partit que dona la cara, Convergència i Unió, o del que governa a l'ombra, Esquerra Republicana. I quina casualitat!, justament un dels acords de govern d'aquesta setmana és destinar gairebé 4 milions d'euros al foment d'actuacions de caràcter social, cívica i associatiu destinades a infants i a joves, i, després de mesos de debat, demà es signarà un pacte per a la infància, justament demà.

Una vegada més, partit que dona la cara, Convergència, i partit que governa, Esquerra, actuen de forma conjunta i perfectament millimetrada. Esquerra presenta una moció ara, i s'aprova perquè Convergència li dona el vistiplau justament quan Convergència i Unió anuncia la dotació de la subvenció anual que atorga a les sis grans federacions d'educació en el lleure; és allò que es diu, no?: és primer l'ou o la gallina? Una estratègia d'ambdós partits, que amb aquesta moció d'Esquerra pactada amb Convergència podran penjar-se les medalles mútuament, quan han rebutjat al llarg de tota la legislatura el que hem fet i el que hem ofert altres formacions; però és el que he dit abans: com que érem oposició, doncs, no n'han volgut saber res. I, tractant-se d'una qüestió cabdal, nosaltres hi donarem suport, perquè és evident que en el tema de pobresa infantil crec que el consens hauria de ser entre tots els partits, i nosaltres, evidentment, hi donarem suport.

El Partit Popular, com ja he dit, i al marge de les estratègies Esquerra-CiU, doncs, dirà «sí» a aquesta proposta, de la mateixa manera que ho ha fet en al-

tres ocasions, amb independència de qui n'hagi estat el grup proponent. Perquè per damunt d'ideologies el que cal és donar solució als infants més pobres de Catalunya.

I no me'n puc estar de dir-los que deixin de demanar responsabilitats al Govern de l'Estat i facin el favor de prendre mesures vostès aquí a Catalunya i per a Catalunya. I per què ho dic, això? Doncs, miri, el punt número 11 de la moció diu textualment: «Instar el Govern espanyol que impulsi bonificacions per a les empreses que contractin joves en risc d'exclusió social.» Per què insten el Govern espanyol i no el Govern català? Com sempre, demanar responsabilitats a qui no les té.

Doncs, miri, aprofito per dir-los, perquè els catalans tenen dret a saber-ho, que, a part del paquet de mesures de xoc aprovades pel Govern de l'Estat el passat mes de març per reduir la taxa d'atur juvenil, el Ministeri de Serveis Socials ha aprovat un nou pla de suport a les entitats socials, un pla que inclou més de 1.000 milions d'euros per a transferències, subvencions, convenis, etcètera, pendents de pagament de les comunitats autònomes o de les entitats locals a entitats socials que desenvolupen les seves activitats principalment en l'àmbit de les persones més desfavorides, com són la infància, la família, persones amb discapacitat i gent gran.

Per tant, prou de demagògia i facin el favor de pagar, vostès, conjuntament amb Convergència i Unió. El que deuen ho han de pagar, perquè la seva cantarella d'instar el Govern espanyol té poc recorregut.

I finalment, quant al punt 14, tot i estar d'acord amb el contingut, no li podem donar suport, perquè discrepem totalment del seu redactat. Estem d'acord a garantir..., que en els projectes normatius s'avalui prèviament l'impacte que tindrà en la infància, però no, com vostès diuen, com a mesura de progrés nacional.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula, per un temps de tres minuts, l'il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Bé, com ens han explicat fa uns minuts, han fet esmenes a aquesta moció el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista, als quals agraeixo des d'aquí la seva voluntat de millorar el text proposat.

En aquest sentit, explicar que hem acceptat una esmena del PSC, com ens ha explicat abans la senyora Ventura, i és per això que hem afegit el punt 17 de la moció, sobre la presentació en el termini màxim d'un mes del calendari de desplegament de la Llei 14/2010, de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència.

També hem acceptat una esmena de Convergència i Unió que precisava el fet que ja s'estava oferint actual-

ment el servei d'atenció bucodental, els controls odontològics i l'accés a l'oftalmòleg a la cartera de serveis de salut.

I, en el terreny de les transaccions, explicar que tant el PSC, com Convergència i Unió, com el nostre grup hem acordat puntualitzar que les places de PQPI que s'incrementaran seran aquelles places públiques i que es potenciaran els programes de transició en l'àmbit escolartreball.

De la mateixa manera, des del Grup d'Esquerra Republicana hem transaccionat amb el PSC que s'agilitzi el pagament dels deutes als consells comarcals, per garantir el servei de menjador escolar i la viabilitat de les empreses que els gestionen. I hem afegit en el text aquest punt com a punt número 16, que, evidentment, era un punt que en la nostra moció inicial no hi era.

Ja per últim, des d'Esquerra Republicana hem transaccionat amb Convergència i Unió els punts 5 i 6, com he explicat anteriorment, que fan referència a l'increment dels recursos econòmics, detallats, de 2 milions d'euros per als ajuts d'emergència social i de 4 milions per a una convocatòria de subvencions destinades a les entitats per a les accions de lluita contra la pobresa per al proper any 2014.

Per tant, per primer cop en aquesta legislatura, amb l'aprovació d'aquesta moció el Govern quantificarà i destinarà 9 milions d'euros addicionals per lluitar contra la pobresa infantil; no em sembla que això sigui tenir poca ambició, senyora Ventura. En tot cas, certament, tots voldríem més, però també tots en aquesta cambra som conscients que els recursos són limitats.

Dit això, juntament amb aquestes mesures, demà se signarà el Pacte per a la infància i l'adolescència, que hem estat treballant intensament els últims mesos i que ens ha de permetre dibuixar quin futur i, sobretot, quin present volem per a la infància del nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada.

Crido a votació.

Algun grup parlamentari vol demanar votacions separades? *(Pausa.)* Senyor Arrufat?

Quim Arrufat Ibáñez

Voldríem que es votessin de forma separada els punts..., és a dir, per a nosaltres, com un *pack* a banda, 3, 4, 5, 6, 11, 14 i 15.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, presidenta. Per demanar votació separada dels punts 11 i 14.

La vicepresidenta primera

Els punts 11 i 14, senyor Millo, els podem votar junts? *(Pausa.)* Alguna petició de votació separada més? *(Pausa.)*

Aleshores, deixin-m'ho repassar, perquè no pugui haver-hi cap confusió. Votaríem de manera conjunta els punts 3, 4, 5, 6, el punt 15 i els punts 11 i 14, i la resta de moció per una altra banda. Correcte? Tots els grups tenen a satisfacció aquesta...? *(Pausa.)*

Doncs, aleshores, continuem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Doncs, començarem a votar els punts 3, 4, 5, 6... Si els sembla bé, hi afegirem també el 15... *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

Els punts 3, 4, 5, 6 i 15 han estat aprovats per 122 vots a favor i 2 abstencions.

Ara passarem a votació els punts 11 i 14, conjuntament.

Comença la votació.

Els punts 11 i 14 han estat aprovats per 105 vots a favor, 17 en contra i 2 abstencions.

I ara votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 124 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocultació o dissimulació del rostre en l'espai públic i les mesures que s'han d'adoptar en matèria de seguretat pública (tram. 302-00062/10)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocultació o dissimulació del rostre en l'espai públic i les mesures que s'han d'adoptar en matèria de seguretat pública, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Per exposar el contingut de la moció, té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Il·lustres diputats, deixi'm començar la meva intervenció per exposar de forma gràfica quina és la intenció i l'objectiu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la proposta de moció que fa en aquesta sessió plenària.

La volem inscriure de forma expressa en el que és l'article 15 de l'Estatut de Catalunya, que diu expressament el següent: «Article 15. Drets de les persones. Els ciutadans de Catalunya són titulars dels drets i els deures reconeguts per les normes a què fa referència l'article 4.1.» I molt important pel que fa a la qüestió de què tractem en aquesta moció: «Totes les persones tenen dret a viure amb dignitat, seguretat i autonomia, lliures d'explotació, de maltractaments i de tota mena de discriminació, i tenen dret al lliure desenvolupa-

ment de llur personalitat i capacitat personal. Els drets que aquest Estatut reconeix als ciutadans de Catalunya es poden estendre a altres persones, en els termes que estableixen les lleis.»

He volgut fer referència expressa al tenor literal d'aquest article per contextualitzar quin ha estat l'objectiu i la pretensió del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per proposar la moció de referència. El que pretenem és analitzar a fons una qüestió que es planteja en l'àmbit de l'espai públic, en un context de canvi, en un espai que precisament es destina bàsicament a la convivència i on la llibertat i la dignitat han de ser principis reguladors d'aquestes accions.

La moció tenia tres punts. Un fa referència estricta a la limitació, la prohibició, d'ocultació del rostre a l'espai públic sota els paràmetres de la seguretat ciutadana i de l'ordre públic, d'acord amb el 164 i d'acord també amb l'article que he esmentat anteriorment, que és el 15.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. El motiu, i ja es va expressar de forma fefaent en la interpellació, per utilitzar l'espai o el marge competencial que dona el dret de seguretat és precisament perquè és en aquest moment l'única competència de què disposa el Govern de Catalunya per articular jurídicament una proposta que d'alguna manera resolgui la problemàtica que tenim avui sobre la taula. Era una proposta genèrica. No era pròpiament una moció destinada a avaluar o analitzar el tractament estricte del que s'ha anomenat «burca», sinó que feia molta referència al que és pròpiament l'ocultació del rostre en l'activitat pública i en l'espai públic. Per tant, des d'aquest punt de vista sí que m'agradaria contextualitzar des d'un punt de vista més genèric i més general el marc en què ens trobem.

L'altre punt era, certament, trobar la majoria parlamentària per tirar endavant un projecte de llei que precisament garantís i articulés aquestes qüestions, en un àmbit en què molts pocs parlaments han legislat sobre aquesta qüestió..., i que, tot i la intenció clara d'utilitzar diferents legislacions des d'una perspectiva de política comparada, el que és cert és que estem davant una qüestió complexa, polièdrica, i que necessita, certament, una regulació i una vinculació legislativa per part d'aquest Parlament. Per tant, des d'aquest punt de vista sí que és un repte legislatiu, no només per al Govern, sinó per a tots els grups parlamentaris que formem part d'aquesta cambra. I, per tant, des d'aquesta perspectiva també demano la màxima col·laboració i la màxima bona voluntat per treballar a trobar i elaborar una bona llei respecte a la qüestió que ens afecta.

I, finalment, i una qüestió molt important, i de fet un dels orígens de per què avui ens trobem aquí al Parlament de Catalunya discutint sobre aquesta qüestió, és la iniciativa de l'Ajuntament de Lleida, al seu moment, precisament de regular totes aquestes qüestions en l'àmbit d'una ordenança municipal, que fou impugnada..., i que el Tribunal Suprem, precisament, acceptà la impugnació i derogà aquesta ordenança. El que es necessita, bàsicament, és que els ajuntaments tinguin el suport, la coordinació tècnica, la coordinació jurídica i la protecció jurídica del Govern de Catalunya per tirar endavant des d'aquesta perspectiva la cobertura legal necessària amb relació a aquestes ordenances.

Vull agrair ja inicialment, i en faré expressa menció en el moment de valorar i atendre les esmenes presentades, que hem fet entre tots un bon treball. Agraeixo el treball a tots els grups parlamentaris. I en la mesura del possible, avui no acabem absolutament res, sinó que comença un camí, que és l'elaboració d'una llei que és especialment transcendent per a tots els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bé, senyor Guinó, ens han presentat una moció que realment no diu enlloc ni «burca», ni «nicab», ni «vel integral», però crec que ha quedat claríssim, en la repercussió que hi ha hagut en la premsa, en les esmenes que han presentat els grups, de què es parlava. Era només per regular aquesta qüestió. No la citen en cap moment en la moció, però nosaltres preferim parlar clar i saber que parlem de regular el burca o el nicab via justificació de la seguretat i prohibició de dur la cara tapada als espais públics.

Parlant d'això, doncs, mirin, no els parlo jo –sí, els parlo jo, però els referiré paraules d'altres: «Lluny de fer valer els drets de les dones, aquests tipus de prohibicions generals violen els drets de les que decideixen portar vels integrals, i alhora amb prou feines fan res per protegir les que els porten en contra de la seva voluntat, que estan exposades a patir un confinament més gran a causa d'aquesta norma.» Ho diu John Dalhuisen, expert en qüestions de discriminació a Europa d'Amnistia Internacional. L'any 2010, el Consell Nacional de les Dones de Catalunya, 370 entitats aplegades en aquest consell, els deia, o ens deia: «Que no es realitzin normatives sobre la prohibició del burca a l'espai públic en nom de la defensa de les dones i dels seus drets. No en el nostre nom.» Sobre la moció d'avui, Iván Jiménez-Aybar, professor de dret de la Universitat Autònoma de Barcelona, expert en llibertat religiosa, diu: «Des del punt de vista sociològic, aquesta norma entraria en la política ficció.» Ghassan Saliba, responsable de polítiques de cohesió social de Comissions Obreres: «Obrir la finestra als arguments racistes i xenòfobs dona peu a l'entrada per la porta gran de les formacions que han fet del rebuig de la immigració una de les seves raons de ser.» SOS Racisme. Consideren que el treball per eradicar l'ús del burca i el nicab ha de fer-se des d'altres àmbits, com la mediació o les mesures socials. I aquesta mateixa tarda, ara fa una estoneta, una desena d'entitats catalanes –Amnistia Internacional, SOS Racisme, Watani, Ca la Dona, Comissions, la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya, la federació d'entitats de Barcelona, la Unitat contra el Feixisme i el Racisme...– han fet públic un manifest que també els diu aquestes mateixes coses.

Els ho dic jo: una llei així no és una mesura emancipadora de les dones ni una defensa de la seva dignitat, perquè es basa a prohibir l'accés amb nicab als serveis bàsics, a l'espai públic, i la seva participació en la vida pública, i a dificultar-los la convivència. És una mesura d'exclusió, sancionadora, que discrimina, que exclou, que estigmatitza, les dones de les quals diem que volem defensar els seus drets.

Les nostres esmenes han anat en aquest sentit, a dir clarament, instar el Parlament perquè diguem clarament, que estem en contra de qualsevol tipus d'imposició a les dones..., d'imposar..., una dona dur un vel integral..., és una forma d'opressió; que cal lluitar contra l'opressió, però no contra les dones oprimides.

Fer aquesta lluita s'ha de fer via mediació i sensibilització, via les eines ja incloses al Codi penal, a la Llei d'eradicació de la violència masclista. S'ha de fer amb diàleg amb les dones, també amb les afectades, i s'ha de fer, primer, fent una anàlisi real de la situació: de quants casos parlem, en quines condicions i en quines circumstàncies.

També, a les nostres esmenes els instàvem perquè abans d'impulsar una regulació de l'ocultació del rostre a l'espai públic amb una justificació de la seguretat es tinguí present que la legislació vigent ja permet a l'autoritat demanar la identificació si hi ha circumstàncies legalment previstes, i no de forma indiscriminada o aleatòria. I els dèiem que això és un tema molt complex, i les situacions i els espais de què parlarem..., parlarem de drets de manifestació, de reunió, d'expressió, de dret a la pròpia imatge, i que si tenen ganes de regular des d'Interior els recordem que hi ha diversos temes més urgents, segons nosaltres, i força importants, com protecció civil, com la Llei del sistema de seguretat pública, la dels serveis de prevenció o el Codi d'ètica de la policia.

Mirin, des del rebuig contundent a qualsevol forma de sotmetiment o de limitació de la llibertat de les dones, els diem: «Així no.» La solució al tema del burca i del nicab no creiem que sigui la prohibició, sinó la mediació. Els ho diem nosaltres, els ho diuen moltes veus autoritzades en aquest tema que tracten amb la gent afectada, però els ho diu també l'experiència d'aquells llocs on ja han intentat regular-ho via prohibició. La prohibició del vel integral als espais públics només aconseguirà relegar aquestes dones a l'exclusió i a la marginació. Si el que volen és defensar els drets d'aquestes dones, així no, senyor Guinó. És una situació complexa i polièdrica. Té raó. Però no requereix...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Marta Ribas Frías

...una nova llei.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Ho he anunciat aquest matí. Segona intervenció, segona petició de dimissió al conseller Espadaler del director general de la Policia, senyor Manel Prat. Em sap greu, però crec que és pel bé del cos, pel bé del país.

Anem al que havíem d'anar en aquest punt de l'ordre del dia. Senyors de Convergència i Unió, nosaltres, al final, em sembla que hem arribat a un acord. Li dic que m'ho sembla perquè, encara, el text exacte em sembla que no el tinc.

Però no sé per què ve, això, aquí. De veritat. Em temo que és una operació més com les que ja el Departament d'Interior i vostès, el Grup de Convergència i Unió, en els temes d'Interior duen a terme durant aquests darrers temps, no? Van ser primer els helicòpters, després el camió d'aigua, i avui sembla que –amb tots els respectes, eh?– el tema de la regulació de l'ocultació del rostre.

I en aquest, senyors de Convergència i Unió, ara han rectificat. Senyor Guinó, ha fet aquí una presentació que res té a veure amb el text inicial. Perquè ens ha començat a parlar dels drets de les persones, etcètera, però si llegeixen bé la literalitat del text inicial, i de la interpellació fins i tot de fa quinze dies, aquí només parlaven vostès de seguretat pública, i hem estat els altres partits de l'oposició els que hem introduït les consideracions dels drets de les persones independentment del sexe que tinguin i de la protecció dels drets individuals, col·lectius, i que totes les persones han de tenir els mateixos drets i les mateixes obligacions. Sí, però ho hem fet nosaltres, i vostès al final ens han acceptat esmenes, les han refregit i han presentat finalment un text amb què bàsicament estem d'acord i que ara quan me'n vagi n'espero llegir, si ens el faciliten, exactament la literalitat.

Nosaltres ja li diem que sí. Però, miri, sap què passa? Que amb aquests temes delicats no es pot jugar així com així, i una moció és un instrument parlamentari que no dona lloc a la reflexió suficient per madurar una qüestió tan delicada com aquesta, que s'ha de fer a través del que vostès pretenen, en definitiva, que és un projecte de llei. Bé, doncs, això és el que volem: que ens el portin. L'esperarem. I, si no, els hi obligarem nosaltres. Perquè ara, ja, miri... (*Veus de fons.*) Sí, sí que m'ho he llegit. Diuen: «Instar el Govern.» Però, escolti, doncs, ho facin al carrer Còrsega, tu! No ho sé, a veure si m'entenen. Si són els mateixos! No sé per què vénen aquí a instar el Govern. Instar el Govern, l'acostumem a instar nosaltres, els que estem a l'oposició i els que fem l'oposició de veritat. Doncs, facin-ho allà al carrer Còrsega, els ho diuen als seus amics –que, per cert, està embargada–, i després nosaltres jugarem amb això: entrarem a discutir la llei com cal. Les lleis són els instruments adequats per regular aquelles qüestions que són delicades, que són necessàries i que nosaltres hi estem d'acord.

I nosaltres, per això, els hem presentat un parell d'esmenes, que, finalment, crec que s'han recollit i que van en la línia del que es deia abans: de la consideració que ha de ser necessària la regulació de l'ocul-

tació del rostre, perquè cada vegada més les societats evolucionen i de vegades evolucionen a pitjor, i en la qüestió de les manifestacions públiques i de les concentracions de persones, no és admissible que hi hagi gent que es tapi el rostre, que en això hi estem d'acord, i tampoc és admissible que hi hagi gent del gènere femení que se l'obligui a anar amb el rostre tapat. Ja sé que aquest és un tema contradictori i que hi ha teories diferents, però nosaltres estem a favor de la dignitat de les dones, de la preservació de la seva integritat i que es puguin expressar lliurement. I l'expressió del rostre és també..., afecta la seva llibertat. Per tant, també, en això hi estem d'acord. Però haurem de veure com es fa. I això no es fa amb una moció, es fa amb una llei. Que no s'enganyi ningú. S'ha pogut donar la imatge durant aquestes setmanes, a través de molts mitjans de comunicació, que avui ja prohibíem, admetíem... No, no..., avui instem al Govern, i, en lloc de fer-ho al carrer Còrsega, doncs, ho fem aquí; però instem al Govern, i prou.

I, després, la segona esmena –que, finalment, també estem satisfets que s'hagi recollit– és que s'emprin mecanismes de mediació. Que això, senyor Guinó, ja ho fan molts ajuntaments –ho fan molts ajuntaments. Ara, el que cal és que també vostès, des del Govern, els ajudin, perquè els ajuntaments cada vegada tenen menys recursos. I, per tant, nosaltres anàvem en aquesta línia. Ja no els posem que els donin més recursos, perquè potser ens ho haurien vetat. Però sí que hi hagi coordinació, impuls i suport als ajuntaments, perquè treballin en aquesta línia de mediació, que és l'única i la més efectiva per ajudar que tothom tingui els mateixos drets i les mateixes oportunitats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Presidenta... Diputats, diputades, conseller, consellera, mirin, nosaltres, com han vist pel contingut de les nostres esmenes, estem satisfets com a grup, i satisfetes, que es parli de l'ocultament i de les condicions de vida de les dones que viuen amb la imposició de l'ocultament del rostre. Ara bé, amb el que no estem d'acord, ni hi estem disposats, és a participar d'un plantejament que ignori les causes d'aquest fenomen.

Si nosaltres participéssim, compartint una visió de rebuig i d'indignació, a fer un plantejament estrictament des de la seguretat pública i l'ordre públic, traïríem la causa que sosté la lluita contra l'opressió de les dones. I no volem trair aquesta causa, perquè és una causa relativament recent en la llarguíssima història de la humanitat, que lamentablement està molt caracteritzada per una llarguíssima opressió a les dones en les seves diverses formes i en les diverses cultures.

Miri, quan el senyor Stuart Mill va escriure el magnífic llibre *La submissió de les dones*, el 1868, fent-se

ressò del que va ser el primer tractat de vindicació, *The Rights of Woman*, de 1792, escrit per una dona, Mary Wollstonecraft, va iniciar una lluita que avui aquí té una plasmació més d'una etapa. I nosaltres no volem reduir aquest tema a una resituació occidental, perquè podríem parlar-ho així per evitar travesar el debat incòmode jurídicament segurament amb moltes contradiccions entre drets individuals i drets col·lectius, per la via de la seguretat pública. I creiem que Catalunya té eines jurídiques suficients per haver construït un nou debat jurídic. I per això nosaltres proposàvem un grup de treball en el Parlament per abordar aquesta qüestió.

En el primer posicionament que hem transaccionat nosaltres denunciem que les pràctiques d'ocultació del rostre imposades a les dones atempten contra la seva dignitat, la igualtat d'oportunitats i condicions de vida, de privació sensorial, mobilitat i, en molts casos, d'impediment d'autonomia personal. Per això volíem que s'aprovés que era objectiu del Parlament assolir el compromís i l'objectiu de l'eradicació de les pràctiques d'ocultació del rostre en l'espai públic. Volem assolir això, però volem fer-ho bé, i és imprescindible construir un consens jurídic que actualment no existeix.

I quin és aquest consens jurídic que Catalunya es pot permetre perquè té les eines jurídiques, a través d'una llei orgànica estatal i de la llei catalana? Doncs, allargar el dret a la dignitat i construir un nou binomi, que és dinàmica del dret a la dignitat i a la igualtat *versus* llibertats individuals. Per què? Doncs, perquè el dret a la dignitat, tal com ha estat àmpliament desenvolupat, no és un dret individual. El dret a la dignitat humana també té un caire col·lectiu, i en la mesura que les terceres persones estan afectades –i la comunitat social i els seus valors– per aquestes conductes que aquí avui valorem, tenim legitimitat per regular i tenim legitimitat per abordar-ho bé.

Miri, hi han dones..., que avui vull portar-ho aquí –perquè en la complexitat d'aquest debat hem de reconèixer que potser hem pecat de massa passivitat respecte d'aquest tema per abordar aquest debat jurídic ben construït–, hi ha hagut dones dels països àrabs, com Nadjé Al-Ali, escriptora iraquiana, que han fet de la seva vida una lluita contra l'ús imposat del vel integral; una algeriana, Wassyla Tamzali, exresponsable d'igualtat de la UNESCO, que va escriure un esplèndid llibre, *El burca com a excusa*, que denunciava la manca d'espai de la veu de les dones per denunciar aquestes condicions de vida; una altra dona àrab, iraniana, Chahdortt Djavann, *Deu anys sota el vel*, un esplèndid llibre on relata com les dones que viuen en aquesta situació viuen sotmeses a la culpa sobre la seva sexualitat, i com s'ha de reaccionar. Ella apella i demana ajuda a les societats occidentals, perquè som el mirall d'aquestes societats que imposen aquestes condicions, i que, entre elles, aquestes dones, s'estan produint fortes sinèrgies que també esperen dels nostres resultats legislatius. Nouzha Skalli, ministra d'assumptes socials, l'única ministra al Marroc, ha fet de la seva lluita política i institucional una lluita de conquesta del dret a la igualtat.

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

Acabo. Nosaltres no creiem en el xoc de civilitzacions de Huntington, no hi creiem. Creiem en la possibilitat d'avançar cap a la conquesta de la dignitat de forma conjunta i abordant els debats jurídics... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies. Pot intervenir, per fixar la seva posició sobre la moció, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

No caldria ni tan sols remetre's a Chomsky per entendre que la comunicació és clau, i més en temps de crisi i quan més pateix la gent, treure un tema que no té solució o que té solució molt difícil, i l'espantall, per tant, d'un tema que, a més a més, justament no se soluciona amb prohibicions, per mantenir un debat públic que despisti l'atenció dels problemes concrets.

És la carta del burca, la carta del nicab; per cert, que és un nicab, no és un burca, del que estem parlant. La carta que utilitzen recurrentment tots aquells partits polítics, polítics, ajuntaments i institucions que en determinat moment volen sortir de l'atzucac en què s'han trobat –polític, de justificació, etcètera–, i treure un espantall de tema que no té solució, perquè ningú ha aconseguit solucionar-lo en el conjunt d'Europa ni amb prohibicions ni sense prohibicions. Perquè resulta que quan s'ha prohibit ha augmentat el problema perquè ha esdevingut un estàndard de lluita per a segons qui, i quan no s'ha prohibit ha continuat igual. Per tant, té molt difícil solució per la via de la legislació i de la prohibició.

Miri..., però és que, a més a més, no té cap mena de sentit que en parlem en el marc de l'ordre públic i de la seguretat. Jo realment em pensava que al que es referien amb l'ocultació del rostre era justament als encaputxats de les manifestacions, per dir-ho d'alguna manera, eh? Els mossos d'esquadra que van rebentar la porta de La Bata de Boatiné, encaputxats, i van tirar tothom a terra durant quatre hores, per exemple. Però no, resulta que no va orientat a la seguretat i a l'ordre públic, sinó que va orientat a les dones que porten nicab.

Si legislen a favor de les dones que porten nicab i es posen a la seva pell... És que hi han parlat, senyor Sabaté, que parlava amb tanta propietat? Hi han parlat? Vostè ha tingut converses amb elles i li han demanat: «Volem llibertat, llibertat, i ens obliguen!» Li ho han demanat? O aquí ningú ha parlat amb les dones sobre les quals es vol legislar? *(Veus de fons.)* Però ho ha intentat, vostè, amb serveis socials...? Serveis socials ho demana que hi hagi una llei que prohibeixi –que el prohibeixi– el nicab? Aquesta és la via per solucionar-ho perquè així vindran més i podrem actuar

amb més llibertat, els serveis socials? És aquesta la via, sí? És això el que els demanen els serveis socials? M'agradaria veure-ho.

O és el que els demana l'actualitat política, és el que els demanen aquells ajuntaments i aquells partits que han volgut fer d'aquest tema una gran polèmica i omplir portades, i fotos, i diaris, i columnes d'opinió sobre un tema que ningú ha posat una solució sobre la taula? O és que pel que estem preocupats és per la seguretat de la resta? Perquè és una qüestió d'ordre públic i de seguretat pública, és així com s'argumenta. Quants casos hi ha hagut de vulneració de la seguretat pública per dones que vesteixen nicab? Hi ha un pànic generalitzat pel carrer per veure què fan, o que han assaltat algú, o que es posa en perill la pau respecte a la seguretat de la ciutadania perquè hi hagi dones que porten nicab?

Miri, nosaltres estem absolutament en contra de qual-sevol mena d'imposició. Tant de bo que no existís, però és una cosa que existeix i que no se solucionarà. Nosaltres estem en contra del joc, ho hem defensat quan argumentàvem BCN World, però estem en contra de la prohibició del joc, perquè la prohibició portaria encara més problemes, a màfies organitzades, a l'ocultació del problema, i, per tant, a no veure la tranquil·litat d'unes poques famílies mentre el problema persisteix. I això és exactament el que passaria si prohibíssim el nicab.

Miri, François Fillon, el 2010, va encarregar al Consell d'Estat de França un estudi, perquè òbviament allà la qüestió havia estat un gran tema d'una gran polèmica; justament, en un país on entre el 20 i el 25 per cent dels vots van a parar al Front Nacional, havia estat una gran polèmica. D'entrada, es va situar una xifra més exacte de la que s'havia situat al principi i es va passar de tres-cents a dos mil casos, en un país de 65 milions d'habitants, amb una població de 6 milions d'immigrants de religió musulmana; es va situar la problemàtica en dos mil casos. Renoir, eh? Quants problemes causen dues mil persones, quina importància cabdal té el que facin o deixin de fer aquestes dues mil persones?

I la conclusió..., la conclusió va ser justament que no es podia utilitzar la laïcitat per legislar prohibint el nicab, perquè la laïcitat pressuposava la llibertat religiosa. Però, clar, a més a més, si es volia actuar en defensa de les dones que porten el nicab, la prohibició justament agreujava el problema: o les recloïa a casa, o les estigmatitzava i donava ales als racistes, perquè llavors es barrejava en tot el debat que si la religió, l'islamisme polític, tot..., que sabeu que és un tema molt delicat a les nostres societats. Sabeu perfectament que és un tema molt delicat, perquè no ho heu vist els deu darrers anys a les societats musulmanes la de guerres civils, la d'atemptats terroristes, la d'organitzacions, faccions, teories, divisions, escissions, invasions que hi ha hagut? S'està debatent el món musulmà sobre ell mateix i està en una tensió permanent. Per la qual cosa, un símbol religiós pot acabar esdevenint una eina, un instrument polític. I prohibir-lo a les societats..., a les nostres societats només causaria aïllament d'aquestes

dones i la politització d'una qüestió que no hauria de ser política –que no hauria de ser política.

Miri, senyor Guinó, vostè ha començat parlant de dignitat, que hem de ser lliures d'explotació, persones amb drets... I jo em pensava que parlaria de la reforma laboral, dels bancs...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...de la crisi, de l'atur, i va i em parla del nicab.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustra senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller Espadaler, qui ens havia de dir que una iniciativa que va presentar Ciutadans fa un parell de plens ha tingut aquest impacte en el debat públic i ha provocat aquesta rectificació del Govern que, malgrat sigui, com deia el senyor Sabaté, amb una iniciativa tan estranya com una autointerpellació, hagin portat avui aquí aquesta moció amb la intenció de fer, precisament, allò que nosaltres demanàvem aleshores, que era obrir el debat sobre aquesta qüestió per veure quin era exactament l'instrument jurídic a través del qual podem regular l'ús del vel integral des de qualsevol perspectiva, però regular l'ús del vel integral.

Finalment, hem arribat fins aquí, i, per tant, d'aquesta manera donarem resposta a un dels desitjos d'una de les grans dones que comentava abans la senyora Calvet, la Wassyla Tamzali, quan ens va demanar específicament que no frenéssim les iniciatives de prohibició del burca o del nicab, en aquest cas, perquè era un instrument d'opressió, una presó de roba que es va començar a imposar amb l'arribada dels talibans.

Per tant, donarem resposta al que deia la Wassyla, però també donarem resposta al que deia el Tribunal Suprem en el recurs que van fer contra l'ordenança municipal que va elaborar el senyor Ros, que deia que instava les administracions que tenien competències en la matèria a regular-ho per tal de garantir la cobertura jurídica, la seguretat jurídica dels ajuntaments, que estaven elaborant aquestes ordenances en una situació d'inseguretat profunda. Per tant, jo celebri que fem cas també del que deia el Tribunal Suprem a instància de l'ordenança municipal del senyor Ros i regulem aquesta qüestió.

La veritat és que els confesso que estava expectant per saber quins eren els arguments i quins serien els portaveus que defensarien aquesta qüestió, aquests portaveus que avui no han intervingut i que fa una setmana ridiculitzaven la iniciativa equiparant la indignitat d'una dona sotmesa en una presó de roba a cascos de

motos, disfresses de Papà Noel o caputxons de setmana santa.

Doncs, miri, potser han sigut dues dones que no tenen res a veure amb mi, amb les quals hi ha una certa discrepància ideològica, la Julia Otero, que va qualificar aquelles intervencions com una vergonya a la intel·ligència, o la Pilar Rahola, que va iniciar una campanya a Twitter contra el burca anomenada «burca mutila».

Veig amb sorpresa que les argumentacions han canviat. Ara resulta que aquesta regulació, a través d'aquestes iniciatives i esmenes tan conciliadores, aquella que en aquell moment semblava innecessària, populista, demagògica, avui és la quinta essència del més just i necessari, i sobretot democràtic. Doncs, miri, benvingut sigui, conseller. Si amb això hem d'aconseguir que aquesta regulació del vel integral ens garanteixi el respecte a la dignitat d'aquelles dones que conviuen entre nosaltres i que poden viure i conviure amb el sistema de llibertats que nosaltres hem aconseguit amb molta dificultat i amb molt esforç durant molts anys, doncs, miri, benvingut sigui.

I nosaltres el que volíem és obrir precisament aquest debat, i ho farem a través d'aquesta llei que vostè portarà aquí, al Parlament, i que donarà l'oportunitat que tots els diputats que han intervingut, avui sí, amb criteri, uns d'acord, uns altres en contra, puguin fer les seves aportacions en aquesta llei i puguem donar resposta a una realitat social que viuen i denuncien regidors als carrers i viles de Catalunya, i que es veuen cada, cada dia.

El que no ens queda tan clar és si aquesta regulació, realment, que vostè planteja des d'un punt de vista de la seguretat pública farà això, que és donar la dignitat, retornar i garantir la dignitat i el respecte als drets fonamentals de les dones. Perquè nosaltres pensem que el burca, conseller, no és un problema de seguretat. I no podem equiparar les dones sotmeses a un burca amb persones que estan emmascarades quan van a manifestacions o que utilitzen el cobriment de la cara per encobrir determinades comissions de delictes. Nosaltres creiem que és molt més important el que hi ha darrere d'aquesta regulació.

I ja avisem, senyora Ribas, que és igual quanta pressió facin les entitats, com l'entitat Watani, per dir-los que les dones hem fet un pas endavant, un gran esforç per aconseguir avançar en el principi democràtic de la igualtat de drets entre homes i dones. I no renunciarem ni a un pas, a cap pas, per al lliure desenvolupament de la nostra personalitat amb plena llibertat. No podem permetre que dones que viuen en el nostre entorn vegin els seus drets vulnerats amb l'excusa de qüestions religioses o culturals. No ho podem permetre. D'aquesta manera ens acostarem molt més a les democràcies del nostre entorn, que han fet, com deia el senyor Arrufat, debats molt importants –molt importants. No és un debat per tapar uns moments, per treure una cortina de fum, no, no; és un debat molt important que fa referència als drets fonamentals de les persones. I sempre és temps de parlar dels drets fonamentals de les persones. I des de Ciutadans així ho vam intentar i així ho hem aconseguit.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, el primer que ens ve al cap veient la moció que ens ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió és dir-los: benvinguts al club. Vostès han caigut del cavall i han vist la llum finalment. Ho dic perquè vostès ara ens proposen el que van votar en contra quan ho proposava el Partit Popular. I, per tant, en la moció, d'una forma molt clara, el que acaben vostès proposant o es podrà arribar a prohibir a la via pública és l'ús del burca, nicab, qualsevol vel integral.

Hi ha un matís, això sí que és cert: vostès ho justifiquen només per la seguretat ciutadana. Jo crec que és un error. El Partit Popular ho justifica fonamentalment per la dignitat de la dona i en segon terme també per la seguretat ciutadana. Per cert, nosaltres voldríem dir-li, deixar clar al Grup Mixt una qüestió: els drets i la dignitat es garanteixen, no es negocien. I aquí no hi ha cap debat possible. Hem de garantir els drets i hem de garantir la dignitat de les persones. I això no admet cap tipus de matís ni de discussió.

Per tant, vostès, Convergència i Unió, ara rectifiquen, i també esperem que, en coherència, retirin aquelles paraules tan gruixudes que ens van dedicar quan ho proposava el Partit Popular. Malauradament –s'hi ha fet referència–, però, dóna la impressió que se li fa més cas a la senyora Pilar Rahola que a aquest Parlament quan es plantegen aquests debats.

Sobta que vostès ho plantegin a través d'una moció, perquè el que fa un govern que treballa, un govern treballador, que fa els deures, és presentar projectes de llei al Parlament, no presentar-se mocions a si mateixos.

I també sobta especialment perquè aquesta no és una proposta de l'actual conseller d'Interior. Aquesta ja és una proposta que nosaltres vam sentir a l'anterior conseller d'Interior, al senyor Felip Puig, quan ja va fer la mateixa proposta i va quedar amb un titular de diari, va quedar amb unes referències als mitjans de comunicació i mai més vam saber...

Per això ens preocupa el poc nivell d'exigència d'aquesta moció, perquè això pot quedar *en el sueño del limbo*, m'entenen?, el mateix que va fer el senyor Puig, no?, que va fer un gran titular de diari i va quedar en això, perquè no hi ha cap compromís temporal, no hi ha cap autoexigència, és: «Ja veurem quan ho farem, però de moment ja hem aconseguit aquest titular.» Seria un error que això quedés de nou amb un titular quan aquest Govern, doncs, ja ha utilitzat aquesta qüestió per cercar només un titular.

De la mateixa manera..., i permetin-me, que tinc aquí el conseller, una referència que també ha quedat en un no res de moment: els compromisos del Govern i els mandats d'aquest Parlament de dotar el Cos dels Mossos d'Esquadra, els seus agents, de les armilles antibals i dels guants antitalls. Després del que ha passat aquests darrers dies no seria just que jo fes aquesta intervenció sense fer aquesta referència i exigir el compliment dels mandats del Parlament i exigir el compliment dels compromisos del Govern, perquè la qüestió que ens dem de preguntar és què més ha de passar perquè vostès donin compliment a aquest compromís i a aquest mandat parlamentari.

Retornant a la moció, molt ràpidament, el que també es fica en evidència és que el que vostès proposen, doncs, és exactament el mateix que el que ja va anunciar el Govern d'Espanya en aquesta matèria, i és que, en breu, i vostès ho saben perquè ja es va anunciar el mes d'abril, es presentarà a les Corts Generals una reforma de la Llei orgànica sobre protecció de la seguretat ciutadana.

Què es pretén amb aquesta reforma? Doncs, precisament, una de les novetats de la llei serà contemplar com a infracció l'ocultació del rostre amb passamuntanyes, casc, caputxes o qualsevol altre tipus de roba que s'utilitzi en alteracions d'ordre públic.

I quina és la finalitat de la modificació aquesta que s'està treballant a nivell del Govern d'Espanya? Doncs, precisament garantir millor el dret fonamental de manifestació i perquè els violents no puguin contaminar el lliure exercici del dret de reunió i de manifestació. Per tant, el Departament d'Interior amb aquest anunci coincideix plenament amb les polítiques ja anunciades del Govern d'Espanya i en què estan ja treballant.

Però una reflexió, conseller: estem parlant de matèries que poden afectar drets fonamentals, de regulacions legislatives que poden afectar els drets fonamentals. Per això nosaltres li demanem, i en el marc del que vostès proposen en el seu apartat a de la moció, que, quan s'analitzi aquesta qüestió, s'analitzi si hi ha suficient cobertura legal amb una llei aprovada pel Parlament o requereix l'aprovació d'una llei orgànica a nivell de les Corts Generals. Per això diem que ho estudiïn. Ho diem perquè de bones intencions n'hi han, però el que és important és que no ens passi el que ens va passar a Lleida, que hi havia una bona intenció però al final els tribunals aquella ordenança la van deixar sense aplicació. No voldríem que ens tornés a passar. I, per tant, nosaltres li fem la reflexió que tinguin en compte aquesta qüestió, realment, perquè garantim una regulació efectiva.

En definitiva, han vist la llum i el que ahir van criticar avui ho voten a favor. I nosaltres ens n'alegem.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula, per un temps màxim de tres minuts, l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, il·lustres diputats, ràpidament, per comentar que el que vull fer és agrair en primer lloc al Grup d'Esquerra Republicana, en aquest cas, que, a partir de l'esperit o de la concepció de la primera esmena que va plantejar en el text inicial, hem inclòs un primer punt que no hi havia a la moció inicial per tal que es possibiliti la seva votació. Per tant, des d'aquest punt de vista, cal agrair les aportacions.

I al senyor Sabaté li diria que, encara que sembli que no, vostès i nosaltres hem arribat a acords en aquesta moció. És que no ho sembla quan ho explica. Clar, dóna la sensació que ens hem estat discutint eternament. Però resulta que, bàsicament, en el contingut elemental i bàsic d'aquesta qüestió hem estat d'acord i hem acceptat les dues esmenes i les seves esmenes han completat el text inicial de la moció.

I en darrer terme sí que volia comentar que –hi han fet referència diferents grups i la representant d'Iniciativa també ho ha dit– és un tema delicat, polièdric, de diferents lectures, de diferents aprofundiments, i el que és cert és que hem de fer una feina, crec, des del meu punt de vista, encara, amb la nova llei, amb aquesta llei que hem de tramitar, aprofundint en les diferents qüestions que tenen a veure amb el que estem tractant. És a dir, es pot enfocar aquesta qüestió de forma multilateral i hauríem de mirar en el possible que tots els grups parlamentaris puguem participar de la feina d'aquesta llei, que sí que la tirarem endavant. Això no és una moció, només, oportunista, com s'ha qualificat. El treball que pretén en aquest cas el Grup Parlamentari de Convergència i Unió..., que, per cert, a més a més de donar suport al Govern, òbviament tenim dret a plantejar qüestions que tenen inquietud des d'un punt de vista social, el mateix dret que tenen els altres grups parlamentaris. No només per donar suport al Govern deixem de tenir dret a plantejar les qüestions que avui socialment preocupen la gent.

Per tant, des d'aquest punt de vista, els agraeixo, hi insisteixo, les aportacions fetes i espero que en la tramitació del projecte de llei puguem arribar a acords i consensos.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Senyora Mejías, demana la paraula per...?

Carina Mejías Sánchez

Sí, per una qüestió d'ordre. *(Pausa.)* Simplement és que ens agradaria conèixer el tenor literal de l'esmena transaccional a què han arribat, que nosaltres, com a grup, no la tenim.

La vicepresidenta primera

Jo mateixa he insistit a preguntar si havia estat repartida als grups i se m'ha dit que sí. Per tant, jo dema-

naria que, en un breu termini de temps, mentre crido a votació, es faciliti als grups. I, si no fos possible, poder el més ràpid seria que llegíssim les tres... *(veus de fons)*, les tres transaccions. S'ha repartit? *(Pausa.)* Qui no té...? *(Veus de fons.)* Si poden facilitar-los una còpia al Grup de Ciutadans... *(Veus de fons.)* Sembla que ara mateix els estan fent arribar el document, que ens diuen que s'ha tramès al grup parlamentari. *(Pausa.)* Senyor Sabaté i després senyor Cañas...

Xavier Sabaté i Ibarz

Sí; gràcies, presidenta. El senyor Arrufat m'ha fet una pregunta, m'ha dit si alguna senyora amb nicab m'havia demanat que féssim una llei. No, no he tingut cap conversa amb cap senyora que porti nicab. Però el nostre partit, com suposo que el seu i tots els que estan aquí, no deixem de ser eïnes també d'integració. Tenim converses amb grups musulmans i tots ells, almenys els que jo conec, em diuen que regulem aquesta qüestió, perquè no pot ser que hi hagi dones a les quals es privi de la llibertat de sortir al carrer amb mocador. I, en fi, doncs, jo li faria una altra pregunta. Senyor Arrufat, vostè ha passat vint-i-quatre hores amb un nicab a la cara?

La vicepresidenta primera

Senyor Cañas, ha demanat la paraula? *(Pausa.)* Senyor Mena, ha demanat la paraula?

Joan Mena Arca

Sí, per qüestió d'ordre. *(Pausa.)* Demanaríem la votació separada del punt 1 inicial, que és el que s'ha incorporat últimament.

La vicepresidenta primera

D'acord. Alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)* Senyor Cañas, em demana la paraula per...?

Jordi Cañas Pérez

No, presidenta, mientras leemos la transacción, no sé si usted es consciente de que se ha producido una noticia muy importante: las dos cooperantes catalanas han sido...

La vicepresidenta primera

Estàvem esperant que es confirmés oficialment la qüestió i, abans d'acabar el Ple, de poder fer una breu referència, però intensa, a aquesta qüestió. Si els sembla, ho deixarem per al final del Ple.

De manera que sotmetríem a votació de la manera següent la moció: una primera votació del nou punt 1 inicial, fruit d'una transacció, i la votació de la resta de la moció. Els grups parlamentaris hi estan d'acord? *(Pausa.)* Sí?

Doncs, passarem a votar, en primer lloc, el nou punt 1 inicial.

Comença la votació.

El nou punt 1 inicial s'ha aprovat per 121 vots a favor i 2 en contra.

Ara procedirem a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 87 vots a favor, 14 en contra i 21 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al
Govern sobre la política de prevenció
d'incendis (tram. 302-00067/10)

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, i darrer, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de prevenció d'incendis, presentada pel Partit Popular de Catalunya. Per exposar el contingut de la moció té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría. (*Pausa. Remor de veus.*)

Quan estigui preparat pot començar, senyor diputat.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, *con-sellers*, es un placer tenerles a los dos aquí presentes, teniendo en cuenta que la Moción subsiguiente a la interpelación sobre política de prevención de incendios les afecta a los departamentos.

A partir de aquí, quiero empezar indicando que el contenido de la moción y mi intervención se contraen a lograr, en la medida de lo posible, el mayor respaldo político de las fuerzas de esta cámara para que el Gobierno se vea compelido a desarrollar una eficaz acción contra los incendios forestales que preserven el patrimonio y la masa forestal de Cataluña.

Lamentablemente, el ejecutivo y los partidos que le apoyan –me refiero también en este caso a Esquerra Republicana– han declinado comprometerse para no quedar en evidencia por la falta de previsión y competencia en la gestión de la materia que nos ocupa.

Nosotros hemos negociado la moción, la hemos transaccionado en muchos aspectos, porque pensamos que es oportuna y porque también creemos que contiene una visión global de las carencias que los departamentos implicados vienen exhibiendo durante la presente legislatura, en la que su iniciativa legislativa sencillamente no ha existido, y nos parece especialmente relevante.

Miren, yo hice referencia a la visita que realicé al parque de Vall d'Aro, y los técnicos de la comisión de obra comentan que no hay partidas para rehabilitarlo. Tenemos noticias, y también ha sido difundido en la prensa, que los bomberos de Girona ocupan la diputación, sencillamente porque están muy encendidos, porque entienden que este Gobierno no se preocupa de lo prioritario y porque destina partidas a cuestiones que ahora mismo no son de especial interés.

El texto de la moción lo conocen, y, por tanto, en cualquier caso me remitiré a ella. Pero sí que quiero recor-

dar, y especialmente en este caso al señor Pelegrí, en la interpelación del otro día, que yo creo sinceramente que usted me malinterpretó cuando me refería a su perfil bajo. Yo claramente..., sí, sí, claramente deduje que usted lo que no quería era exposición pública, que no quería llamar la atención; que usted tuvo una primera intervención, si me permite la expresión, un tanto anodina, y a consecuencia de mi intervención, de mi segunda intervención, usted se enrabió.

A partir de aquí, yo lo que quiero dejarle claro, señor Pelegrí, es que no lo dije en ningún caso en sentido peyorativo. Estoy convencido de que fue parte, su actitud, de una estrategia en la que pretende no sobreexponerse, no tener que dar la cara. (*Veus de fons.*) No. No, porque ustedes lo que hacen es, como digo, echar balones fuera. Los bomberos dependen también de su departamento, señor Espadaler; lo que pasa, que los objetivos que ustedes deben compartir no los tienen debidamente coordinados, y nos parece precisamente que ambos departamentos, que son círculos secantes en lo que respecta a la prevención y a la extinción de incendios, no están coordinados ni son conscientes de la altura de sus objetivos. Por eso yo el otro día, señor Pelegrí, le reclamaba un perfil en consonancia a la responsabilidad de su cargo; en ningún caso era una alusión de naturaleza personal.

Hoy, afortunadamente, nos acompaña también el *con-seller* Espadaler, de quien también me gustaría conocer su opinión sobre la exhibición de banderas separadoras en edificios públicos sin legitimidad alguna, porque no se ajusta a la ley. Por eso –por eso– también debo recordarle, señor Pelegrí, que me resultó sorprendente que usted, una persona de *seny*, reconociera paladinamente y sin rubor que su exhibición es legítima, algo así como un derecho. Mire, creo que ni usted, ni usted, señor Espadaler, ni el señor Duran comparten lo que está sucediendo. Lo que sucede es que están sometidos permanentemente al trágala que le impone la coyuntura actual, y, por tanto, ustedes no son conscientes de que realmente lo que están haciendo es faltar a la coherencia. Nos preocupa, claro que nos preocupa, porque nos preocupa efectivamente esa respuesta que el Gobierno debe dar, ejemplificadora.

Pero, en cualquier caso –en cualquier caso–, lo importante, lo más trascendente también de la moción es que deben ser conscientes de que ya ha pasado el tiempo de la inacción. Ustedes deben traer iniciativas legislativas a esta cámara, y no lo hacen. En materia de prevención, en materia de extinción, estamos completamente abandonados. Y, por tanto, yo les emplazo para acometer las iniciativas legislativas necesarias, y un buen punto de partida podría ser –podría ser– apoyar esta moción que se presenta. Sucede que me imagino que las imposiciones de otro orden le impiden, le dificultan aceptar cuestiones que son urgentes, que son necesarias y que, sin duda alguna, coadyuvarían en una buena gestión de sus departamentos.

Nada más, muchísimas gracias.

(*Aplaudiments. Algú diu: «Bravo!»*)

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor David Companyon.

David Companyon i Costa

Moltes gràcies, presidenta. Consellers... Bé, ens agradaria que aquesta moció no formés part del pim-pam-pum i d'anar-nos dient aquelles coses que sens dubte no ajuden... És possible que aquest estiu tinguem, com va passar l'estiu passat, portades de diaris i de telenotícies, si no tenim un estiu que ens acompanyi, com va passar, hi insisteixo, l'any passat. Per tant, el nostre Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida ha pretès, amb les esmenes que hem presentat, ajudar precisament a la tasca que creiem que és imprescindible d'una de les primeres estructures d'estat, que és la terra, que són els boscos, que és allò que genera tota la riquesa al nostre país.

Nosaltres vam quedar preocupats per la compareixença que van fer ambdós consellers sobre la campanya antiincendis d'aquest any; semblava que ho jugàvem tot més a una mena loteria meteorològica: més pluges, menys recursos... I ens vam quedar també francament preocupats per una manifesta manca de diàleg i d'acord amb els cossos de Bombers i d'Agents Forestals. És a dir, una manca de política ambiciosa i amb recursos de la prevenció d'incendis, i especialment aquella que està vinculada a les polítiques de gestió forestal.

Hem presentat una sèrie d'esmenes sobre les càrregues de feina del Cos de Bombers, càrregues de feina que no impliquen més pressupost, sinó que impliquen una millor reorganització de les guàrdies de reforç i, per tant, també, hi insisteixo, de les càrregues de feina. Era una de les principals reivindicacions que els sindicats de bombers ens han fet arribar, dels quals hem demanat la compareixença a la Comissió d'Interior, però evidentment, quan es faci, ja haurà passat la campanya d'estiu.

Altres, per concretar les actuacions previstes dels dos departaments, especialment per complir les recomanacions de la Comissió d'Horta de Sant Joan. Volem que es concreti com s'acaben de complir aquestes recomanacions.

Altres esmenes, que tenen a veure amb el reconeixement social d'aquells homes i dones que són els que enviem al primer foc, al primer lloc, a la barricada, i que no pretenguem que siguin herois, sinó que vagin especialment amb un material –de camions, de vestits, etcètera– que realment ajudi que la seva feina fugi de l'heroisme i realment tinguin els materials necessaris.

En aquest aspecte, una de les esmenes que hem plantejat és que els dos departaments portin un informe a la Comissió d'Interior sobre les dotacions i els efectius dels parcs de bombers, així com dels recursos i l'estat del material, i també del seu període d'amortització. Han de saber que hi han vestits de bombers que han deixat de ser ignífugs i hi han vestits de bombers

que al davant del foc són permeables a l'aigua, la qual cosa implica un veritable risc per al Cos de Bombers. El mateix passa amb el període d'amortització dels camions i dels cotxes.

Especialment hem posat interès a visualitzar la cadena de valor dels bombers professionals, voluntaris, dels ADF, dels agents rurals. Creiem que és molt important que entre tots donem, hi insisteixo, mostrem i visualitzem aquesta cadena de valor.

I finalment també hem plantejat una altra esmena que posi fi a una situació que entenem que és absurda i discriminatòria, que és la cobertura d'assegurança en cas de risc d'accident o de mort entre els bombers amb contracte laboral i els bombers del cos de funcionaris.

Finalment, hem plantejat una altra esmena sobre el manteniment de tots els serveis de l'empresa Forestal Catalana, en tots els àmbits d'espais naturals, de parcs, de polítiques forestals..., de tot allò que fa que aquesta empresa sigui una veritable empresa clau en tot el que és la gestió forestal.

Hem plantejat també una esmena de supressió de les banderes.

I, malauradament, no ens ha estat acceptada una esmena que demanava la retirada de l'ERO de l'empresa Forestal Catalana, d'un total de 82 persones que el dia 14 de juny es va plantejar que serien acomiadades, de les 320 que conformen la plantilla. Ja l'any 2011 van ser acomiadades 22 persones, i no es va renovar el contracte a unes altres 15 persones. Per nosaltres, l'ERO de Forestal Catalana significa una aposta decidida pel desmantellament de molts dels serveis de la protecció de natura bàsics a Catalunya. Alguns de vostès, com els deia, parlen d'estructures d'estat; per nosaltres, la primera estructura d'estat, els deia, és la terra, és la natura, és la font de tota riquesa, que només un sistema que manlleva a la majoria de la població aquesta riquesa i que se l'apropia una ínfima minoria fa que aquesta riquesa no pugui anar al que realment ha de tenir, com és la gestió forestal en aquest cas, i creiem que al darre d'aquest ERO el que hi ha és un intent de privatització dels serveis que dona.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula el diputat senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. Conseller Espadaler, cessi el director general de la Policia. Ja no li ho diré més; d'aquí a vint minuts em perd de vista i ja no li donaré més la llauna. Però faci-ho, de veritat, perquè el clima al cos es restableixi i hi hagi una millor imatge. Lamento que s'hagi enfadat, si és que ho ha fet, doncs..., li prego disculpes.

Nosaltres hem presentat dues esmenes. Pensem que la nostra moció fa aproximadament un mes era mi-

llor que la del Partit Popular; és natural, era nostra i... I hauríem volgut fins i tot incorporar alguna esmena més, que anava en la direcció que també el Govern central modifiqués les seves posicions. El conseller d'Agricultura sap de què estic parlant. Per a poder aprofitar millor la fusta dels nostres boscos, el Govern central, del Partit Popular, hauria de modificar les seves normatives, que prohibeixen gairebé, en la pràctica, o anul·len la possibilitat d'aprofitar la fusta per a fer energia elèctrica. Així que aquesta és una altra de les nostres reivindicacions; si l'haguéssim presentat, no ens l'hauria acceptat, així que em vaig estalviar la tinta, si em permet l'expressió.

Però sí que pensem que hi ha un parell de qüestions que podien ser rellevants. La primera, col·laborar perquè vostès –ja m'ho permetrà, eh?–, amics del Grup Parlamentari Popular, no es posin tant en les guerres de les banderes. A nosaltres tot això la veritat és que ens cansa una mica. I per això li hem esmenat la meitat del seu punt, dient que tenen raó: han de ser en els llocs oficials..., si és que a un parc de bombers hi han de ser, que jo tampoc no ho sé, això, però em sembla que no caldria tampoc. Però és veritat que no cal que hi hagi tantes banderes. Al final, en aquest país nostre acabem banalitzant les banderes; una qüestió tan important com el símbol del nostre país s'acaba banalitzant, i en alguns llocs, en fi, allò acaba semblant una revetlla, no? Doncs, el que diem és que li reconeixem que hi ha d'haver..., s'ha de complir la normativa vigent, però pensàvem que no cal –i li agraeixo que ens ho hagi acceptat– que s'ordeni retirar-les. Escolti, miri, si algú vol la posar i pensa que el seu parc de bombers ha de ser, doncs, això, una revetlla, que ho faci, però nosaltres no hi pensem contribuir.

I, després, una mesura que ens sembla particularment rellevant i que ja la vam incorporar en la nostra moció i que avui la vull tornar a posar de manifest. Tenim, per sort, conseller Pelegrí..., que vagi plovent, perquè aquests dies, cada vegada que sento que plou, doncs, estic molt content, perquè així tindrem els boscos humits i disminuirà molt considerablement el risc de pluges. Però hi ha un àmbit que és potencialment perillós, al qual ens hem referit en diverses ocasions en aquest Parlament el nostre grup parlamentari, que és el de les franges de protecció de les urbanitzacions de molts dels nostres municipis. Avui en dia, si féssim un volt pel nostre país, ens adonaríem que moltes, moltes urbanitzacions són il·les enmig del bosc. I això per què? Doncs, perquè ja fa un temps, i des que hi ha crisi encara més, tres o quatre anys, que es netegen molt poques franges, i això és molt complicat: hi ha una normativa, els ajuntaments tampoc tenen ajudes, els propietaris no de les urbanitzacions, sinó dels boscos que les envolten, doncs, també s'hi veuen incapaços..., així que hauríem de fer una acció; si en altres èpoques es va fer, per què no ara?

Per tant, voldríem que el Govern es prengués seriosament això; la vicepresidenta, que té relació amb els ajuntaments, doncs, penso que podria fer algun tipus d'acció. Perquè netejar unes franges..., ara netejar el bosc és pràcticament inútil, però netejar –en aquest temps que estem, eh?, em refereixo, i fins i tot, en al-

guns casos, perillós– les franges de les urbanitzacions es pot fer en qualsevol època de l'any.

Així que gràcies al Grup Popular per acceptar-nos aquesta esmena. Felicitar-los, perquè veig que n'han incorporat moltes dels altres grups i han tingut una gran capacitat de persuasió. I espero que entre tots plegats disminuïm el risc potencial que tenim en uns boscos que al nostre país, a Catalunya, tenen més risc que mai els últims anys –ho hem dit en nombroses ocasions– i que necessiten tanta cura. Pensem que el 60 per cent del nostre país està ocupat per boscos, i agraeixo que, encara que sigui una moció –ja em permetran que ho digui– que és redundant de la nostra, se n'hagi presentat una altra, perquè és absolutament pertinent sempre.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benet Maimí.

Benet Maimí i Pou

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre grup considera que no pot donar suport a la moció presentada, tot i que hem intentat consensuar-la amb el grup proponent, però no ha estat possible.

Per nosaltres, la política de prevenció d'incendis és una qüestió *prioritària*, que quedi clar, prioritària; una d'aquelles qüestions que es tracten i s'han de fer amb respecte i amb voluntat constructiva i de millora. Hi ha milers i milers de persones que cada any, a Catalunya, posen en risc les seves vides i la seva integritat per protegir les altres persones de qualsevol perill, i el mínim que es mereixen és respecte i que no se'ls converteixi en objecte de discussions de poca volada o fetes amb el simple ànim de crear divisions.

No podem entendre, per exemple, que avui en dia, a les portes de l'estiu més intens, se'ns presenti una moció amb un punt que demana «impulsar actuacions per promoure i dignificar el reconeixement social de la tasca dels bombers professionals i voluntaris», etcètera. Què ens volen dir, amb això? –què ens volen dir? Perquè, només mirant al voltant, la realitat demostra de totes totes que els bombers avui en dia són uns dels professionals més reconeguts socialment i més valorats i admirats pel conjunt de la ciutadania.

I això no és que ho digui aquest diputat, que em podrien fer més o menys cas, sinó que ho afirma, entre d'altres, l'enquesta Òmnibus de l'any 2012 del Centre d'Estudis d'Opinió, on un 78 per cent dels ciutadans de Catalunya valora entre un vuit i un deu la tasca del Cos de Bombers. Jo li dic una cosa, senyor diputat: tant de bo els polítics tinguéssim la mateixa valoració que els bombers.

A les portes dels moments més intensos de la seva campanya, no és el moment d'escampar dubtes sobre l'altíssima valoració que aquest cos té entre els ciutadans de Catalunya, i tampoc –tampoc– no podem sembrar dubtes sobre els seus recursos humans

o materials. Em sembla que no hi ha cap necessitat de fer-ho ni cap motiu. Per això i altres coses, no podem donar suport a la moció. Nosaltres, com a mínim, no ho farem.

Tampoc no és hora, en aquests moments, d'escampar dubtes sobre el pressupost que es destina a la campanya forestal. I diem que no cal revisar cap pressupost perquè, malgrat les dificultats que patim i el moment en què estem ara, els recursos humans i materials estan garantits per a la campanya de prevenció d'incendis d'aquest 2013 –estan garantits. I si al seu grup, al grup proponent, el preocupa de debò que els Bombers i altres serveis de la Generalitat de Catalunya tinguin encara millors dotacions, no ha de venir a dir-ho en aquesta cambra, sinó que ha d'anar a Madrid, i allà a Madrid tindria molta feina per fer, perquè, si arribés tot el que ha d'arribar, amb els recursos que arribarien podríem fer veritables meravelles. Però no passin ànsia, que fins i tot amb els recursos que ara tenim aquests serveis són els adequats i necessaris.

Pel que fa a garantir els mitjans humans que ens volen dir ara, saben perfectament que el passat 7 de maig el Govern va aprovar el Programa de la campanya forestal 2013 i que té com a objectiu la contractació de personal addicional per lluitar contra els incendis, i, a més a més, també podrà ser ampliada temporalment, en cas que la situació climatològica ho recomani.

Pel que fa als mitjans materials, també estan garantits. El nombre total de recursos disponibles serà similar al de la campanya 2012; per tant, la continuïtat està garantida.

Podríem haver-nos entès en altres coses. El projecte de llei a què fan referència, no passin ànsia que es farà i serà degudament tramitat durant aquesta legislatura. I no es preocupin, que també es farà el reglament del Cos de Bombers voluntaris, durant el primer trimestre del 2014.

Però hi ha coses en què no podem coincidir, com els deia. No podem coincidir en la seva apreciació que fan sobre la valoració social del Cos de Bombers. Per nosaltres els Bombers no sols mereixen el reconeixement social, sinó que entenem, sabem i sentim que ja el tenen.

Un altre tema és el que fa a la qüestió de les banderes. Cregui'm, això ja és una cosa que ja cansa. Sàpiga que als pals oficials només hi onegen les banderes oficials.

I tampoc es preocupi per l'informe de grau de compliment, que està finalitzat, ho sap, i el presentarem.

També cal deixar clar que en aquest cas s'està plantejant..., no s'està plantejant, millor dit –perdoni–, el tancament de cap parc de bombers. I això el conseller li ho va deixar ben clar, en la seva darrera intervenció, en el Ple de fa quinze dies.

I, en darrer terme, sàpiga que existeix un protocol de col·laboració entre el Secretariat d'Agrupacions de Defensa Forestal i la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments, que té per objecte garantir i millorar encara més la coordinació d'aquests serveis.

També des del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural s'està treballant amb les agrupacions de defensa forestal per garantir la preparació, coordinació logística i mitjans.

En definitiva, què li vull dir? El nostre grup està disposat a fer qualsevol esforç per millorar encara més tot allò que tingui relació amb els Bombers i amb totes les persones i cossos que col·laboren en les seves funcions. Però entenem que això cal fer-ho de manera constructiva i, sobretot, amb l'ànim d'afavorir les seves funcions, i no pas de fomentar divisions o crear dubtes a la ciutadania, quan no n'hi ha cap necessitat. Els bombers, ara i sempre, el que es mereixen és el suport de tothom i no pas que hi hagi partits que vagin sembrant divisió i desconfiança. Ells es dediquen a apagar incendis i alguns partits sembla que es dediquen a intentar crear-los. Cadascú, evidentment, fa el que vol, però hi ha coses que en política no s'haurien de fer. I també em sorprèn la coordinació que hi ha hagut entre el Partit Popular i Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Pot intervenir per fixar la seva posició, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Molt breument... Bé, l'excusa de la coordinació entre el Partit Popular i Iniciativa és la mateixa que s'ha utilitzat abans pel tema de l'ERO, i, bé, en tot cas, el que hi ha sobre l'escrit és el que hi ha escrit i són les mesures que es proposen. Nosaltres també..., no us penseu que som molt amics del Partit Popular. Però, en tot cas, el que hi ha escrit són una sèrie de mesures, que per nosaltres queden curtes per la gravetat de la situació, tal com percepció bona part del Cos de Bombers, que s'està tractant bàsicament en dues grans àrees o en dos temes la campanya d'aquest estiu.

Més enllà de les zones que s'hagin triat com a estratègiques o no, hi ha una percepció que el material de què es disposa no està en perfecte estat i podria arribar a fallar si s'hagués d'utilitzar tot ell, i hi ha una percepció que no hi ha suficient personal, que no s'ha fet una política de concurs, o sigui, d'obertura de concursos i de regeneració del personal, perquè estigui preparat per abordar amb èxit una campanya..., que tenim sort que fins ara no ha fet la calor que comença a fer aquests dies, però que sabeu, perquè aquest és el clima en què vivim, que pot canviar d'una setmana per l'altra, o en un parell de setmanes, i passar d'un clima temperat a un alt risc d'incendis.

Nosaltres donarem suport a gairebé totes les propostes. Ens abstenem a la número 5 i a la número 6. No entenem el concepte d'«impulsar actuacions per promoure i dignificar el reconeixement social»; entenem que aquest reconeixement social té a veure amb prioritització pressupostària, té a veure amb prendre's seriosament la política de prevenció i d'extinció d'incendis. I sobretot volem remarcar... Òbviament, la nú-

mero 6 no la subscriurem, ens abstindrem; no és una qüestió que entenguem que hagi de formar part d'aquest argumentari.

I en el que sí que incidirem és que tota política d'extinció d'incendis serà coixa a la llarga o, de fet, a mitjà termini, si no va acompanyada del que és molt més important que apagar els incendis, que és evitar que es produeixin. I en això, malgrat que no forma part únicament de la tasca del Cos de Bombers i, per tant, passa més desapercebut, les retallades van més ràpides en totes aquelles tasques de prevenció d'incendis, per tant, de buidar el bosc, de prevenir que hi pugui haver el risc d'incendis; en això s'estan fent més retallades. I per això també, doncs, subscriurem els punts que han estat proposats per Iniciativa que insten a aturar aquestes retallades.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'illustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, fa uns dies li vaig dir al senyor Santamaría que al Grup Parlamentari de Ciutadans ens semblava una bona moció però extemporània, arribava una mica tard, perquè potser això toca en unes altres èpoques de l'any; potser és més aviat una moció d'hivern el que caldria, no?

Bé, tenia dubtes, fins fa uns minuts, sobre la viabilitat efectiva d'aquesta moció; després de la intervenció del representant de Convergència i Unió, en tinc menys, de dubtes. Bé, vistes les esmenes que han estat acceptades, que són bàsicament l'esmena omnibus d'Iniciativa, doncs, tenia ja un dubte inicial; després d'aquesta intervenció, repeteixo que és una mica més complicat. En la moció final no havia vist cap esmena de la pinça, la de veritat, la que realment hi ha en aquest Parlament, no la que estaven anunciant aquest matí per Twitter, no? Les esmenes presentades a les mocions sempre diuen coses; això és ben clar.

Els punts de la moció i la moció final pensem que són acurats, que responen a necessitats més o menys profundes, però que són concretes i tindran el nostre suport. No parlaré d'estris de cuina, ni recordaré les tisorades, però no tenim la pinça –ho he dit fa un moment–, i, per tant, és possible que la pinça guanyi, perquè en aquest Parlament és el que sol passar.

Estem d'acord que cal millorar la política de prevenció d'incendis, cal un pressupost suficient, cal millorar les condicions laborals dels agents implicats –dels bombers, dels bombers voluntaris, dels agents rurals, etcètera–, s'ha de millorar el desplegament i la dotació dels recursos humans i materials; s'ha de millorar la coordinació. Per tant, aquests punts són punts absolutament lògics i, per tant, hi donarem totalment suport.

He dit que les esmenes sovint donen idea del posicionament ideològic encara que no sempre sigui coherent

amb les posicions ideològiques que s'esperen, no? I em vull referir en aquest punt a l'esmena 4, d'Iniciativa per Catalunya, que no ha estat admesa finalment en el text, i que, de fet, el seu portaveu s'ha queixat d'això, no? De fet, vol suprimir l'únic punt de la moció que va més enllà del que seria estrictament prevenció d'incendis. Jo no sé quina facció d'Iniciativa per Catalunya els Verds - Esquerra Unida i Alternativa presentava l'esmena, no sé si és el bloc separatista o és el bloc internacionalista; tinc aquest dubte ideològic, no? (*Veus de fons.*) D'acord. Potser sí –potser sí–, ja m'ho explicarà.

Tampoc estem d'acord amb l'ús dels símbols separadors. Això, crec que ho hem dit moltes vegades. Estem segurs que a qualsevol parc de bombers, a qualsevol instal·lació que depengui de la Generalitat no hi ha, a hores d'ara, cap bandera estelada hissada a un pal. Vull dir, això..., no he anat a mirar-los un per un, però, d'això, n'estic segur. En tot cas, sí que hi han queixes de ciutadans, doncs, que han vist, efectivament, que hi han determinats edificis oficials que en fan ostentació, encara que no sigui al pal.

Celebrem que el PSC s'hi hagi apuntat i que hagi donat suport, encara que sigui parcialment, o encara que sigui, doncs, d'una forma *light* a aquesta proposta que fa el Partit Popular, i, per descomptat, el que demanem és que no hi hagi cap tipus de simbologia que pugui separar i que pugui dividir.

Ja els ho he dit, no tenim la pinça, i, en aquest cas, la pinça pot estar reforçada, en el cas concret de les estelades, doncs, per Iniciativa per Catalunya els Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per afegir-se a la pinça, en aquest cas, concret, no calia l'esmena. Vull dir, hi han hagut grups que senzillament no han esmenat i hi votaran en contra i ja està. Però, bé, ja està bé, suposo que molts dels seus simpatitzants, dels seus seguidors, doncs, tindran una idea més clara d'aquesta dicotomia que tenen... –per a mi, és la meua visió des de fora–, aquesta dicotomia ideològica entre el que és el separatisme i el que és l'internacionalisme, no?

Per tant, com ja li vaig dir al senyor Santamaría, donarem suport a aquesta moció; seguirem lamentant la pinça per mantenir, en aquest cas, els símbols, per la reacció i la separació i la fractura social dins de Catalunya, i encara més que això es faci des de posicions que són suposadament progressistes.

Per tant, senyor Santamaría, senyors del Partit Popular, els donarem suport en tots els punts d'aquesta moció, incloent-hi les esmenes transaccionals.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustíssim senyor Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats, això de la pinça, no sé què dir-li, senyor Alonso. Jo

m'he apuntat altres coses que m'han semblat molt més interessants del que ha dit, com que és una moció extemporània, que és una moció d'hivern. Amb això hi estic absolutament d'acord, el nostre grup hi està absolutament d'acord.

Discutirem les mocions ràpidament, perquè hi ha molt poc temps, i després explicaré perquè jo també considero que és extemporani i és una moció d'hivern. Revisar el pressupost del Departament d'Interior. El pressupost del Departament d'Interior per a aquesta campanya forestal, d'una manera o d'una altra, és evident que s'ha reduït. D'entrada, només perquè sigui el temps, s'ha reduït, això és innegable. Ara, podem fer un brindis al sol i dir que ara posarem més recursos, quan estem a mitja campanya, per tant, no servirà de res.

Segon punt: presentar un projecte de llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis. Hem de fer una llei, com Déu mana, i posar-nos les piles a partir del mes de setembre. Això ho vam parlar a la comissió on es va presentar la campanya d'incendis d'aquest estiu. Ja està bé de fer pedaços, mocions per aquí, intentar arreglar cosetes d'un col·lectiu particular, d'un altre col·lectiu particular; comprar unes botelles... No, no..., el que cal és fer una revisió a fons de tot, perquè és que, si no, no ho acabem d'arreglar.

I, per fer això, no s'hi val tampoc sortir aquí al faristol, com faig jo ara mateix, i dir que farem una llei. No, no..., ens hi hem de posar, i des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana pressionarem, de totes maneres, el Govern i tots els grups parlamentaris perquè ho fem i que ho fem conjuntament, perquè és una cosa massa seriosa perquè ens posem medalletes els uns als altres.

Presentar davant la Comissió d'Interior l'informe d'Horta de Sant Joan; no només el d'Horta de Sant Joan, el dels incendis de l'Empordà. I així s'hi van comprometre els dos consellers en aquella taula, i així vetllarem perquè es faci i es faci de pressa; de fet, van dir que el mes de setembre, si no ho recordo malament, es presentarà. Insistirem perquè així es faci.

Presentar un reglament del Cos de Bombers Voluntaris. Al Cos de Bombers Voluntaris evidentment que s'hi ha de fer un reglament, i una contractació de mútua de riscos laborals, però és que si ara aprovem això aquí, ara, en aquesta campanya no ho tindrem fet. Doncs, si hem de marcar les bases per fer un nou model d'extinció i prevenció d'incendis, això també hi entra i això també hi ha d'entrar.

Impulsar actuacions per dignificar el Cos de Bombers, ADF, voluntaris... Però què és això? Hem de fer accions per dignificar, amb el reconeixement que tenen? El que hem de fer és donar-los instruments, donar-los eines, que tinguin totes les eines al seu abast per poder treballar bé. Això és dignificar una professió. Evidentment, tots necessitem, i perdonin l'expressió, *mimitos*, clar que sí, però, a un cos professional, gent que està treballant i jugant-s'hi la vida, un cop a l'espatlla està molt bé, però el que calen són recursos i dignificar la professió donant-hi suport.

Donar instrucció perquè no onegin banderes oficials. És tan..., amb tot el «carinyo», es tan..., fora de lloc.

De què parlem, de prevenció d'incendis o de banderes? No n'hi ha cap que estigui onejant, per tant... Bé. Hem perdut..., miri, no vull invertir-hi ni un segon més perquè hi ha coses més importants.

Reconsiderar el tancament d'alguns parcs de bombers. Si ens replantegem el model hem de ser conscients –i ara em poso en lloc en què podria escórrer el *bulto*– que s'ha de replantejar tot, evidentment; però replantejar-ho tot per donar més eficiència, més eficàcia i més resposta al ciutadà.

Garantir una adequada coordinació entre bombers professionals, bombers voluntaris... Això també ho vaig dir en aquella comissió: gestionar aquest caos que suposa un incendi, on hi han molts interessos diferents –propietaris, veïns, professionals. Això s'ha de gestionar bé, i el que es troba el Cos de Bombers, la gent que és als operatius, les ADF, els voluntaris, els mitjans aeris és que moltes vegades, perquè no es coneixen bé quines són les capacitats i els mitjans de cadascú, no s'està fent bé aquesta coordinació. Ens hi hem de posar, i això també és base, això també és columna vertebral d'un nou model de prevenció i extinció d'incendis.

Bé. A mi m'ha fet molta por l'esmena presentada pel diputat Sabaté de les franges de seguretat. No només les franges de seguretat i mirar de quins mitjans poden disposar els ajuntaments. És que hem de legalitzar una pila d'urbanitzacions que lamentablement no van poder entrar dintre de l'anterior «amnistia», entre cometes, que hi va haver, i això ho hem de solucionar.

Per tant, resum: estaríem d'acord amb moltes de les propostes d'aquesta moció; són extemporànies, estan fora de lloc, no perquè no siguin importants, ho han de ser, però ens hi hem de posar al setembre. El compromís del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana envers la societat i envers els professionals de la prevenció i extinció d'incendis és que estarem, junt amb el Govern, treballant per fer aquesta llei, i farem el màxim possible, dins les nostres possibilitats, perquè tots vostès ens hi acompanyin.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría, per un temps màxim de tres minuts.

Sergio Santamaria Santigosa

Gracias, presidenta. Se habla de extemporaneidad, pero si estamos en plena campaña. A ver, ¿cómo es posible que vengan aquí a defender esa pereza legislativa, esa iniciativa, que es urgente, que puede ser crucial? Es que no pueden venir aquí a decir que esto está fuera de lugar. ¡Pero si estamos precisamente en el periodo estival! Y no han hecho nada, absolutamente –no han hecho nada–, pero, en fin, no entraré en la dialéctica porque estoy en el uso de la palabra.

Es muy importante –es muy importante– que en ese sentido ustedes asuman la responsabilidad de no venir

a decir que esto está fuera de tiempo, porque estamos en plena campaña. Es decisivo. Es que, además, ¡si no hay presupuestos! (*Veus de fons.*) Por eso el punto primero de la moción es del todo punto oportuno, porque, precisamente, como ustedes no han presentado presupuestos, revísenlos y doten a sus departamentos de los recursos necesarios para prever cualquier contingencia de esta naturaleza.

En cualquier caso, nos parecen sorprendentes algunas cuestiones que se dicen desde el atril. Señor Maimí, no vale relativizarlo todo. Ustedes hablan del incumplimiento de la Ley de banderas y lo relativizan y dicen que, bueno, que viene a ser poco menos que, bueno, una especie de derecho, de capricho..., bueno, allá ellos..., son edificios públicos. Señor Sabaté, los edificios públicos son eso. No pueden, por tanto, los funcionarios que están en esos edificios públicos hacer lo que les plazca, lo que les venga en gana. Es que están sometidos precisamente al cumplimiento de lo dispuesto. Y si no hacen esto se están equivocando.

Señor Guiteras, en Vilanova y en Girona hondean banderas separadoras. Recorra el territorio, pero no diga que no porque es que sí, y se lo digo yo que soy diputado por Girona.

En cualquier caso, debo decir también que agradezco la actitud constructiva de diputados de esta cámara, que han estado dispuestos a ser receptivos, a escuchar nuestras propuestas. Hemos intentado negociar, transaccionar. No ha habido ninguna pinza, sino simplemente entendimiento en cuestiones que son de trascendencia, que son importantes y que ustedes relativizan. ¿Cómo es posible que se diga que es prioritaria la prevención de incendios y no apoyen esta moción, Convergencia y Esquerra Republicana? ¿Cómo es posible que hagan eso? Es que es el paradigma de la incoherencia política —es el paradigma. Y ustedes deberían ser conscientes que si califican estas medidas de prioritarias, apoyen la moción. Si no, todo lo que han dicho no vale nada —no vale nada—, y, por tanto, pierden ustedes credibilidad. Pero, por otra parte, hace mucho tiempo que la vienen perdiendo y acabarán agotando su crédito. Nada más.

Gracias.

(*Dionís Guiteras i Rubio demana per parlar.*)

La vicepresidenta primera

Demana la paraula el diputat Guiteras, per...? Trenta segons.

Dionís Guiteras i Rubio

Trenta segons. Primer, mandra no sé vostè si en té, de mandra. Jo em llevo cada dia a les sis del matí, faig les tasques de diputat, de l'ajuntament, la meva empresa..., i del que tinc més ganes del món, i fa molts anys que m'hi dedico, és de treballar per a la societat i treballar aportant-hi tot allò que bonament sé; per tant, de mandra ni una.

Mocions? La seva moció jo li he dit que és extemporània perquè per a mi és un brindis al sol, quan no hi

ha pressupost, quan estem a mitja temporada i el que cal és treballar i invertir el temps per poder treballar.

I la credibilitat no me la dóna vostè, senyor diputat.

(*Benet Maimí i Pou i David Companyon i Costa demanen per parlar.*)

La vicepresidenta primera

Ha demanat la paraula el senyor Maimí i després el senyor Companyon. Senyor Maimí, per...? (*Veus de fons.*) Per al·lusions, trenta segons.

Benet Maimí i Pou

Trenta segons. Miri, he dit textualment, i així constarà en l'acta de la sessió, jo he dit: «Pel que fa a la qüestió de les banderes, crec que és una cosa que ja cansa, però sàpiga que en els pals oficials només hi onegen banderes oficials.» Jo no he dit en cap moment que facin el que vulguin. D'acord? Que quedi molt clar. I constarà en l'acta de la sessió.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Senyor Companyon, demana la paraula per quina raó?

David Companyon i Costa

Per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

David Companyon i Costa

Gràcies. Miri, nosaltres, per a la defensa dels llocs de treball de TV3 i de Forestal Catalana el que faci falta.

I, senyor Alonso, vostè no ha entès el sentit de la supressió. Nosaltres, el que vam parlar amb el Grup Popular, precisament, era que traguessin aquest apartat sobre les banderes perquè no es convertís el debat d'una moció tan important com és el tema de la prevenció d'incendis, de la campanya antiincendis d'aquest estiu, una altra vegada amb un tema recurrent de les banderes.

Del que es tracta és dotar els cossos de bombers del millor material per poder fer allò que se'ls ha encomanat, no començar a discutir una altra vegada sobre les banderes, per això vam demanar que se suprimís. No es tractava de ser independentista ni internacionalista, no anava per aquí la cosa.

La vicepresidenta primera

Senyor Santamaría, ha demanat la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Por contradicciones, muy breve.

La vicepresidenta primera

Trenta segons, per contradiccions.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, en relación simplemente al señor Guiteras, que creo que no me ha escuchado atentamente. He hablado de pereza legislativa, en ningún caso era un alusión personal; por tanto, no tenga la piel tan fina, que al fin y al cabo era una cuestión, ¿eh?, que no tenía especial trascendencia respecto a su actuación. Como digo, de lo que se trata es de ponerse a trabajar seriamente y con la debida discreción.

Únicamente, señor Maimí, insisto, no vayan por la senda del relativismo legal, porque es que no van a tener nunca legitimidad, porque es que no les van a creer. ¿Cómo van a exigir ustedes el cumplimiento de la ley, si son los primeros que hacen todo lo posible para que se incumpla de forma clara, reiterada y contundente? Es simplemente eso: ejemplifiquen, den ejemplo, y la gente, la ciudadanía les creará. Si no, no tendrán ninguna legitimidad.

Nada más.

La vicepresidenta primera

Senyor Companyon, demana la paraula per demanar votació separada?

David Companyon i Costa

Votació separada del punt número 6, si us plau.

La vicepresidenta primera

Sis?

David Companyon i Costa

Sí.

La vicepresidenta primera

Entenc que és el mateix punt que ha demanat que es voti separatament el Grup Mixt. *(Pausa. Veus de fons.)* Cinc, també? *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap altra petició, votariem separatament, en primer lloc, el punt 5, després el punt 6 i després la resta de la moció? *(Pausa.)*

Doncs, votarem en primer lloc el punt número 5.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 66 en contra i 2 abstencions.

Ara votarem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat rebutjat per 38 vots a favor i 80 en contra.

Procedirem a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 66 en contra.

Paraules

de celebració per l'alliberament
de les cooperants Montserrat
Serra i Blanca Thiebaut

Abans d'aixecar la sessió, i tal com he comentat abans arran d'una notificació que m'intentava fer el senyor Cañas, en nom de la Mesa, i crec que puc parlar en nom de tots els diputats i diputades d'aquest Parlament, volem celebrar l'alliberament i el bon estat de salut, després de gairebé dos anys de segrest a Kenya, de les dues cooperants de Metges sense Fronteres, Montserrat Serra i Blanca Thiebaut. Els desitgem una tornada casa tan aviat com sigui possible, amb les seves famílies, les seves amistats i els seus conciutadans i conciutadanes, entre els quals en aquest hemicicle n'hi ha més d'un i més de dos: l'alcalde de Palafrugell i el diputat d'Esquerra Republicana Sergi Sabrià –l'alcalde de Palafrugell, evidentment. *(Remor de veus.)* I voldríem... I la diputada, també, Begonya Montalban –això de citar persones en concret és el que té.

Sí que no volia deixar de citar que, pocs dies després de l'inici del segrest, la Comissió de Cooperació i Solidaritat, el 14 d'octubre de l'any 2011, va aprovar una resolució en la qual mostrava la seva solidaritat amb les dues cooperants, exigia que s'alliberessin sanes i estàlvies i se solidaritzava amb el patiment de les seves famílies i de tota la comunitat que treballa en la cooperació arreu del món. Per fi, uns anys després, aviat seran a casa seva. Ens en congratulem, doncs.

I, un cop dit això, aixequem la sessió.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i cinc minuts.